

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BANU ÖZDEMİR

Mumlu Pasta

Kentli, Kariyerli ve Bekâr Kadınların

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranney.org>

ALFA®

30 MUMLU PASTA

Otuz Yaş Kitabı

Banu Özdemir, 20 Mayıs 1971'de İstanbul'da doğdu. Orta öğrenimini sırasıyla Sainte-Pulchérie Kız Ortaokulu'nda ve Saint Benoît Lisesi'nde, yüksek öğrenimini İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi İktisat Bölümü'nde, yüksek lisansını Işık Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İşletme Yüksek Lisansı (EMBA) programında yapmıştır. Profesyonel kariyerini 1993 yılından beri ilaç Sektörü'nde sürdürmektedir. Banu Özdemir ayrıca 2003-2004 yılları arasında 1 yıl süreyle Radyo Kozmos 92.3'te "Özgür Saatler" adlı programı hazırlayıp-sunmuştur.

İletişim için:

www.otuzmumlupasta.com

www.ozgursaatler.com

30 MUMLU PASTA

Otuz Yaş Kitabı

Banu Özdemir

Konsept Danışmanı: Mûmin Sekman

Alfa Yayınları 1468
Kişisel Gelişim 37

30 MUMLU PASTA **Otuz Yaş Kitabı**

Banu Özdemir

1. Basım : Mayıs 2004
ISBN : 975-297-492-9

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Yayın Koordinatörü ve Editör Rana Gürtuna
Dizi Editörü Mümin Sekman
Pazarlama ve Satış Müdürü Vedat Bayrak
Kapak Tasarımı Utku Lomlu

© 2004, ALFA Basım Yayım Dağıtım İnş. Tur. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım İnş. Tur. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Alfa Basım Yayım Dağıtım İnş. Tur. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu 34410 İstanbul, Turkey
Tel: 90 (212) 511 5303 - 513 8751 - 512 3046 Faks: 90 (212) 519 3300
www.alfakitap.com
info@alfakitap.com

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa - İstanbul

Tel: 90 (212) 674 9723 Fax: 90 (212) 674 9729
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

İÇİNDEKİLER

Teşekkür	vii
Giriş	1

Birinci Bölüm

OTUZLU YAŞLARINDA, KARIYER SAHİBİ VE BEKÂR BİR KADIN OLMAK

Biz Kimiz?	7
Evim Evim Güzel Evim!	11
Neler Okur, Neler Seyrederiz?	19
Günler Nasıl Geçiyor?	23
Toplantılar Moplantılar... ..	29
Oradan Oraya Koşturmacalar... ..	35
Zayıflama Derdi	45
Asrın İcadı Elektronik Posta Güvercini	53
Kız Muhabbetleri	63
Otuz Yaşlarındaki Kadınlardan Beraber ve Solo Söylenmeler-1	69

İkinci Bölüm

OTUZ YAŞ SENDROMU

Hoş Geldin Otuz Yaş	77
Eyvah! Geç Kalıyorum!	83
İşte Asrın İcadı: Doğru Erkek!	89
“Doğru Erkeği” Bir Türü Bulamıyorum	91
Çeşme Başından Chat Başına Sevgili Arama Çalışmaları ...	99
Çıtır Rekabeti	105

Aldatılma Fobisi	109
Yalnızlık	117
Kendini Yemeğe, Uykuya, Alışverişe Vurmak	123
Aşk mı, Mantık mı?	131
Otuz Yaşlarındaki Kadınlardan Beraber ve Solo Söylenmeler-2	139

Üçüncü Bölüm

NASIL YAPSAK? NASIL ETSEK?

Ben Neler Yaşadım?	147
Evlilik ve Çocuk: Geç mi Kaldık Gerçekten?	153
“Doğru-Düzgün” Erkekler Hangi Deliğe Girdiler?	157
İlle de Bir Erkek Şart mı?	165
Evlenmeli mi, Evlenmemeli mi?	169
“Doğru Kadın” Olmak	173
Benim Mutluluğum	181
Son Söz: “Ve Jenerik Akmaya Başlar!”	193

TEŞEKKÜR

İlk teşekkürüm Annem'e.

Ben on yedi yaşındayken görücüler kapıya dayanmış, aileme “evet” dedirtmek için türlü vaatlerle baskıda bulunuyorlardı. Babamın kafası karışmıştı. Bu hayırlı bir kısmet olabilirdi. Ama annem kararlıydı. “Benim kızım okuyacak!” dedi.

İşte annemin dudaklarından dökülen bu üç kelime benim yaşam rotamı belirledi. Belki de şu anda üç çocuk sahibi bir ev kadını olacakken, çok farklı bir “ben” çıktı ortaya.

O bugün hayatta değil. Ben daha lisedeyken, çok genç yaşta ayrıldı aramızdan. Ancak eminim ki bulunduğu yerden beni izliyor ve O'nun istediği gibi bir evlat olabilmeyi başardığımı için benimle gurur duyuyor.

İkinci teşekkürüm Babam'a...

Toplumun çizgisinde yürüdü ve yirmi sekiz yaşında iken annemle evlendi. Sonra da bana hayat verdi; huzurlu bir aile ortamı yaratarak beni yetiştirdi. Babamın üzerimdeki emekleri çok büyük, bana aşılacağı değerler çok fazla.

Sıradaki teşekkürüm, annemin bana emaneti, başarılarından ve dehâsından her zaman gurur duyduğum, otuz yaşımla birlikte girdiğim değişim sürecinde bana hep destek olan ve şimdi kendisi de otuzuna girmek üzere olan kardeşim, “yıl 2102” yazarı buRAK özDEMİR'e...

Diğer teşekkürlerim:

Çok sevgili editörüm Mümin Sekman'a ve bu kitabın ortaya çıkabilmesi için yollarımızı kesiştiren hayata...

Beni kırmayıp ve otuz yaşlarındaki bekâr kadınların derdine çözüm olacak “Mükemmel Erkeğin Yaratılmasına Olanak Sağlayan Teçhizatlar Prosesi” ürettiği için sevgili Zihni Sinir, pardon İrfan Sayar'a...

Yazmaktan kafamı kaldıramadığımdan, *sushi* davetimi bir türlü gerçekleştiremediğim sevgili Melih Kibar’a...

Kitabımı yazma sürecinde -çoğu daha önceden beni hiç tanımadıkları halde- iç dünyalarını çekinmeden bana açan, “adları bende saklı” oıuzlu yaşlarında, kariyer sahibi ve bekâr tüm genç kadın ve erkeklere ...

Hayatımda yeni ve büyük bir kapının açılmasına yol açan o güzel röportaj için AKŞAM Cumartesi Yazı İşleri Müdürü Gülden Aydın ve Editörü Dilek Kaykılar’a....

Executive MBA diplomam için teslim etmem gereken projede bana vakit tanıyarak, kitabıma odaklanmamı sağlayan Işık Üniversitesi I.I.B.F. Dekanı Prof.Dr.Murat Ferman ve İstanbul Üniv. S.B.F.’den Yrd.Doç.Dr.Emrah Cengiz’e...

Kendimi keşfetmek üzere çıktığım yolculukta beni hep cesaretlendiren, beni benden daha iyi tanıyan, işin içinden çıkamadığım zamanlarda tecrübelerine başvurduğum sevgili danışmanım Bülent Göncü’ye...

Birlikte yaptığımız otuz yaş muhabbetleriyle kitabımda bana ilham kaynağı olan sevgili çalışma arkadaşlarım Doğan Bürge, İrem Kuşçuoğlu, Faik Uzel, Hakkı Girit, Murat Akcan ve Hülya Güntuncer’e...

Kitap yazma işine soyunduğumda, ihtiyaç duyduğum konularda içtenlikle yardımına koştuğu ve bana büyük destek olduğu için çok değerli arkadaşım Metin Gülgez’e...

Tek tatil günü olan Pazar’ı -pırıl pırıl güneşli bir havada hem de!- kapak fotoğrafımı çekmek için feda eden biricik Melisa Önel’e...

Kitabımın web sitesini hazırlayan genç yetenek Emre Sebat’a...

Beni hiç tanımadığı halde; dünyanın diğer ucu Singapur’dan kapakta kullanmak istediğim pasta resmini -karşılık beklemeden- hazırlayıp yollayan mükemmel insan Daniel Leong’a...

“Çok iyi konsantre oldum, yazıyorum,” diyerek program tekliflerini sürekli geri çevirmek zorunda kaldığım, hoşgörülerini benden asla esirgemeyen canım arkadaşlarıma...

Tüm İstanbul’u bembeyaz örterek, tam iki kere “kar tatili” bahşettiği ve kitabımın büyükçe bir bölümünü yazabilmem için beni eve tıktığı için doğaya...

Kitabımı yazmak üzere kendimi eve kapadığımda yalnız gecelerimi benimle paylaşan, o küçük kafasını kucığımdaki bilgisayarım ve bacağımla arasına sıkıştırarak bana olan koşulsuz sevgisini ve sıcaklığını her daim hissettiren bir tanecik köpeğim Fısıtık’a....

GİRİŞ

Çocukken kendi kendime düşünürdüm:

— Acaba 2000 yılında hâlâ yaşıyor olabilecek miyim? Yaşarsam kaç yaşında olacağım?

— Yirmi dokuz!

— Neeëë? Yirmi dokuz mu? Ne büyük bir yaş! O zaman nerede ve ne yapıyor olacağım acaba? Evlenmiş olur muyum? Ya çocuklarım?

— Elbette evlenmiş olurum. Annem beni doğurduğunda on dokuz yaşındaymış. Ehh benim de kocaman bir-iki çocuğum ve bir de kocam olur herhalde...

— Nasıl biri acaba? Şu anda ne yapıyor acaba?

*

Demek o zamanlar en geç yirmi dokuzu görebiliyordum.

Yirmi dokuz...

Sanki hayatımın öbür ucu...

Ve “anne” statüsünde, olgun bir kadın görüntüsünde ben.

*

Sene olmuş 2004.

Ben bu satırları yazarken, otuz iki yaşımın ortalarında'yım. Ama ne evliyim, ne bir kocam, ne de çocuklarım var. Üstelik annemin otuzlarındaki görüntüsünde de değilim.

Traji-komik bir şekilde, beni görenler yirmi altı yaşında olduğumu sanıyorlar.

Doğrusunu isterseniz ben de ke ndimi otuz iki ya ında bir kadına benzetemiyorum. Ne fiziksel, ne de ruhsal olarak...

Bu iyi bir şey mi?

Kafa karıştırıcı değil mi?

*

Şimdiki otuzlar bir tuhaf...

Çocukluğumuzun otuzları gibi değiller.

Çoğunluk bekâr.

Evli olanlar da teker teker bo anıyor...

Garip bir “ zg rl k akımı” var.

Garip diyorum çünkü tam i imize sindiremediğimiz, iki arada bir derede kalmış bir özgürlük bu.

İlişkilerin biri bitiyor, diğeri ba lıyor...

Kimse kimseye “ondan neden ayrıldın, niye bir başkasıyla beraber oluyorsun?” diye sormuyor. Kimse kimsenin sıklıkla değişen sevgililerini takip etmeye yeti emiyor.

Bu arada sevgililer eskilerin “el ele tutu ma ve  p  me” limitini çoktan açmış, cinselliği sonuna kadar ya ıyor.

Cinselliği ya amayanlara kocaman açılmış gözlerle bakılıyor.

 zg rl ğ  ya asan bir türlü, ya amasan bir türlü...

Kiminle, ne yaşamak lazım? Bunun  l  s  ne olmalı? Ne-reye kadar ya amalı?

Bu soruların cevabı verilirken bocalanıyor... Zaman zaman suçluluk duyuluyor...

İli kilerdeki tüm bu istikrarsızlığa karşın, her daim gözümüzün önünde anne-babalarımızın modeli var. Onlar gibi sağlam bir birliktelik kurup, belki de dünyaya yeni hayatlar getiremeyecek olmak var.

Haliyle bu durumun yol açtığı; duygusal tatmini sağlayamama, gelecekte tek başına kalma korkusu, hayattan hoşnutsuzluk ve çaresizlik duyguları var.

Özetle otuzlarında bunlar yaşanıyor işte...

Bu anlattıklarımı herkes biliyor, kadın-erkek herkes sıkıntısını çekiyor, içlerinde bir yerlerde gizli dramlar yaşanıyor...

Nedensiz yere mutsuz bir nesil olduk biz...

Hayatlar “mutlu son”a ulaşılacak bir güne, belki de “rüya gibi bir düğün”e erteleniyor...

Güzelim zaman bu psikolojiyle tüketiliyor...

Yaşanmadan gidiyor...

*

İşte bunlar yazılıp çizilmeliydi. Bir çıkış yolu üretilmeliydi.

Ben, otuzlarındaki birçok kişiden biri olarak, “Otuz Mumlu Pasta”da, zihinlerimizi meşgul eden, kısır döngüye dönüşen, içinden çıkılmaz bir hal alan bu sorunları “masaya yatırmak” istedim.

Çözümler üretmek istedim.

Tartışalım istedim.

Aşalım istedim.

İstedim de istedim...

Başarabildim mi?

Bunu siz söyleyeceksiniz...

Birinci Bölüm

OTUZLU YAŞLARDA, KARIYER SAHİBİ VE BEKÂR BİR KADIN OLMAK

BİZ KİMİZ?

“...Bana sürekli yaz, sayfalarca, ciltlerce yaz.
Ne giydiğini anlat bana, düşlerini anlat, her şeyi anlat,
benimle konuş, kendinden söz et bana.”

Matthew Flinder

(Karısı Ann'e yazdığı aşk mektubundan...)

Üniversiteyi yirmi iki-yirmi üçümüzde bitirdik; *master* yapayım, iş bulayım, daha iyi bir maaş ve pozisyon için çalışayım derken de otuzlarımızı bulduk.

Çoğumuzun “*Anne* mesleği” ev hanımlığıydı.

Annenin iş profili çocuklarını sağlıklı bir şekilde büyütme, kocasına iyi bir eş olmaktı. Temizlik, yemek, evin düzeninin sağlanması, alışveriş yapılması gibi evin idari işlerinden de o sorumluydu tabii... Tüm bunlar için gerekli parasal kaynak da *Babadan* sağlanırdı.

Baba, *Anneyi* maaşa bağlardı,

Anne, *Babanın* eline bakardı.

Aile hayatları genelde huzurluydu. *Anne* ve *Baba* aile içindeki rollerini üstlenmiş, kimse diğerrinin rolüne göz dikmiyordu.

Ama...

Kocaman bir “ama”...

Babanın eline bakmak içten içe *Annenin* ağırına gidiyordu.

Hele hele evdeki huzur katsayısı düşük ve *Anne* mutsuz olmasına rağmen hayatını devam ettirmesi için ihtiyacı olan paradan dolayı *Babaya* bağımlıysa...

Anne kapana kısılmıştı...

Bu çaresizliğini belki dile getirmezdi ama, içine gömerdi...

Ne olursa olsun, kızı için sessiz kalmamalıydı. Kızı kendisi gibi olmamalı, bir erkeğin eline bakmamalıydı.

Bunun için kız çocuğunun eğitimine en büyük destek An-neden gelirdi.

Evde evlilik lafı konuşturulmaz, kapıya dayanan görücüler bizzat Anne tarafından geri püskürtülürdü.

— Kızım sık dişini, yirmi yedine kadar yüksek lisansını da yap... Yirmi sekizinde evlenirsin, ben de çocuğuna bakarım.

Ve kız çocuklar okudu, çalıştı, kariyer sahibi oldu.

Tabii bu noktada “evdeki hesap çarşıya uymadı” ve plan-larda küçük bir sapma oldu.

Kız yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz derken otuz üçü devirdi. Ancak bir türlü evlenemedi...

Bu sefer de “Hadi kızım”lar başladı. “Yok mu biri?” “Gözünü açmıyor musun?” gibi soruların ardı arkası kesilmedi... “Bak bilmem kimin kızı evlendi, çocukları oldu. Artık sen de bul birini”lerle bu baskı devam etti.

*

Evet. Onlu yaşlarımızdan itibaren ailelerimiz tarafından okumaya ve çalışıp kariyer sahibi olmaya yönlendirildik. Bunu başardık da.

Ülke ekonomisine yön veren dev şirketlerde, yine dev pozisyonlara sahip olduk. Çok iyi paralar kazanıp, belki de an-ne-babalarımızın sahip oldukları hayat standartlarının bile çok üstüne çıktık.

Gururlandık.

Ne var ki kazanmış olduğumuz bağımsızlığımıza rağmen hem ailelerimizin yönlendirmesinden, hem de toplumun baskısından kurtulamadık.

Dört bir tarafımızdan gelen “evlilik telkini” bombardımanlarına tutulduk. Kimimiz çok güçlüydü, direndi; ama kimimiz bu telkinlerin altında ezildi.

Sonuçta, yirmili yaşlarda *Annesi* gibi olmak istemeyen çoğunluk, bu telkinler altında fikir değiştirip; “kariyerli anne” olmak istiyordu artık. (Nil Karaibrahimgil’in Orkid reklamlarındaki o meşhur şarkısı “Çocuk da yaparım, kariyer de” bu durumu nasıl güzel özetliyor...)

Hatta içimizden bazılarında evlilik ve çocuk isteği o kadar yoğunlu ki; onlar kariyerlerini bile terk etmeyi göze almış, “Bu kadar çalıştık, uğraştık da ne oldu? Mutlu muyuz? Artık evimin kadını olmak, çocuğuma bakmak, evimin perdelerini dert edinmek istiyorum!” diyorlardı.

EVİM EVİM GÜZEL EVİM!

“İnsanın evi, onun kalesidir.”

Sir Edward Coke

Bir yanda büyük şehirde doğup büyüyen ve haliyle ailesinin yanında yaşayanlarımız. Ki bunların bir kısmı otuzlarına gelip maddi özgürlüklerine kavuştuklarında aileleriyle yaptıkları kavga-dövüşten zaferle çıkıp kendi evlerini tutuyorlar.

Diğer yanda da okumak için büyük şehre gelen, başlangıçta kız arkadaşlarla ortak ev paylaşanlarımız. Tabii bu kesim genelde okuldan sonra aynı şehirde yaşamaya devam edip, sonunda kendi evlerine geçiyorlar.

Sonuçta genel olarak bir “tek başına” yaşama eğilimi var.

*

Evlerimiz nasıl mekanlar?

Tipik özellikleri var mı?

Evet, hem de çok.

Bazılarımızın eşyaları anne-babaların yazlık evlerinden temin edilmiştir. Zevkine göre sıfırdan bir ev dekore edenler de vardır ama sayıları çok değildir. Bu pek akıl kârı görülmez, çünkü evlenince her şey yeniden alınmak zorunda kalınacağından ölü yatırımdır.

Her ev, iğnesinden ipliğine, arkadaşlarla ev muhabbetlerine göre düzenlenmiştir.

Buzdolaplarında *diet cola*, tost ekmeği, çeşit çeşit peynir, şarap, rakı ve bira olmazsa olmazlardandır.

meve terk edilmektedir. Tâ ki, yine eve temizliğe gelen kadın duruma el koyup, buzdolabını toparlayana kadar.

Mutfaklarda on iki kişilik tabak-çanak, çatal-bıçak, bardak takımları görmek de çok zordur. Eve gelen konuklara ikramlar farklı tip ve boylardaki tabak çanaklarla yapılır. Hiçbir konuk da bu durumu “esefle” karşılayıp, sonradan dedikodusunu yapmaz. Çünkü kendisi de ikramlarını benzer şekilde yapmaktadır.

Otuzlarındaki biz bekâr kadınların yatak odaları da çoğunlukla birbirine benzer.

Arkadan toplayan yoksa yatak mutlaka dağınık bırakılmıştır. Akşam nasıl olsa tekrar yatılacaktır. Dağınıklık bu yüzden hiç rahatsız etmez. Yatak mutlaka çift kişiliktir. Ama üzerinde annelerimizin örtmeye alışık olduğu türden örtüler kesinlikle yoktur. Şık desenli nevresim takımları neyimize yetmiyordur ki?

Yatak odalarının olmazsa olmazları mumlar, kitaplar ve seksi iç çamaşırlarıyla tıka basa dolu çekmecelerdir. Televizyon bekâr bir kadının yatak odasına genelde giremez. Yatak odasında yapılabilecek, televizyon seyretmekten daha çekici başka işler vardır.

Peki bekâr bir kadın yatağa nasıl girer? Gecelik mi? Elbette seksi birkaç gecelik çekmecedeki mutlaka bulunur ancak sevgili olmadığı günlerde pek giyilmez. Tercih genelde ayaktaki *tweetyli* pufuduk terliklerden kurtulup, rengârenk yün çoraplar ve ev kıyafeti olan eşofmanlarla yatağa sürüklenmektir.

Tabii kalp veya küçük ayıcık desenli pijamalar da tercih konusudur ancak eve gelir gelmez alınan duştan sonra giymek kaydıyla. Aksi takdirde yatağa girmeden önce üzerinde-

kileri çıkarıp yerlerine pijama giymekle uğraşmak tam bir ölümdür. Kendini yatağa -üzerindekilerle- “cup” diye atma özgürlüğü apayrıdır.

*

Tek başına yaşamanın en kâbus yanı evde bozulan çamaşır-bulaşık makinesi veya elektrik-tesisat işlerinin üstesinden gelebilme zorunluluğudur.

“Hayatıııııııııııı... Sifon bozulmuş... Yaptırmamız lazım,” diyerek sorumluluktan sıyrılma lüksü maalesef hiç yoktur.

Onun yerine tamirciyle şöyle bir diyalog geçer:

— Bakın ben çalışıyorum... Cumartesi sabahı mutlaka gelmeniz lazım.

—

— Nasıl? Saat veremiyor musunuz? Ama bakın benim başka günüm yok. Öğleden sonra doktora gitmem lazım. Bir şekilde sabah saatlerine ayarlayamaz mıyız? Yoksa bir hafta daha atacak. Çamaşırlar birikti. Bu hafta mutlaka tamir edilmesi gerek...

—

— Anlıyorum ama, on beş gün önceden alınmış bir randevu bu. Ancak saat bire kadar evde kalabilirim. Servise çıkan arkadaşların cep telefonlarını verseniz, onlardan rica etsem?

—

— Peki siz tembihleyemez misiniz? Bakın zaten onların programlarını da siz yapmıyor musunuz? Sabah saatlerine koysanız benim kaydımı?

—

—

Çamaşır makinesi servisiyle telefonda yapılan mücadele böyle sürer gider. Hadi bozulan makinelerin nereye tamir ettirileceği eldeki kullanım kılavuzlarının arkasında yazar da, elektrikçi-tesisatçı nereden bulunacaktır? Bir sitede oturuluyorsa “Yönetim”e, apartmanda oturuluyorsa “Kapıcı”ya mu-sallat olunur.

— Var mı civarda bildiğiniz elektrikçi?

—

— Sigortaları tamir ettireceğim.

—

— Bir sorsak müsait mi diye, ben telefonda beklerim...

—

— Akşamüstü mü gelebilirmiş? Başka biri var mı peki bil-diğiniz?

—

— Hah! Ona bir sorsak?

—

— On beş dakika sonra çok geç olur. Alayım ben onun te-lefonunu, kendim ararım. O daha erken gelebiliyorsa tercih edeceğim. Gelemeyecekse sizi tekrar rahatsız ederim...

Tamirci eve geldiğinde kazıklanmamak mümkün değildir. Yapılacak işin ederi nedir, alınması gereken malzemeye ger-çekten ihtiyaç var mıdır, fiyatı iddia edildiği gibi midir, karşı-lığında ele tutuşturulan fiş düzmece midir? Bunları sorgulaya-cak *know-how* elde olmadığından -hiç itirazsız- adam ne fiyat çekerse ödenir. Ne de olsa adam lütfetmiş, büyük bir dertten kurtarmıştır. İki katı para da istese verilecektir.

Yalnızlığı paylaşmanın en güzel yolu, evcil hayvan beslemektir. Genelde tuvaletini evde kuma yaptığı için, dışarı çıkartmak zorunda kalınmayan kediler tercih edilir. Evinde su kaplumbağası besleyenlerimiz bile vardır. (Küçük bir tasın içinde su bitkisi gibi kaplumbağa beslemek nasıl bir şeydir, gerçekten anlaması çok güç. Ama yapıyoruz işte!) Ancak, ne olursa olsun, “artı bir sorumluluk” getirdiği için evde hayvan besleyenlerimizin sayısı yüzde otuzları pek geçmez.

*

Kusuruma bakmazsanız size kendi evimi de anlatabilir miyim?

Evimi o kadar çok seviyorum ki, fırsat bu fırsat anlatmadan geçemeyeceğim! Hem ilginizi çekmezse, kolayca bir sonraki başlığa geçebilesiniz diye de sona ekliyorum.

Bu kadar da ince düşünüyorum işte!

*

Ben bir Boğa burcu kadını olduğumdan, evim benim mâbedimdir. Bu yüzden onu özene bezene dekore ettim. Öyle klasik mimar elinden çıkmış bir dekorasyon değil. Her köşesi benim eserim ve tüm eşyalar da benim özel seçimim.

Ahşap mobilyalarımı teker teker *internette* seçip, bir cesaret Endonezya’dan getirttim. Sandığınız gibi öyle pahalıya filan değil, tersine ucuza mal ettim. (Tavsiye eder miyim diye sorarsanız, büyük bir riski ve yolda meydana gelebilecek hasarları göze alırsanız neden olmasın?)

Sehpanın üzerindeki pul işlemeli Hint işi örtümden, şaraplığımın üzerindeki yelkenlime, duvarda asılı olan Pinokyo

kuklama kadar evimdeki her bir parçanın benim dünyama katılışının ayrı bir hikâyesi var.

Onlara her bakışımda, her dokunuşumda o hikâyeleri hatırlıyorum; garip bir huzur ve keyif duyuyorum. Mutluluğum üçe-beşe katlanıyor.

Bunların da ötesinde, dün yaşamak için babasının verdiği harçlığa muhtaç bir kız çocuğuyken; bugün çalışıp üreterek kazandıklarımla kendime özgür ve konforlu bir yaşam kurabilmiş olmak bana başarı duygusu pompalıyor. Özgüvenim artıyor, hayattaki duruşum daha da güçleniyor.

NELER OKUR, NELER SEYREDERİZ?

“Bir insanın karakterini anlamak istiyorsanız,
onun okuduğu ve güldüğü şeylere bakın.”

J.K.Banos

Önce okuduklarımız...

Geleneksel haliyle yani basıldığı kağıdı elimizde hışırdatarak gazete okuma alışkanlığımız pek kalmadı. Bu keyfi artık hafta sonları uzun uzadıya yaptığımız *brunch*larda yaşayabiliyoruz. Piyasada ne kadar gazete varsa alıyoruz ve biran önce okumak için sabırsızlıkla kuruluyoruz masaya.

Ancak birinci gazeteyi okuduktan sonra, ikinci ve üçüncünün sayfalarını hızlı hızlı çevirip şöyle bir göz gezdiriyoruz... Eğer dördüncü ve beşincileri de almışsak, onları fırından yeni çıkmış “taze” kokularını üzerlerinden atmalarına fırsat vermeden geri götürüyor ve büyük ihtimalle de arabamızın arka koltuğunda unutuyoruz.

Gazeteleri, köşe yazılarına varıncaya kadar okuyabildiğimiz yegâne yer iş yerimizdeki bilgisayarlarımız. Sabah kahvaltımız olan tost veya poğaçalarımızı yerken -zamanı da değerlendireceğiz ya- sevdiğimiz köşe yazarlarını okumak en büyük zevkimiz. Ruh halimize göre okuduklarımız değişse de Ayşe Arman, Can Dündar, Pakize Suda, Haşmet Babaoğlu ve Perihan Mağden favorilerimiz.

Tabii bu arada ekonomiymiş, politikaymış, dış haberlermiş, ne yazık ki pek ilgimizi çekmiyor. Çünkü beyinlerimiz zaten çok dolu! Bu yoğunlukta bir de bunlara kafa patlatmak hiç işimize gelmiyor. Tek yapabildiğimiz, zorla da olsa, bu konulara *light* bir şekilde değinen köşe yazılarına göz atmak. Hiç

kaçırmadıklarımız elbette, sağlık-güzellik ve magazin haberleri! Bunların en sıkı takipçisiyiz.

Genel olarak kitap okumayı seven bir kitleyiz. Hangi kitap çıkmış, en çok kim satmış hepsini biliriz ve çoğunu da okuruz. Tabii ağdalı dillerden, bir türlü konuya giremeyenlerden ve küçük puntolardan hiç hoşlanmayız.

Ben her ne kadar savaş açmış olsam da, televizyon çok seyretiliyor. Tek takip ettiğim (hatta tek seyrettiğim desem?) dizi Amerikan yapımı *Friends* iken, arkadaşlarım hangi kanalda hangi dizi gösteriliyor iyi biliyorlar. Birçoğu da “aslında pek takip etmediğini” ama geçen akşam “meraktan” bir göz gezdirdiğini söylüyor. Ama her nasılsa tüm karakterleri ve başlarından geçenleri bütün detaylarıyla biliyorlar!

*

Ben, televizyon beynimi “uyuşturduğu” için, müzik dinlemeyi ve elime kitabımı veya gazetemi almayı tercih ediyorum. Herkese de aynıni tavsiye ediyorum. Laf aramızda, müziğin ritmi aklımı başımdan aldığında da başlıyorum kendi kendime dans etmeye.

Dans ediyorum... Dans ediyorum...

Müzik beni içinde bulunduğum mekândan sıyrıyor ve farklı bir âleme götürüyor. Orada farklı biri oluyorum artık.

Mutluluk hormonu mu salgılıyorum, nedir?

Beynimde ipsiz sapsız ne kadar düşünce varsa hepsi uçup gidiyor. Yerine yepyeni, capcanlı düşünceler geliyor. Tüm vücudumu pozitif bir enerji dalgası kaplıyor. O an dünyanın en mutlu, en güçlü, en güzel, en başarılı, en akıllı, en müthiş kadını ben oluyorum.

Kendimi harika hissediyorum.

Başka bir âleme yaptığım yolculuk bitip de tekrar eski mekânıma döndüğümde de aynı ruh hali bana bir süre eşlik ediyor.

*

Peki ya sinema ?

Olmaz mı?

Sinema çok amaçlı bir aktivite.

Mesela sevgiliyle baş başa bir şeyler yapmak istediğinizde, evde DVD film izlemek gibi sınırsız bir alternatifiniz var.

Düşünsenize!

Kanepede sevgilinize sarılmış, kalp atışlarınız birbirine karışacak kadar bütünleşmiş bir şekilde film seyrederesiniz. Aslında film kimsenin umurunda değil. Her iki taraf da o an sonsuza kadar sürsün, o sıcaklık hep üzerlerinde kalsın istiyor. İki insan birbiriyle daha bir yakınlaşıyor. Bir film nelere kâdir görüyorsunuz!

Ya da sevgilinizin koluna sarılmış bir şekilde sinemada yan yana oturuyorsunuz. Gerilimin, heyecanın tırmandığı sahnelerde de -fırsat bu fırsat- daha sıkı yapışıyorsunuz koluna. Böylece sevgiliniz kendisini daha bir güçlü, daha bir erkek hissediyor. Sizi koruma, sahiplenme güdüsü duyuyor. Bakınız, bir taşla ne çok kuş vuruyorsunuz.

Sinema arkadaşlarla yapılabilecek, ya da iki alışveriş arasına sıkıştırılabilecek en kolay program. Bu yüzden vizyondaki filmleri hiç kaçırmadan takip edebiliyoruz. Ve tabii kaçırmayı istemiyor da oluyoruz, çünkü malum üzerinde bir yorum yapmak gerektiğinde “ben seyretmedim, hiçbir fikrim yok” demek en korktuğumuz şey. İyi ya da kötü her film hakkında bir yorumda bulunamamak karizmayı fena halde çiziyor!

GÜNLER NASIL GEÇİYOR?

*“Tek bir başarı vardır.
O da istediğiniz şekilde yaşamaktır.”*

Christopher Morley

Haftanın en favori günü Cuma...

Çünkü hem akşamında cazip bir program yapma ihtimali var, hem de arkasından gelecek upuzun bir hafta sonu tatili...

En bedbaht gün de pazartesi tabii...

Neyse ki ben -işimi acayip çok sevdiğim için- pazartesi sendromunu neredeyse hiç yaşamadığımı söyleyebilirim. Benim işe dönüş sendromum daha çok uzun tatillerin bitişinde oluyor.

Daha ofisimin bulunduğu koridora adımımı attığım anda gözlerimi kırptırmak zorunda kalıyorum. Işıklıandırma, halının rengi, duvarlar... Sanki hem hatırladığım hem de hatırlamadığım bir yere gelmiş gibiyim. Çok garip bir his, ne olduğunu tam çözebilmiş değilim.

*

Günler genelde sabah yataktan kalkmak için debelenmekle başlar. “Beş dakika daha, beş dakika daha” derken işe kılpayı yetişilir.

İşe şöyle yarım saat öncesinde gidenlerimiz oluyor mu?

Erkeklerde rastlıyorum da, bizde çok az.

Genelde makyaj ve kahvaltı işyerine bırakılır.

İşyerindeki bayanlar tuvaleti, sabahları makyaj yapanlardan tıklım tıklım olur. Kimisi daha masasına gitmeden, elinde çantaları, torbalarıyla soluğu tuvalette alır. Tabii bu yüzden de aynanın önüne sığmakta çok zorlanılır.

Ben pek makyaj meraklısı olmadığımı için bu işkenceden yırtıyorum. Tercihim rujumu arabada, ana caddeye çıkmadan önceki ışıklarda sürmek. Hatta o gün toplantım varsa, hızımı alamayıp, yol boyunca rimel ve allıkla makyaj operasyonuma devam ediyorum.

*

Kahvaltı faslı küçük bir sandviç, poğaçaya veya tostla genelde bilgisayar karşısında geçiştirilir.

Tüm gün, o toplantı senin bu toplantı benim, koşturarak geçer. Masaya ulaşılabilen zamanlarda *e-mailler* ve arayanlar cevaplandırılmaya çalışılır. Bunların arasında, hazırlanması gereken raporlar, prezantasyonlar, fiyat analizleri vesaireyi istenen zamana yetiştirmekle uğraşılır.

Tabii tüm bu işler arasında herkeste büyük bir geyik yapma potansiyeli vardır.

— Eteğin çok güzel.

— Ay öyle mi? Çok sağol... Yeni aldım.

— Ben de böyle diz boyunda bir etek arıyorum, bakmadığım yer kalmadı. Etekler çok kısa bu yıl...

— İşte de o kadar kısa etek giyilmiyor ki. Ben de sezon başından beri haldır haldır tüm mağazaları dolaştım. Geçen hafta Zara'da buldum.

— Zara'dan mı aldın? E ben baktım Zara'ya, hiç kendime uygun bir şey göremedim.

— Aslında bu da benim kaçınıcı gidişim. Sezon başında birkaç kere bakınmıştım. Beğendiğim tek bir parça bile yoktu. Bu son gidişte, günümdeydim herhalde ki tam dört tane etek aldım!

— Aaa... Ben de bir bakayım o zaman...

— Gerçi şimdi ucuzluk başladı, pek bir şey bulabileceğini sanmam.

— Haklısın... İnsanlar deli gibi saldırıyorlar, bir tek büyük bedenler kalıyor.

— Fiyatlar da çok uygundu, yüzde elli indirim yapmışlar, aklında olsun...

— Ay öyle mi? Kesin ben de bakayım.

—

—

İki kişi, örneğin bir *printer* veya masa başında, kazara bir araya geldiğinde yanlarına hemen bir üçüncü, bir dördüncü de damlayıverir.

Bir muhabbet alır başını yürür...

Tâ ki içlerinden bir tanesi -işten kaytarmış olmanın verdiği suçluluk duygusuyla belki de- sanki kuvvetli bir zamkla yapıpılmış olduğu bu gruptan güçlkle ayrılır.

-Ehhh... Hadi artık...

Gruptan birinin dudaklarından bu sihirli üç kelimenin dökülmesiyle birlikte -ki hep birlikte girilmiş olan bu gafletten çıkmanın başka da bir yolu yoktur- herkes çil yavrusu gibi etrafâ dağılır ve masalarının başına döner.

İşyerinde günler üç aşağı beş yukarı böyle geçer.

İşyerinde hayat hep aynıdır.

Sadece değişen rakamlar, projeler ve o ara sıkça görüşülen şirket içi-şirket dışı isimlerdir.

*

Cuma günlerinde herkesi bir panik alır.

Hafta sonu ne yapılacaktır?

Programlar genelde daha cuma akşamından başlar. Ne yapılacağı belirsiz bir hafta sonu kapıdaysa ruh halleri bulanır.

Belirsizliği kimse sevmez.

Böyle bir hafta sonu kapıdaysa cuma akşamları evde P.T.T. (Pijama-Terlik-Televizyon) yapılarak geçirilir. Ehh ne de olsa tüm hafta çok yorulunmuştur; dinlenmek de lazımdır, miskinlik de lazımdır... Böyle de teselli olunur.

Cumartesi gündüzleri genelde yapılması gereken işlerle geçer. Hafta içi vakit bulunamamış, yapılmazsa olmaz işler...

Listenin başında da elbette kuaför vardır.

Fön çekilmeli, manikür-pedikür yapılmalı, fazla tüylerden kurtulunmalıdır.

Bir masaj da hiç fena olmaz değil mi?

Cumartesi akşamları haftanın en bakımlı günleridir. En şık kıyafetler, özellikle gardıroba yeni katılanlar ilk bu akşamlarda giyilir.

Programlar da fikstir; ya sinema-konser-tiyatro, ya cafe-bar, en kötü ihtimalle ev muhabbetleridir.

Ama bir de sevgiliniz varsa...

İşte o zaman cumartesi akşamlarının keyfi daha bir başkadır. Bir sevgiliyle P.T.T. yapmak bile tüm programlar içinde en favori olanıdır.

*

Pazar günlerinin garip bir hüznü vardır sanki...

Verimsiz bir gündür pazar. Yemek düzensizdir. Uykudan kalkış saati, o günün nasıl değerlendirileceği belirsizdir.

Zaten akşam da çabucak olur, akşamları uzatmak içten gelmez.

Belki bu hüznün sebebi ertesi gün işe gidilecek olmasıdır!

Şimdi bu cümleleri yazarken aklıma birden çocukluğumun pazar günleri geldi.

Siz de hatırlar mısınız?

Pazar günlerinin en güzel yanı uzun tutulan ve çeşitlerin çok bol olduğu; diğer günlerin aksine, sayamadığımız kadar çok dilimlenmiş, taze ekmek yediğimiz o muhteşem kahvaltılardı.

Kahvaltı sofraları televizyondaki “Pazar sineması”yla şenlenirdi...

Arkasından da o sevimsiz klasik müzik konseri başlardı.. İyi ki de başlardı, yoksa kimsenin o güzelim sofradan kalkacağı yoktu...

Pazar günleri ile ilgili hatırladığım en mide bulandırıcı şey, ailecek gittiğimiz Pazar gezmeleri için yaptığımız araba yolculuklarıydı.

Sağ olsun babam bütün yol boyunca maç dinlerdi.

O zamanlar bana göre tüm maçlar aynıydı.

(Metin... Metin.... Metin.... Pasını Rızaya verdi.... Rıza topu aldı...Rıza... Rıza.... Rızaaa.... Şuuuuuuuuuttttttttt ve top ağlarda..... Evet sevgili dinleyiciler... Durum Beşiktaş 1 Trabzonspor 0)

Şpiker aynı şpiker... Sarf edilen kelimeler, sesteki iniş-çıkışlar, vurgular... Fonda seyircilerden gelen uğultu... Hepsi aynıydı...

Dolayısıyla araba tutmayan beni resmen futbol tutardı...

Bu yüzden çocukluğumun kâbusu o pazar gezmeleriymi benim...

*

Vee.... İşte yine pazartesi!

Aynı çark tekrar başladı...

TOPLANTILAR MOPLANTILAR

*Düşüncelerle oynuyordu...
Onları havaya fırlatıyor, değiştiriyor,
elinden kaçırıyor, sonra yakalıyor;
imgelerle onları yanar döner yapıyor;
paradokstan kanatlar takıp uçuruyordu.*

Oscar Wilde

Şimdi günler nasıl geçiyor derken, haftanın minimum beş gününü geçirdiğimiz iş yerlerimizdeki en büyük faaliyetimiz olan toplantıları mercek altına almamak olur mu?

Olmaz!

Bazen bütün gün geçer o toplantılarda, biri biter diğeri başlar. Ama bazen ortalık sakindir. Ajanda o gün boştur. İnsan boş hisseder kendini, sanki bir işe yaramıyormuş gibi...

Çoğu zaman şikâyet edilir, “Ömrümüz toplantıda geçiyor, ne zaman iş yapacağız biz?” denilir. Ama toplantısız bir gün olduğunda da durum garipsenir.

O toplantılar arası koşturmaca farkında olmadan bizi daha verimli kılar aslında. Aksi durumda gevşenir...

Bir yerde okumuştum, “Dikkat en fazla yirmi dakika toplanabilir,” diye. Gerçekten aralıksız yirmi dakika dikkat toplanabiliyorsa bravo vallahi! Çünkü biz otuzlu yaş kadınlarının beyinleri öyle bir çalışıyor ki, bir yandan o toplantıları idare ederken, diğer yandan kafamızın içindeki diyaloglara laf yetiştiriyoruz...

Aynı anda birkaç iş yapmak, yoksa şehir hayatının getirdiği koşturmacanın bize bahsettiği bir alışkanlık olabilir mi?

Sanki sirkte yapılan, aynı anda çene, eller ve tek bir ayak üzerindeki çubuklarda porselen tabak çevirme gösterisi gibi.

Aynı anda hem telefonla konuşup, hem de masanızın yanına gelip size soru soran kişiye cevap vermeniz gibi...

*

Neyse, ben konuyu çok uzatmadan size bir toplantı sırasında biz otuzlarındaki bekâr kadınların kafasının içinden neler geçer, onları ispiyonlayayım...

Ancak itiraf etmeliyim ki, bu istihbaratı size verebilmek için özellikle yakın zamanda katılmış olduğum bir toplantıdan esinlendim.

Bu öyle bir toplantıydı ki, yarım saat sürmesi beklenirken tam üç saat sürmüştü... Proje tam beş yıl önce başlamış ancak zamanla öncelikler değiştiği için durdurulmuş, bugün yeniden karşımıza çıkmıştı. Bu toplantıda kuracağımız sistemin işleyiş şekline ve ne ekipman almamız gerektiğine karar vermemiz bekleniyordu.

*

Toplantının ilerleyen dakikalarında birden beynim toplandığımız masanın etrafından sıyrıldı ve bir üst kattaki çalışma odama çıkıp, bilgisayarımın karşısına oturdu:

“Eyvah! Maili atmayı unuttum! Nasıl da aklımdan uçup gitti? E bir insan bu kadar çok işe koşarsa olacağı budur! Toplantıdan çıkar çıkmaz atayım bari. Kaçta biter acaba bu toplantı? Yarım saatte biter herhalde.. 10.30’da atsam maili, adamların proje üzerinde çalışması filan, ehh fiyat teklifini akşamüstüne ye-

tiştirirler. Sabah telefonda acil olduğunu söylemiştim.. Yetiştirirler... Yetiştirirler!”

Tabii ben bunları düşünürken toplantı devam ediyor, konuşmalar sürüp gidiyordu:

— Bir otoklav yük... Henüz onaylanmamış ürün... Sistemde o numarayla eşleştirilecek....

Yanımda oturan otuz yaşlarındaki bekâr kız arkadaşım kuşağıma eğildi:

— İş çıkışı yogaya gitsem mi acaba? Yoksa aerobiğe gidip iyice ter mi atsam? En son iki gün önce gitmiştim... Ama yoga gidersem ders başlayana kadar birkaç vitrin de bakarım... Offf... Kafamdaki ayakkabıyı hâlâ bulamadım... Ninewest'teki fena değildi aslında.. Ama burnu tam istediğim gibi değil. Şu yuvarlak burunları da sevemedim gitti. Şimdi kalkıp sivri burun seçersem ve modası seneye geçerse giyemem de... Yazık o kadar paraya... Alışverişe çıkmışken unutmayayım da göz makyajı çıkartıcısı alayım. Geçen sefer aldığım marka iyiydi ama her yerde bulunmuyor lanet olasıca... Kaç haftadır alamadım gitti!

— Şşştttt!

Toplantı sürüyor ve ortaya çeşit çeşit fikir atılıyordu:

— Niye iki aplikatör koyalım?.. Beş dakikada bir palet çık-sın...

Ben hemen dikkatimi toparlayıp, toplantının gidişatına yön verecek cümlemi söyledim:

— Bence bu hatta *printer* koymayalım. *Printer* konveyör girişinde olmalı...

Evet, bu öneriyi destekleyenler çıkmış ve yeni bir tartışma başlamıştı... Ben de tabii, içimden, kendi kendimi takdir etmeyi ihmal etmemiştim:

— Doğru, en mantıklı olanı buydu zaten.. İki saattir tartışıyoruz, printer konveyör girişinde olursa süreç daha hızlı işler.

Arkadaşım yine kulağıma eğildi:

— Şuna baksana! Açık renk ruj hiç iyi gitmemiş... Bence koyu renk sürse daha hoş olurdu! Baksana kırk yaşında ama yüzünde tek bir kırışıklık bile yok! Acaba ben mi yanlış görüyorum? Sen de baksana, ışıktan mı böyle gözüküyor? Yok canımın, tek bir çizgi bile yok. Taş gibi bir cilt. Kırışksız da olunabiliyor demek... Ben kırkıma geldiğimde nasıl olacağım? Yediklerime çok daha dikkat etmem lazım. Öğlen yemekte bol salata yiyeyim bari... Şu abur cuburu artık kesmeli... Offf.. Şimdi yine sadece salata diye niyetlenip tüm çeşitlerden doludurum tepsiyeye. Sahi yemeğe ne kadar kaldı?

— Saat 11.30. Daha bir saat var... Ben de atmam gereken maili atamadım hâlâ! Toplantı bir an önce bitse de işimi halledebilsem!

Arkadaşıma laf yetiştirmeye çalışırken; katılımcılardan birinin, “Her şey online basılsın! Her şey online basılsın!” diye odada çınlayan sesi, beni tekrar toplantının içine çekti.

Yahu, en son bıraktığımda *printer*i konveyör başına koyacak ve aplikatör almayacaktık. Aplikatör alımı niye tekrar gündeme gelmişti ki?

Panik vaziyette konuşulanlara pür dikkat kesilip, arada kaçırdığım noktaları yakalamaya çalıştım... Kafamda beliren soru işaretlerini soramıyor ve “*Ya az önce biri sorduysa, rezil olmayalım şimdi,*” diye düşünüyordum! Toplantının en zor, kendimi perişan ettiğim anlarıydı bunlar...

Neyse ki vaziyeti toparlamam uzun sürmedi ve ben yine görüş belirtmeden duramadım tabii:

— Bence yine de en iyisi aplikatör kullanmayalım. Bu işi sadece *printer*le çözebiliriz. Hem daha ucuz hem de çabuk bir çözüm bu...

Evet, bu görüşün taraftarları tekrar ses vermişlerdi... Tartışmalar yine sürüp gidiyordu...

Arkadaşım yine kulağıma offff'ladı:

— Saat 12.15 oldu ... Bitmedi gitti toplantı! Acaba bir karar çıkabilecek mi, yoksa yine bir sonraki toplantıya mı ertelenecek? Şunun kıyafetine baksana Allah aşkına... Hiç o yeşil hırkanın altına o etek gitmiş mi? Bu ne zevksizlik? En az benim kadar kazanıyordur, neredeyse babaannesinden kalma kıyafetleri giyiyor hâlâ... Bu insanlar kazandıkları parayı ne yapıyorlar? Ojeleri de bir felaket! Sedefli oje kaldı mı yaa? Üstelik de o ne renk öyle, bej mi kahve mi? Of ben çok sıkıştım... Acil tuvalete gitmem lazım...

Bir yandan arkadaşımın bu sözlerine kulak kabartırken, diğer yandan toplantıda tekrar gündeme gelen “aplikatör alımı” yüzünden için için homurdanıyordum:

“Eyvah, yine birisi aplikatörleri sokuşturdu... Yahu ne gerek var aplikatöre? Ne lüzumsuz olacak? Hem bir tane değil, koyacaksa üç tane birden almamız lazım... Bu kadar bütçe var mı ki projede?”

Arkadaşım toplantıdan iyice kopmuş, beni de kendisiyle birlikte sürüklemeye çalışıyordu:

— Sıkıştım.. Sıkıştım... Acaba müsaade isteyip kalksam mı? Ya ben gidip gelene kadar toplantı biterse? O zaman eşyalarımı da alıp çıkayım... Ama bu kez toplantıyı terk ettiğimi sanırlar. En iyisi eşyaları bırakıp hızlı hızlı gidip, geleyim... Ama, sanki bitecek gibi toplantı!

— İnsanlar da sıkıldılar... Biraz daha dayanalım. Ben de *maili* atamadım bir türlü... Yemekten sonra atsam, bu teklif artık bugüne yetişmez. İş yine yarına kaldı...

— İyi ki bu çorapları almışım... Gri eteğin altına desenli siyah çorap çok yakışıyor... Alsam mı birkaç tane daha? Farklı desenlerden bulur muyum acaba? Bugün çorap da bakınayım bari... Ayyy... Ben çok sıkıştım... Patlayacağım!

ORADAN ORAYA KOŞTURMACALAR

*“İyi yaşamak için acele et ve şunu bil ki,
her gün başlı başına bir hayattır.”*

Seneca

Bir verimsizlik var.

Sürekli oradan oraya koştur dur, ama elde var sıfır.

Yapılacak bir dolu işe rağmen, o kadar az zaman var ki. (Sadece kendimiz için yaşadığımızdan, bunun tam tersi olması gerekmez miydi?)

Listenin en başında da “bakımsal durumlar” tabii.

Fön, manikür, pedikür, ağda, epilasyon... Bunlar büyük bir disiplinle, asla ve kesinlikle aksatmadığımız vazifelerimizdir.

Haftada iki-üç gün mutlaka soluğu kuaförde alırsınız. Hatta bu işlerin her biri için farklı kuaförleri ziyaret ettiğimiz de olur. Kimi zaman kıtalararası yolculuk yapmaktan bile çekinmeyiz. Neymiş? Nesliş daha iyi yapıyormuş!

Sıradan insanlar olarak kapısından girdiğimiz kuaförün, yine aynı kapısından, dünyanın en güzel, en seksi kadını edâsıyla çıkarız. Saç-baş operasyonu sırasında karşıdaki aynaya bakarak; “fotoğraf veren top modeller gibi” pozdan poza girmeyi de kesinlikle ihmal etmeyiz:)))

*

Bu kuaförlük zor meslek.

Ellerin olduğu kadar dillerin ve hafızaların da çok gelişmiş olması gerekiyor. E kolay mı, her müşterinin hayat hikâyesini bilmek, dertlerine ortak olmak, onlara akıl fikir vermek...

— Boşveeeeeeeeer... Ben diyordum sana, o adam beş para etmez diye... Yok yok, belliydi... Ben o hareketinden anlamıştım zaten... Çok iyi yaptın! Sürtülsün burnu biraz! Bak filancanın sevgilisi de çok çektiyordu kıza... Terk et dedik, terk etti... Şimdi adam kızın altına arabayı çekti, yüzüğü de taktı!

*

En nefret ettiğim durum nedir, bilir misiniz?

Kuaförde bir sürü işkenceye tabi tutulur ve sonunda dışarı tamamen “sıfırlanmış” olarak, pırıl pırıl çıkarsınız. Sanki artık ömrünüzün geri kalan kısmını böyle geçirecekmışsiniz gibi.

Ancak bu bakımın üzerinden daha bir gün bile geçmeden pırıltı hemen sönmeye başlar. İlk gün saçın fönü, üçüncü gün ojeler bozulur; yedinci günde tüyler tekrar baş gösterir ve pürüzsüzlük hissi kaybolur.

Sanki boş kürek çekiyormuşuz gibi, aynı terane tekrar başlar...

Peki bu bakımsal durumlar kuaförle biter mi?

Kesinlikle hayır...

Kimi zaman çamurlara bulanır, kimi zaman naylonlara sarılır, kimi zaman oranıza buranıza elektrik kabloları bağlanır, kimi zaman da tüylerinizin teker teker yolunmasını veya onlardan tümüyle kurtulmak için etinizin her bir milimetrekaresine batırılan iğnelerin acısına katlanırsınız...

Ve güzellik uğruna daha ne işkenceler çekersiniz...

*

İstikrar yok.

Kalça, göbek toparlamak ve daha bir “fit” olmak için “tae-bo”dan tutun da “kanguru aerobiği”ne kadar her türlü faaliye-

te sardırırız. Koşu bantlarının, “climber”ların, “free runner”ların tepesinden inmeyiz.

Ta ki iki santim incelene kadar. Elbette haftada iki günden, üç ayda ve rejimsiz daha iyi bir sonuç çıkmaz ki...

Tüm bu çaba, topu topu bu kadarcık incelebilmek içindir. Aslında harcanan bu çabanın ve dökülen terlerin amacı top model ölçülerine ulaşmaktır ama, bu tempoya ömür mü dayanır?

Böylece, sportif faaliyetlerimizin ömrü zor belâ üç ayı bulur. Ufaktan ufağa aksatmalar başlar ve sonra hepten bırakılır. Hani zaten iki santim de incelinmişti ya, bu kadar spor can sağlığıdır.

Yaza 1-2 ay kala, -plajlarda bikini ile boy göstermek zorunda kalacağımız günler yaklaştığından- panik içinde spora büyük bir dönüş yaşanır.

Nasıl bir şevk, nasıl bir azimdir o öyle! Bu kez haftada iki gün yetmez. En az üç gün; önce kondisyon, sonra aerobik, sonra tekrar kondisyon ve en son aletlerle kasları çalıştırırız. Gece yaralarına kadar terlerimizi sular seller gibi etrafa saçırız.

Bü aylarda spor salonlarında iğne atsanız yere düşmez. Aletleri kullanabilmek ve hatta duş alabilmek için bile kuyruklar beklenir. Solaryumlar full kapasite çalışır. Bu panik tüm şehri sarmış, oradan oraya koşturmacalar yerini spor salonu-ev-iş üçgeninde gidip gelmelere bırakmıştır.

Yaz sonu mu?

Boşuna demedim “istikrar yok” diye... Evet, yaz sonunda tüm yağlar tekrar büyüyüp gelişmeye(!) bırakılır.

*

Bir oburluk var.

Her şey ama her şeyi yapmak isteriz. Kitapçada gördüğümüz ilgi çekici her kitabı satın almak ve okumak (ki kütüphaneye okunmamış kitaplarla doludur), evin çeşitli köşelerini güzelleştirmek için otantik objeler bulunabilecek küçük dükkanlar keşfetmek, *Istanbul Life*'da adı geçen yeni mekânları denemek, *Küçük Oteller Kitabı*'ndaki "Aşık olunan butik oteller"e kaçamaklar yapabilmek, fotoğrafçılığa, biniciliğe, dalgıçlığa, yogaya başlamak, tango, latin, oryantal dans öğrenmek, sevgiliye Meksika, İtalyan, Çin mutfaklarından özel yemekler pişirebilmek...

Isteriz de isteriz...

İşin tuhafı otuzlu yaşlarda tüm bunları yapacak parasal imkâna da kavuşmuşuzdur ama...

Zaman yoktur.

Birine başlar, sonra onu yarım bırakır ve hemen bir başkasına sıçarız. Bu böyle devam eder durur...

*

Spor faaliyetleri yerini dönüşümlü olarak kimi zaman dans kurslarına, kimi zaman yemek, kimi zaman da İspanyolca kurslarına bırakır. Bu kursların en güzel tarafı bir yandan yeni maharetler kazanmak, diğer yandan sosyalleşmektir.

-Heyyoooo! İstanbul'un en güzel sushisini bir *Udonya*, bir *Four Seasons*, bir de benim evde yiyebiliyorsunuz artık!

— Hadi ya? *Sushi* yapmayı mı öğrendin?

— Evvvvet!

— E ne zaman geliyoruz yemeye ?

— ?

— ?

— Ehhm... Şey... Aslında daha bir kere yaptım, o da kurs-ta... Bir kere daha kendim deneyeyim, ondan sonra çağır-
yım!

*

Diğer bir koşturmaca nedeni de bitmek tükenmek bilme-yen alışverişlerdir.

Biz kadınlar, hele bekâr ve de düzenli bir gelir sahibiysek, mütemediyen alışveriş halindeyizdir.

Şimdi giymeyeceğiz de ne zaman giyeceğiz!

Gardıroptaki eksikler hiç bitmez.

Bir siyah ayakkabının bile, onlarca farklı tarzı vardır. Sivri burunlu-yüksek topuklu, sivri burunlu-çivi topuklu, yuvarlak burunlu-sıfır topuklu gibi türlü versiyonların yanı sıra, süeti, derisi, krokodili, sporu, abiyesi, tokalı, tokasız hepsinin gi-yilecek yeri ayrıdır.

Zaten bu ayakkabı konusu başlı başına bir takıntıdır. Biz kadınların ayakkabı dolaplarının kapasitesi, her biri Imelda Marcos'un sahip olduğu ayakkabıları neredeyse içine sığdıra-cak büyüklüktedir. Dolap bir kere giyilmiş, ikinci kereye bir türlü sıra gelememiş ayakkabılarla doludur.

Abarttığımı mı düşünüyorsunuz? Madem öyle, niye o za-man ayakkabı mağazalarının vitrinlerine adeta mıknaatla çe-kilir gibi sürükleniyoruz? Her alışverişte, neden mutlaka ayakkabılara göz ucuyla da olsa bakmayı ihmal etmiyoruz? Ya da hiç aklımızda yokken elimizde bir ayakkabı torbasıyla bu-luyoruz kendimizi?

Bu alışverişlerin sonu hiç gelmez...

Mesela, diyelim ki, o sezonun tüm ihtiyaçları alındı ve alış-veriş defterinin artık kapatıldığı kendine sıkı sıkı tembihlendi.

Hiç olmaz ya!

Sıradan bir günde; tüm vitrinlerde, araba camlarında, su birikintilerinde kendi siluetinizi izleyerek, güzelliğinizi “Ayna ayna, söyle bana, var mı benden güzeli dünyada?” der gibi an be an tasdik etmeye çalışarak yolda yürüyorsunuz...

O da ne?

Karşıdan gelen hemcinsiniz nasıl da gözünüze şık ve alımlı görünüyor?

Yoksa o sizden daha mı güzel?

Bu sorunun cevabını verebilmek için; tam bir saniyelik zaman dilimi içerisinde, bu hemcinsinizin tepeden tırnağa saçını-başını, kıyafetini, aksesuarlarını incellersiniz...

Siz o incelemeyi yaparken, beyniniz de görüntüyü adeta scan eder ve bir jpeg dosyası olarak kaydeder.

O görüntü gözünüzün önünden kesinlikle gitmez artık. Sizi “Yoksa o benden daha mı güzel?” sorusunu sormaya sevkeden bu tarzı yakalamak, kayıtsız şartsız “en güzel” siz olmak istersiniz.

Ne var ki bunun için gerekli olan “o çanta” ve “o küpeler”in yerini tutabilecek benzerleri vardır ama, “o etek” ve “o bluz”dan gardırobunuzda yoktur.

Böylece, kafada o jpeg dosyasıyla, mağaza mağaza dolaşır ve hep o etek ve o bluzu ararsınız.

— Ne bakmıştınız?

— Şöyle bir bakınıyorum...

— Yardımcı olayım?

— Bir bluz arıyorum. Şöyle gömlek yakalı ama önü V şeklinde devam ediyor. Kollar dirseklere kadar. Kumaşı da hafif parlak, ama ne deniyor bilmiyorum.

— Bunun gibi mi?

— Benziyor ama değil.

— Şunlar nasıl?

— Yok. Aradığım gibi değiller... Neyse...

Bu aramalar, için için devam eder.

Bazen sonuç başarılı olur, bazen de başarısız.

Sezon sonunda beyindeki o dosyalar kendi kendini siler; çünkü yerlerine yenileri kaydedilmiştir.

*

Oradan oraya koşturmacalarımızda arabamız hayatımızı nasıl da kolaylaştırır.

(Bir arabamız yoksa da; toplu taşıma araçlarından nefret ettiğimiz ve her ne olursa olsun, konforumuzdan asla vazgeçemeyeceğimizden taksi şoförlerini zengin ederiz...)

Bizler, direksiyon salladığımız saatleri eğlenceye çevirir, yol boyunca radyoda kanaldan kanala zıplar durur, lay lay loy loy şarkılar söyler, eğleniriz... Gerektiğinde “yakıt ikmali” yapabilmek için, torpido gözümüzde bir Altınbaşak veya limon lifli bisküvimizi, kapı kenarındaki gözde de, suyumuzu mutlaka bulundururuz.

Park etmesi kolay olduğundan küçük arabaları ve yoğun trafikte kullanması rahat olduğundan, otomatik vitesli arabaları tercih ederiz ve tabii “fıstık yeşili” arabalara biteriz. Renk istediğimiz gibi olsun da; ne motor gücüymüş, ne beygir sayıysıymış, ne de korkuymuş, hiç mi hiç önemsemeyiz...

Arabalarımızın genel karakteri; içlerinin dağınık, özellikle bagaj ve torpido gözlerinin hallaç pamuğu gibi olmasıdır. Ne dağınıklığı toplayacak, ne de arabayı yıkatacak zaman maalesef bizde hiç yoktur... Oto-yıkama operasyonları için uygun

vakit ayarlamakta güçlük çekildiğinden; tercih genelde oto-parkında bu hizmetin de verildiği alışveriş merkezleridir. Bizler, yeni sezon kıyafetler arasında kendimizi kaybetmişken; arabalarımız başka eller tarafından temizlenip paklanır...

Şu silecek sularını doldurmayı beceririz de, oto-yıkamacılar lastiklerin havasını da kontrol etseler, hayat bizim için ne kolaylaşacaktır?

*

İş hayatının getirdiği planlama alışkanlığı, sosyal hayata da yansır ve programlar hafta başından belirlenmeye çalışılır. (Bu arada tabii, hava durumu tahminleri de günü gününe takip altındadır.)

Organizasyon konusunda yetenekli ve girişimci arkadaşlar sayesinde, tüm grubun tiyatro, konser, sinema biletleri kolayca temin edilir.

Haftalık ajandanın mutlaka doldurulması gerektiği düşüncesiyle, biz kadınlar şehirdeki sanatsal faaliyetlerin en sıkı takipçisiyizdir.

İşten çıkıp da doğru eve gidilen bir gün boşa geçmiş gibidir. O gün sadece çalışılmış, ama yaşanmamıştır.

Kimi zaman dışarı çıkmayıp direkt eve gitmek, tek başına olmak, kendini dinlemek ve kitabını okumak da bir ihtiyaçtır ama...

Bu günlerin sayısı arttı mı alarm zilleri çalar.

Programların baş organizatörlük bayrağı hemen ele alınır ve tam gaz durum toparlanır.

Bu koşturmacalar sadece sokaklarda yaşanmaz. Aynı tempo evde de devam eder. Ola ki işten doğruca eve gidilse; ortalığı toparla, bir çeşit yemek pişir, duşa gir derken en az 2-3 saat geçer.

Ben pratik bir yaklaşımla yemeği hazırlayıp pişmeye bıraktığımda, kendimi hemen duşa atarım. Duştan çıkışta yemeğin pişme durumlarını bir kontrol eder, sonra kendimi günlük bakımlarımın kucağına atarım.

Nedir bu günlük bakımlar?

Yüz öyle bilindik sabunlarla yıkanmaz. Mutlaka yıkama jeli kullanılır, arkasından tonikle gözenekler kapatılmalıdır. Sonra sıra nemlendirmeye gelir.

Bu nemlendirme işi öyle gelişi güzel yapılmamalıdır. Göz altına ayrı, yüzün geri kalanına ayrı “kırıksıklık önleyici kremler” sürülmelidir. Arada, aynada kırıksıklıkların durumunu kontrol etmeli, kremlerin işe yarayıp yaramadığı gözlemlenmelidir.

Tabii bu arada yüzde sivilceler varsa, işte o zaman işler sarpa sarmıştır. Hem sivilce ilacı hem de nemlendirici aynı anda nasıl kullanılacaktır? Sorun küçük çapta akrobatik hareketlerle çözümlenir, ve nemlendiriciyi, ilacın değmediği noktalara özenle isabet ettirmeye çalışılır.

Günlük bakımların en önemli aşamalarından biri de baldır bacaklara -o günkü ruh haline göre- ya sıkılaştırıcı ya da selülit kremi sürmektir. Bu kremler öyle gelişi güzel değil; masaj yaparak, yani “yedire yedire” sürülmelidir. Ehhh, bu da zaman demektir.

Saçlar kurutulduktan sonra, bu kez de tendeki onlarca çeşit kremin birbirine karışmış parfümlerinin kokusunu etrafa saçarak, nemli saçlar etrafta uçuşarak evin içerisinde bir aşağı bir yukarı koşturmacalar başlar.

Muhtemelen ilk durak mutfak olur, çünkü bu güzelleşme çalışmaları sırasında büyük ihtimalle yemeğin dibi tutmuştur.

— Bana ne oluyor böyle? Yemek yapmaya yapmaya iyice beceriksizleştim. Eskiden ne güzel yemekler yapardım. Ama şimdi, ne zaman yemek pişirmeye kalksam mutlaka dibini tutturuyorum... Çok yanık değilse ben yiyebiliyorum da, şimdi bir kocam olsaydı bu yemeği önüne nasıl koyardım? Kesin aç kalırdı, ben de rezil kepaze olurdum tabii... Sürekli yemek yakan, kabiliyetsiz bir tip! Offffff...

Yapacak daha ne çok iş vardır? Kirli çamaşırlar makineye atılmalı, kurumuş çamaşırlar katlanmalı, bulaşık makinesi boşaltılmalı, içine tekrar kirliler yerleştirilmeli, yeni alınan kıyafetler denenmeli, mevcut kıyafetlerle kombinasyonları ayna önünde küçük bir defileyle prova edilmelidir.

Tüm bu işleri hallettikten sonra, artık yemek hak edilmiş ve ayakları uzatma vakti gelmiştir. Çoğunlukla yemek televizyon karşısında, kanepede oturarak yenir. Porsiyon da çok abartılmamalı, yemek bir tabağı geçmemelidir. Malum akşam saat yediden sonra yenilen yemek kalça, göbek olarak geri dönecektir.

Eveeeettt... Tüm gün, önce işteki görevler, sonra da evdekiler yerine getirilmiş, en son da karın doyurulmuştur. Artık kendin için bir şeyler yapma vaktidir.

Büyük bir keyifle uzun oturma pozisyonu alınır, gazeteye şöyle bir göz gezdirilir. Kanallar arasında ufak bir gezintiden sonra, kumanda aletine sevgiyle sarılarak, huzur içinde uykuya geçilir.

ZAYIFLAMA DERDİ

“Eğer güzel gözlerin olmasını istiyorsan,
İnsanlara iyilikle bak. Eğer saçların
güzel olsun istiyorsan, bırak çocuklar
ellerini geçirsın saçlarından, ince bir
bedense isteğin, ekmegini açlarla bölüş
ve güzel dudaklara sahip olmak için,
sadece güzel sözler söyle!..”

Audrey Hepburn

Derdimiz büyük.

Millet çocuğun okulunu, evin taksidini, akşam ne pişireceğini, kocasının horlamasını filan dert edinir...

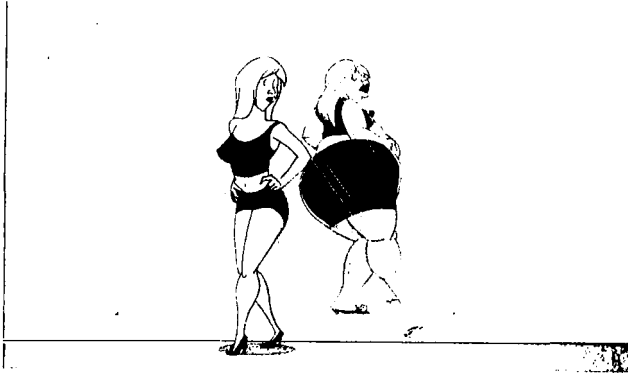
Biz ne yapacağız?

Ne koca var, ne çocuk?

O zaman dert de yok...

Böyle de olmaz ki... Mutlaka kafayı takacak, sorun edecek bir şeyler bulmalı!

Kendinle uğraşmalı!

*

— 3 kilo vermem lazım.

— Yapma canıııııııııııı. İnceciksin...

— Yok yok... Çok kilo aldım. Pantolonum üzerime oturmaya başladı, biraz yanaklarım da mı doldu ne?

— Hiç de değil... Gayet iyi görünüyorsun. Asıl sen bana bak... Kalçalarım resmen yanlardan fışkırıyor!

— Sen de amma abarttın... Ne varmış kalçalarında? Sen beninkileri görmüyorsun galiba...

— Benim kalçalarım seninkilerden geniş ama...

— Sen öyle zannet. Asıl benim kalçalarım seninkilerden geniş...

Bu muhabbet uzar ve işin içinden bir türlü çıkılamaz. Aynı ortamdaki bir başka kadın hakem olarak seçilir ve sorulur:

— Hangimizin kalçaları daha geniş?

Aramızda sıkça yaşadığımız bu diyalog sizce de çok garip değil mi? Normal koşullarda insanın diğerine göre kendini daha güzel buluyor olması gerekmez mi? Bu olağanüstü müteva-ziliğin kaynağı üstün bir ahlak, üstün bir erdem midir?

Yoksa gerçekten kendini kusurlu bulmak mıdır?

Bana göre cevap ikincisi. Ne var ki yaşanan bu diyalogda, taraflar kendilerini öyle kusurlu görmektedirler ki, karşı tarafın söylemleri işkillendirir ve hemen bir komplo teorisi üretir:

— Yoksa benim zayıflayıp güzelleşmemi istemiyor mu acaba?

İşte kendinle ilgili bu takıntılar, insanı karşısındakinin samimiyetinden şüphe etmeye bile götürür.

*

Fazla kilolar biz kadınların her yaşta takıntısıdır. Ancak otuzlu yaşlarda işten güçten ve ikinci bölümde uzun uzun bahsedeceğim başka dertleri sorun ettiğimizden, kafamızı sürekli olarak işgal etmez.

Ta ki...

Alışverişte soyunma kabinlerinin içindeki aynanın karşısına geçene kadar!

Tam o anda, kabinin içinde feci bir hayal kırıklığı yaşarız. Neden mi?

*

Mağazanın önünden geçerken, vitrin mankenlerinin üzerindeki kıyafetler gözünüze çarpar ve adeta bir mıknatısla çekilir gibi içeri sürüklenirsiniz.

Şimdi bir *Home Store*'un, bir *Mango*'nun vitrinlerini gözünüzün önüne getirin. Ayakkabıdan kemere, çoraptan boyundaki eşarba kadar, kıyafet kombinasyonları nasıl da göze çekici görünüyordur?

Hele o pantolonların dökümü yok mu! Düşük belin üzerine gelişi güzel atılmış kemerle nasıl da hoş duruyordur! Kendinizi bir an için o pantolonun içinde hayal eder ve görüntünüzü çok beğenirsiniz. İşte tam kafanızdaki tarzdır.

Hem o pantolonu, hem de askılarda hoşunuza giden ne var ne yoksa toplar ve soyunma kabinlerinin yolunu tutarsınız.

Seçilen kıyafetler üstünüzde nasıl duracaklardır acaba?

Meraktan çatlırsınız.

Yıldırım hızıyla üstünüzdeki tüm kıyafetlerden kurtulur, kabinin içerisinde gelişi güzel oraya buraya fırlatırsınız. Sanki bir daha onları asla giymeyecekmışsınız gibi.

Bu arada özenle seçtiğiniz ve kabine aldığınız kıyafetleri denemek, beraberinde garip bir heyecan da getirir. Hatta öyle ki, bir miktar adrenalin bile salgıyorsunuz. Bir çılgınlık yapıp tümünü birden satın almak ve kredi kartı borçlarınızı umursamamak geçer içinizden. Nasıl olsa bir şekilde ödersiniz!

İçiniz bir an için ürpermiştir.

Bu ruh hali içinde hızla ilk parçayı üstünüze geçirip, fermuarı kapatır ve kıyafeti şöyle bir üstünüze oturtursunuz.

O da ne?

O nasıl bir duruş öyle?

Felaket !

Korkunç!

Hatta iğğğrenç!

Söylenmeye başlıyorsunuz:

— *Acaba kilo mu aldım? Bak görüyor musun, bacaklarım çok kalın, göbeğim yine fışkırmış!!! Offffff... Kilo vermem lazım! Ben ne zaman istediğim kiloda olacağım? Bu dert hiç bitmeyecek mi?*

Ateş basmış, karabasanlar üstünüze çökmüş ve moral iyice dibe vurmuştur...

Diğer kıyafetleri perişan bir halde, isteksizce giyip çıkarmaya başlıyorsunuz. Kafanızda, vermeniz gereken o 2-3 kilodan nasıl kurtulacağınızın hesaplarını yapar durursunuz.

— *Montignac mı yapsam, tek gıda rejimi mi? Yoksa bağırsak çalıştırıcı mı alsam? En temiz iş aslında. Ne yiyeceğim, ne yemeyeceğim derdi yok. Gerçi biraz mide bulantısı yapacak ama, olsun iştahım da kesilir, daha iyi olur... Bol bol su da içeyim bari... Yağlar vücuttan suyla atılıyormuş... Filanca da sadece bol*

su içerek çok kilo vermişti. Acaba ben az su içtiğim için mi vücudum su tutuyor? Evet. Kesin çok su içmeliyim... Bir de şu sabah kahvaltısını kaldırırsam... Böylece midem küçülür, öğlen ve akşam daha az yerim... Aslında bunu alışkanlık haline getirebilsem keşke... Tamam... Yarından itibaren sabah kahvaltılarına son! İşe de yanımda sandviç mi götürsem acaba? Hani şöyle kepek ekmeğinin arasına domates ve yağsız peynir koysam? İşteki mönü yine bol kalorili yiyeceklerle doludur... Üffffff... Kim uğraşacak şimdi sandviçle? En iyisi sadece salata ve yoğurt yiyeyim....

Kafanın içindeki bu monolog bitmek bilmez. Denediğimiz kıyafetleri üst üste yığıp kabini terk ederiz, ve mağazadan hiçbir şey almadan koşar adımlarla çıkarız.

*

Bu soyunma kabinleri konusuna değinmişken, söylemeden geçemeyeceğim. Bazı mağazaların kabinlerindeki aynalar gerçekten birer “Dev Aynası.”

Çok ciddiylim!

Onlar şanki şişman gösterebilirler, müşteri kıyafet almadan çıkıp gitsin diye özenle yerleştirilmiş gibiler.

Benim böyle bir kara listem var.

Kararlıyım.

Kesinlikle bu mağazalara ayak parmağımın ucunu bile sokmayacağım!

*

Yaşanan diğer hayal kırıklığı da kadın dergilerini karıştırırken yaşanır. Ne kadınlar vardır bu dergilerde?

Dal gibi ince. Bacaklar pürüzsüz, ne çatlak var ne selülit! Yüzler de öyle. Sanki birer porselen.

Bu kadınların yüzünde tek bir sivilce bile mi çıkmaz? O kiloda kalmak için ne yiyip ne içiyorlardır? Hava ve suyla mı besleniyorlardır?

Yemiyoruz işte! Ömrümüz kepek ekmeği, domates-peynir ve *diet colayla* geçiyor. Bunlar ne yapıyor da böyle kalmayı başarıyor?

Ooooooff... Offfffff !!!

*

Bunları biliyor muydunuz ?

- Bir kadın, vitrin mankeni ölçülerinde olsaymış, fiziksel olarak çocuk sahibi olabilmesi mümkün değilmiş. Yani bu ölçüler tamamen doğaya aykırı!
- Marilyn Monroe'nun bedeni kırk ikiymiş.
- Barbie gerçek bir kadın olsaymış, dört ayak üzerinde emeklemesi gerekirmiş! Çünkü onun orantılarına sahip olan bir kadının, ayakta durması bilimsel olarak mümkün değilmiş.
- Dergilerde gördüğümüz o *top model* resimleri birer *Photoshop* harikasıymış. Yani rötuşlu! Onlar da mükemmel değilermiş anlayacağınız.
- 1995'te yapılan bir araştırmaya göre, kadınların yüzde yetmişi, bir kadın dergisine üç dakika baktıktan sonra kendini depresif ve suçlu hissediyormuş.

Yani hanımlar biz boşuna hayıflanıyormuşuz. Yoktan yere asaplarımızı bozuyormuşuz. Hayatta öyle kusursuz musursuz kadın olmuyormuş.

Demek artık kendimizi bağışlamanın, kendimizi kusurlarımızla beraber sevmenin zamanı gelmiş.

Ben herkesin kusurlarıyla birlikte, bir bütün olarak güzel olduğuna inanıyorum. Bakımlı olmak kaydıyla tabii!

Bana göre en güzel kadın, kendini güzel bulan ve o güvenle yürüyendir.

ASRIN İCADI ELEKTRONİK POSTA GÜVERCİNİ

*"Babalarımızın yaptığı çadırlarda uykuya dalmayın.
İlerleyen dünyaya ayak uydurun."*

Mazzini

Eveeeeet... Geldik en eğlenceli bölüme!

Aşk tanrısı Eros'un oklarını kalplere *e-mail* yoluyla nasıl sapladığını konuşmaya.

Biriyle tanıştınız, kartvizitini aldınız... (Herhangi bir sosyal ortamda yapılan kartvizit alışverişleri, gelecekte olası bir iş bağlantısı kurmak amaçlı görülür, ancak bir başka kullanım alanı daha vardır. O da hoşlandığınız kişiyle tekrar iletişime geçebilmek için anahtarınız olmasıdır.)

Kartvizitin üzerinde iş ve cep telefon numaraları olmasına rağmen, *e-mail* adresi çok daha değerlidir. Çünkü yeni tanıştığınız ve hoşlandığınız birine telefon etmek karşı tarafa direkt

**Sana attığım email'i
almadın mı?**

olarak ondan hoşlanmış olduğunuz mesajını verir. Bu da beraberinde reddedilme ve gururun kırılması riskini getirir.

Ama *e-mail* öyle mi?

“Merhaba, görüşmeyeli nasılsın?” der gibilerinden bir mesaj atmak son derece tercih edilen bir yöntemdir. Ya da herhangi bir iş konusunu bahane etmek.

Bu tür mesajların hiçbir riski yoktur. Tam tersine karşı taraf “ona yazdığınızı” düşünürse “yanlış anlamış” ya da “kendi kendine gelin güvey olmuş” pozisyonuna düşeceğinden risk yer değiştirmiş olur.

— *Hıhhh! Ben arkadaşça bir mail attım. Böyle anladığına göre, asıl o bana farklı bir gözle bakmış olmalı!*

İlk “Merhaba” *e-mail*ini alan tarafın, karşı tarafa bir ilgisi söz konusuysa o da aynı “arkadaşça” tarzda cevap verir. Tabii sonuna da ucu açık bir soru sormayı ihmal etmez ki bu mesajlaşmalar devam edebilsin... “Sen neler yapıyorsun?”, “Senin nasıl gidiyor?”

*E-mail*in sonuna da asla ve asla “kendine iyi bak” gibi iletişimi sonlandırıcı ya da “selamlar” gibi mesafeli sözcükler yerleştirilmez. “Görüşmek üzere”, “sevgiler” türünden sözler kullanmak işin raconundandır.

Açıkça söylemek gerekirse ben bu yöntemi son derece saygın buluyorum. Hatta size itiraf ediyorum, ikinci ve üçüncü sevgilim de dahil, yeni tanıştığım birçok insan, benimle tekrar iletişime girebilmek için bu yolu kullandı.

İkinci sevgilimle tanıştığımızda kartvizitimi istemiş, ben de vermişim. İlk kez *e-mail* attığında çok şaşırmıştım.

“Amaaa!”

Üçüncü sevgilime kartvizitimi ne zaman verdiğimi dün gibi hatırlıyorum. İçimden beni araması için dua etmişim.

Sonuç:

İlk “Merhaba”lardan sonra bir süre yazışmaya devam edilir. Erkek bir program önerisinde bulunur, kızın gönlü varsa kabul eder. Gönlü yoksa “başka programım var”, “işlerim bu ara çok yoğun” gibi sudan sebeplerle kibarca reddeder ve aralarındaki iletişimi arkadaş statüsünde sürdürür.

Hiç kimsenin gururu kırılmaz.

Hiç kimsenin karizması çizilmez.

*

Bu arada anlattıklarımın sakın *e-mail* yoluyla iletişim kurmada ilk adımı atan tarafın sadece erkekler olduğunu zannetmeyin. Demiştım ya, arkadaşça veya herhangi bir iş bahanesiyle bu adım kız tarafından da atılıyor.

Hani haberiniz olsun diye söylüyorum.

*

Şehir hayatının getirdiği o koşturmaca içerisinde sık görüşmeyen çiftlerin imdadına da *e-mail* yetişir.

Günaydın mesajları...

Sürpriz öpücük mesajları...

“Pemişim”ler.... “Mavişim”ler...”Özledim”ler...

Bu noktaya kadar her şey güzeldir ama, bazen bu nokta aşılr ve ilişki *e-maillerde* yaşanmaya başlar.

Duygular, hisler karşı tarafa sanal ortamda ulaştırılmaya çalışılır...

Yanlış anlamalar baş gösterir...

Gerginlikler, kavgalar, barışmalar...

Bir ilişki *e-maillerde* yaşanır hale geldiğinde, yıpranmaya başlamış, sonu yaklaşmıştır.

Kaçınılmaz olan ayrılık, çok geçmeden kapıyı çalar.

Vedalar da *e-maillerde* verilir...

Hatta bazen başa beklenmedik şeyler bile gelir.

— İnanmayacaksınız!

— N'oldu canım yaaa?

— Sonunda yazdığım ayrılık *mailini* yollama cesaretini gösterdim, ama başıma ne geldi?

— Ay ne oldu, söylesene!

— “The end! C'est fini! Finito! Bitti artık!” diye yazdım gönderdim *maili*... Yemeğe gittim ve bir de masama döndüm ki attığım *mail* geri dönmüş! Meğer *in-boxı* doluymuş!

— E tekrar yollasaydın ?

— Kızım, bugüne kadar yazdığım *maillerden* hiçbiri geri dönmemişti. Şu işe bak ki veda *mailim* geri döndü. Olacak iş mi? Sanki görünmez bir el, sıktığım kurşunu havada tutmuş gibi. Resmen aklım attı!

— Ne yaptın pekiii?

— Daha önce de ilginç olaylar olmuştu, dedim herhalde yanlış bir iş yapıyorum. Baksana hayat bizi ayırmak istemiyor. Birkaç gün daha sabredeyim, belki durumda düzelme olur.

*

E-mail doğası gereği yazılı olduğu için, sözlü iletişime göre bir avantajı vardır.

O da, sarf ettiğiniz bir söz karşı tarafa ulaşmadan müdahale etme imkanındır.

Olası patavatsızlıklardan, olası çıkışlar ve kalb kırımlardan korur. Duygularınızı çok iyi gizler, üzüldüğünüzü, bozulduğunuzu, kızdığınızı karşı tarafa hissettirmez.

Bu yüzden, özellikle duygusal iniş çıkışları yoğun yaşayan kız tarafı, sevdiği erkeğe *e-mail* atarken bin dereden su getirir. Mesajın konusuna ne yazmalıdır? “Birtanem” diyerek mi, yoksa “Canım” diyerek mi başlamalıdır?

Kurulan bir cümle defalarca silinir, sonra tekrar yazılır. O cümle defalarca şekil değiştirir. Özne bir başa konur, bir sona. O yüklem yerine başka bir eşanlamlısı seçilir. Yazılır da yazılır. Bir daldan diğerine atlanır. Mesaj uzun olmuştur, kısaltılmalıdır.

Gereksiz cümleler *escape* tuşunun gazabına uğrarlar. Aralara gülme işaretleri serpiştirilir. Noktasından virgülüne her karakteri özenle düşünülmüş-planlanmış *e-mail* nihayet sonunda gönderilir.

Bu kez gönderilmiş, -muhtemelen karşı tarafın okumuş olduğu- *e-maili* tekrar tekrar okuma faslı başlar. Acaba duygular iyi ifade edilebilmiş midir? Çok mu sert kaçtı, çok mu ilan-ı aşk ettim yoksa, şöyle mi deseydim, araya keşke şu kelimeyi girseydim muhasebeleri yapılır... “*Bak gördün mü, yine çok acele ettim, hemen yolladım. Biraz sabretseydim, şunu da eklerdim*” pişmanlıkları ya da “*Aaa... Bak ne güzel yazmışım.. Affe rin bana!*” gururlanmaları hissedilir.

“*Bu cümleyi okuduğunda ne hissetti acaba?*” diye meraklanılır, “*Biri bana bunları yazsa aşkımdan oturur ağlardım herhalde*” diye iç geçirilir.

İşte mesaj kafanın içinde yarattığı tüm bu yorumlarla; yavaş, orta ve hızlı tempolarda defalarca okunur. Her tempoda anlatılan duygular farklı çağırışımlar veriyordur. Kendini karşı tarafın yerine koymalar, “*Acaba o da tekrar tekrar okuyor mudur?*” diye düşünmeler devam eder durur.

Daha sonra, kendi tarafından yollanılan mesajı okumaktan bıkılıp, sevgilinin ilk *e-mailini* tekrar tekrar okumalar başlar.

Bir onun mesajı, bir kendi cevabın... Bir onunki, bir kendinin ki... Bu okumalar da bir süre devam eder. Sonra yine sıkılınır ve okuma işi bırakılır.

İşe geri dönülür...

Bir-iki saat sonra, sanki ilk kez alıyormuş gibi aynı *e-mail*-leri okumalar tekrar başlar. Hız kesilemeyerek bir de o *e-mail*lerin çıkışları alınır ve yolda, evde suyunu iyice çıkarana kadar okumalar devam eder.

Yollanan *e-mail*i bir daha bir daha okumak nasıl bir ruh halidir, hiç bilinmez. İşin en tuhaf yanı bu takıntının bir tek kendinde olduğunu zannetmektir. Ama hemen hemen herkes bunu yapmaktadır.

*

Yazılı iletişimin bir diğer doğal sonucu da, diyalogların iki kişi arasında kalmamasıdır. Özellikle kız tarafı duygusal içerikli mesajlaşmalarını en yakın arkadaşıyla paylaşır.

— Sence bu mesajında ne demek istedi? Ben şöyle cevap verdim ama...

Ya da

— Bana şunu yazdı. Sence ben ne cevap vereyim?

Her durumda, diyalogun içerisine görünmeyen bir üçüncü kişi katılmıştır. Taraflardan biri hiç farkında değildir ama, iki beyinle birden yazıyordu.

*

Eros'un kalplere fırlattığı oklar sadece *e-mail* formunda değildir. Kolay mıdır yirmi dört saat *on-line* olabilmek?

O halde, *mobil* halde olduğumuz durumlarda Eros nasıl birleştirecektir o güzelim kalpleri?

Ne cevap yazıldığını sizin hayal gücünüze bırakıyorum. Ama bir ip ucu, cevap, bir cümleyi veya 4-5 kelimeyi geçmemelidir. Çünkü o anki ruh hali ve yarattığı fiziksel etkilerle kaza yapma tehlikesi tavana vurmuştur.

*

Bir de eskileri düşünün, aşıklararası iletişim işi ne zormuş!

Birini uzaktan görüp beğendiğinde etraftan kim olduğunu soruşturur, sonra da bir şekilde tanışabilmek için türlü bahaneler bulmaya çalışırlarmış.

Reddedilme korkusuyla, kan ter içinde edilen “çıkma teklifi”nin cevabını bekleme süreci ayrı bir işkence olurmuş.

“Düşünmem lazım!”

Ne düşünülecekse?

Çıkma sürecinde de, karşılıklı iki kelime edebilmek için pastane köşelerinde randevulaşmak zorunda kalırlar, bir sonraki randevu tarihini dört gözle beklerlermiş.

Kız babası, herhangi bir erkek sineğin evin civarlarında uçuşması bir yana; telefon açmasına bile müsaade etmediğinden, o kadar seyrek görüşebilirlermiş ki...

Üstelik hep birilerine yakalanma korkusuyla.

Bu nedenle, birbirleriyle daha çok hayallerde ve rüyalarda buluşabilirlermiş.

“Rüyalarda buluşuruz, bu şarkıyla kavuşuruz!”

*

Eskilerden bahsedince aklıma geldi!

Kitle iletişim araçlarının ödülllerinden bahsettik de, peki ödediğimiz bedeller yok mu?

Bu konuda, kim olduğunu bilmediğim biri tarafından kaleme alınmış, bana e-mail yoluyla ulaşan olağanüstü güzel bir yazıyı size aktarmak istiyorum:

"Hep bir yerlere, bir şeylere yetişme telaşındasınız değil mi?

Hiç vaktiniz yok,

'Fast live', 'fast food', 'fast music', 'fast love'...

Dikte ettirilen 'yükselen değerler', 'in' ler, 'out'lar...

Dostluğu klavyelerinde, yaşamı monitörlerinde arayanlar...

Size sesleniyorum!

Hangi tuş daha etkilidir ki sıcacık bir gülüşten, ya da hangi program verebilir bir ağaç gölgesinde uyumanın keyfini?

Copy-paste yapabilir misiniz dalgaların sahille buluşmasını?

İçinizi ısıtan gün ışığını gönderebilir misiniz maille arkadaşlarınıza?

Sevgiyi tuşlarla mı yazarsınız?

Öpüşmek için hangi tuşlara basmak gerekir?

Ya da geri dönüşüm kutusunda saklanabilir mi kaybolan zaman?

Doğayı bilgisayarlarına döşeyenler, neden görmezsiniz bahçedeki akasyanın tomurcuklandığını?

Ve ıslak toprak kokusu var mıdır dosyalarınız arasında?

Koklamak, duymak, dokunmak, yok mu yaşam skalanızda?

Bilgi toplumu oldunuz da, duygu toplumu olmanıza megabaytlarınız mı yetmiyor?

Hayat ıskalamayı affetmez!

Keşkelerle, tühlerle baş başa kalmadan önce."

(Ne acı ve ne çelişkidir ki, böyle bir yorumu yine bilgisayardan iletiyorum!)

KIZ MUHABBETLERİ

*“Kullandığınız kelimeler,
nasıl yaşayacağınızı belirlerler.”*

Yunan Atasözü

- a) Ekonomi
- b) Politika
- c) Dekorasyon
- d) Yemek tarifleri
- e) Hiçbiri

Bildiniz!

Bunlar, “kız muhabbetlerinde en çok ne konuşulur?” sorusunun çok seçenekli cevaplarıydı. Doğru cevap da hiç kuşkusuz “e” şıkkı, yani “Hiçbiri” idi.

Tamam.

Böylece, kız muhabbetlerinde ne konuşmadığımızı söylemiş oldum. E ne konuşuyoruz o zaman?

Erkekler...

İlişkiler...

Erkekler...

İlişkiler...

Erkekler...

Haftanın beş günü, günde minimum sekiz saat çalışıyoruz. Hayatımız enflasyon tahminleri, kur varsayımları, ithalat mevzuatındaki değişiklikler, A tipi fonlar, B tipi fonlar, C tipi fonlar arasında geçiyor.

Bizler iş kadınlarıyız. Makro düşünür, mikro uyguluyoruz. İşlerimizde uzmanlaşmışız, çok iyi işler ortaya çıkarırız.

Ama biz kadınız!

Süslü unvanlarımız ve başarılı kimliklerimizin arkasında her birimiz birer kadın.

Duygusalız.

Süslenmeyi, iyi giyinmeyi, güzel olmayı ve beğenilmeyi çok severiz.

Gezip tozmaya, eğlenmeye bayılırız...

Sevgililerimize taparız.

Hal böyle olunca da, ne enflasyon ne de IMKB borsası, gerçekte ilgimizi çeken konular çok farklıdır.

Pudranın markası, iyi kaş alan manikürcünün adresi, bir haftada hiç rejimsiz üç kilodan kurtulmanın sırrı, lazer epilasyoncuya ne kadar para ödendiği, gerçekten işe yarayıp yaramadığı bizim dünyamızdaki en önemli stratejik bilgilerdir.

Aramızda müthiş bir istihbarat ağı kurup tüm bu bilgileri paylaştığımız gibi, erkeklerle ilişkilerimizi de kritik üzerine kritik ederiz.

Sadece kendimizinkileri değil, tanıdık tanımadık kim varsa, tüm ilişkileri masaya yatırır ve adeta moleküllerine ayırırız.

Ne teoriler, ne kuramlar geliştiririz biz. Teknolojinin ilerleme hızından da büyük bir hızla, birbirimizin teorilerini çürütecek yeni hipotezler atarız ortaya.

Her bir teori, bir diğerini çürütür.

Hayatın en büyük bilinmezidir ilişkiler. O kadar kafa patlatırız ama iyi ilişkinin formülünü bir türlü bulamayız.

İyi ilişki eşittir aşk artı sevgi artı saygı diyemeyiz.

Denkleme mutlaka bilinmeyen birtakım değişkenler eklenir: ya bir eski sevgili, ya bir yenisi, ya depresyon, ya tatminsizlik, ya kafa karışıklığı, bir şey çıkar ve bu denklemi bozar bitirir.

*

İlişkileri böylesine derinlemesine kritik ederken kullanılan metodlardan biri de “falcılara başvurmak”tır. Bizler, her ne kadar pozitif bilimin kucağında yetişmiş olsak da fala inananlarımızın sayısı oldukça fazladır...

Bu kez oluşturduğumuz “kız muhabbeti” ortamları “eve falcı getirtme” organizasyonlarına dönüşür.

“Daha önce neler bilmiş neler?” referansıyla itinayla seçilen falcı eve davet edilir. Herkes büyük bir sabırsızlıkla sıranın kendisine gelmesini bekler. Falcı ya fincandaki kahve telvesi ya da bardaktaki suya kırılmış yumurta olan “enstrümanını” ustaca kullanır ve kafanızdaki tüm soruları (kendi uygun gördüğü cevaplarıyla tabii) ortaya döker...

Sırasını savanlar, arkada bekleyenlerin yanına döndüğünde, “Sevgilisi kendisine geri dönecek mi?”, “Onu hâlâ düşünüyor mu?”, “Hayatında yeni biri var mı?” türünden kafasındaki sorulara almış olduğu tüm istihbaratı diğerlerine aktarır. Bu aktarılanlar, “Falcının söyledikleri tutacak mı acaba?” sorusunun cevabını öngörebilmek ya da kendilerine söyleneceklerin gerçekleşme olasılıklarını hesaplayabilmek için işe yarar *benchmark* verileridir.

*

Kimilerimiz, işi en yakın arkadaşının ilişkisini yönetmeye kadar vardırırlar. Siz sevgilinizle ilişkinizin detaylarını anlatmak istemeseniz de onlar -adeta bir kerpetenle- son havadisleri ağzınızdan çekip çıkarmayı başarırlar. Sordukça sorar, destikçedeşerler. Sonunda her şeyiniz ortaya dökülür ve siz çırılçıplak, savunmasız bir şekilde kalakalırsınız.

Belki arkadaşının ilişkisini yönetme işi planlı bir şekilde yapılmaz; ancak kadınlık genleridir bunlar. Doğaya karşı konulmaz ve zehir akıtılır...

Ya direkt olarak:

— Kızım, bu erkekleri boş bırakmaya gelmez. Sık arayacaksın, hayatındaki varlığını hissettireceksin, onu sahipleneceksin!

Ya da dolaylı olarak:

— Annesine resimlerimi göstermiş. Çok hızlı davranıyor anlayacağın. Geçenlerde telefonunu arabada unutmuş. Aradım, ulaşamadım. Ertesi gün bir fırça çektim, şimdi mum gibi oldu. Doktora gideceğim dedim, kalktı karşılardan bu tarafa geldi ve beni doktora götürdü!

Kız muhabbetleri adeta toplu terapi seansları gibidir. Özele dair ne var ne yoksa ortaya serilir, hep birlikte vıcık vıcık edilir. Sorunlar hep aynıdır, değişen hiçbir şey, ilerlenen tek bir metre bile yoktur.

Niye doğru düzgün adam bulamıyoruz? Niye doğru düzgün olanlar hep evli? Niye bekârlar çocuk gibi, idare edemiyoruz? Geleceğimiz ne olacak? Hep aynı şeyleri mi konuşup duracağız? Gün gelecek benim çocuğun okulu, dersleri muhabbetleri yapabilecek miyiz? Özetle konu başlıkları hep bunlardır.

Zaman zaman gruptan birilerinin hayatlarına bir erkek girdiği olur ve onlar gruptan bir süre sıyrılırlar. Ancak çok geçmeden, grubun enerjisi mi çeker, yoksa bu bir kader midir bilinmez; tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer yine kürkçü dükkanı, yani kız arkadaşları olur.

Bana göre bu “erkekler-ilişkiler” konusunu, hayatın amacı gibi öylesine ön plana oturtmuşuzdur ki, gerçek amaçlar edinmediğimiz sürece sorunlarımız ne çözüme ulaşabilecek, ne de gündemden düşebilecektir.

30 Yaşlarında Kariyer Sahibi ve Bekâr Kadınların 30 Özelliği

İşte “Otuz Mumlu Pasta”yı yazarken görüştüğüm 25 genç kadın arasında yaptığım anket ve çevremde yaptığım gözlemler sonucu oluşturduğum bir liste.

Bu liste otuzlu yaşlarındaki biz kariyer sahibi ve bekâr kadınların tipik özelliklerini içeriyor. Bizlerin yaşamlarıyla, kültürleriyle ilgili önemli ipuçları veriyor.

1. Ne yer?	Salata, Spagetti
2. Ne içer?	Diet Cola, Şarap, Bailey's
3. Ne giyer?	Gündüz spor, akşam dişi
4. Ne okur?	Hürriyet, Radikal, Cosmopolitan
5. Kimi okur?	Ayşe Arman, Can Dündar
6. Hangi haberleri okur?	Köşe yazıları, Sağlık-güzellik ve magazin haberleri
7. Hangi kanalları seyrederek?	CNBC-e, CNN-Türk
8. Nelere güler?	Ademler ve Havvalar, Tehlikeli ilişkiler, Pazar sevişgenleri
9. Nelere ağlar?	Mutlu sonla biten aşk hikâyeleri, nikâh törenleri
10. Nerelerden alışveriş yapar?	Mango, Zara, Network, Nine West
11. Nerede oturur?	Kendi evinde tek başına veya kardeşiyle
12. En yakın sırdaşı	Annesi ve kankisi
13. En büyük mutluluğu	Güzel giden, tutkulu bir ilişki

14. En büyük mutsuzluğu	Güzel gitmeyen veya varolmayan bir ilişki
15. En büyük amacı	İlişki... İlişki.. İlişki...
16. En büyük paniği	Çocuk yapma yaş limitini aşmak
17. En büyük eğlencesi	Sevgiliyle birlikte her ne olursa
18. En büyük korkusu	Yalnızlık
19. En vazgeçemediği	G-stringleri / Cep telefonu
20. En sevdiği	Çikolata
21. En büyük fobisi	Aldatılmak
22. En büyük kıskançlığı	El ele, sarmaş dolaş gezen çiftler
23. Favori film türü	Romantik komediler
24. Çantasında olmazsa olmaz	Ruj, Marlboro Light, kredi kartları, cep telefonu
25. Buzdolabında olmazsa olmaz	Diet Cola, Kepek ekmeği , peynir, şarap
26. Yatak odasında olmazsa olmaz	Çekmecede seksi iç çamaşırları
27. Evinde olmazsa olmaz	Mumları
28. Araba tercihi	Peugeot, VW Golf veya Polo
29. Hafta sonları hiç aksatmadığı	Pazar 'brunch'ları
30. Favori web siteleri?	Biletix.com, gecekusu.com, siberalem.com

OTUZ YAŞLARINDAKİ KADINLARDAN BERABER VE SOLO SÖYLENMELER-1

Şunun şurasında, topu topu birkaç başlıkla biz otuz yaşlarındaki, kariyer sahibi ve bekâr kadınları tanımak mümkün mü?

Bence değil.

İyisi mi, bizleri daha iyi tanımanız için size günlük hayatta neler konuşuruz, kafamızın içinden neler geçiririz; biraz daha ipucu vereyim.

Artık, varın siz anlayın biz nasıl kadınlarız!

Araba Kullanırken Aklımızdan Neler Geçer?

— Şu sağdan-soldan geçen arabalara nasıl görünüyorum acaba? Ben tüm bu şarkılara eşlik ederken onlar, “Kıza bak, kendi kendine konuşuyor,” mu diyorlardır? Hele hele oturduğum yerde şu fıkır fıkır dansedişime, direksiyonumu darbuka misali dumtıkı dumtıkı çalmama ne demeli? Kesin bu deli diye düşünüyorlardır... Amaaaaaannn kimin umurunda? Boşversene kızım, sen keyfine bak! Hem böylece güne de iyi başlamış oluyorsun, işe giderken lay lay loy loy keyfini buluyorsun.

— Yalnız böyle keyif meyif derken dünyada ne gelişmeler oluyor hiç haberim yok! Kıbrıs sorununun neredeyse çözüme yaklaşılmış, ben ayakta uyuyorum. İşyerinde dün insanlar konuşurken, son gelişmelerden haberdar olmadığımı kimse çakmasın diye ne ecel terleri döktüm? Neydi şu haber kanalları? BBC’nin fre-

kansı kaçtı? Ya NTV'nin ki? İyisi mi ben bırakayım şu müziği filan da, dünyada neler olup bitiyor onu dinleyeyim.

~ ~ ~ ~ ~

Ne bu yaaa? Ay içim bayıldı! Kendimi resmen babam gibi hissettirdim! Sanki yaşlanmışım da, TRT1'deki haberleri dinliyordum gibi... Tüylerim diken diken oldu! Olur mu yaa? Ben daha çok gencim! Çek kızım radyoyu Number 1'a, Power FM'e... Sonra da bak yine keyfine... Olur da savaşa filan girersek elbet bir yerlerden duyarsın... Ohh be dünya varmış!

Bir Hemcinsimize Bakarken Aklımızdan Neler Geçer?

— Ne o öyle? Dikkat ettim, tam on dakikadır gözünü bile kırpmadan hâtunu inceliyorsun...

— Moralim bozuldu yahu. Bakıyorum bakıyorum tek bir kusur bile bulamıyorum. Ne çatlak, ne selülit... Ölçüleri de çok orantılı, hiçbir fazlalığı yok... Nasıl oluyor bu yaaa?

— Ben de bikinisine bayıldım. Nereden almış acaba? Ben de bu tarz bir şey arıyordum, ama ne Zeki'de ne Ayyıldız'da bulabildim...

— Mango'ya baksana... Çok çeşit var bu sene, kesin bulursun bir şeyler.

— Hatun sporcu herhalde... Bacaklar da taş gibi, baksana.

— Ben de spor yapıyorum, benim niye bacaklarım böyle olmuyor?

— Kızım, bizim yaptığımız spor mu? Öyle haftada iki günle spor olmaz... İş ciddiye almak lazım. Ben sıkılıyorum fitness salonlarında spor yapmaktan. Dört duvar arasında, hava-

sız bir ortamda, loş ışıktaki insanın içinden kolunu bile kaldırasını gelmiyor. Ben bisiklet almaya karar verdim, ormana gideceğim.

— Ay ben çok üşenirim. Gidemem öyle ormana mormana...

— Hadi suya girelim... Ben haşlandım, dayanamayacağım...

En Sıkı Taktik-Teknikleri Nerelerden Edinirsiniz?

— Kızım ben *Cosmopolitan* ve *Marie Claire*'in tek bir sayısını bile kaçırmıyorum. Eskiden çok para gidiyordu dergiye. Ama şimdi hemen her *cafede* bir dergi köşesi var. Misss gibi, alıyorum dergilerimi elime, kahvemi de söylüyorum. Oo-ohhhh... Keyfim keyif... Erkekleri tavlama sanatı, sevgiliyi aşk sarhoşu yapmanın yolları, öpülesi dudaklar elde etmek için ipuçları... Bayılıyorum okumaya. Süpper taktikler veriyorlar gerçekten.

— Amaaaan... Döndürüp dolaştırıp hep aynı başlıkları yazıyorlar. Bıkmadın mı hâlâ aynı taktikleri okuyup durmaktan? Üstelik bu işler öyle taktik-teknikle filan olmaz ki. İçinden geldiği gibi davranman lazım.

— Sen öyle zannet! Bakma, erkekler “önce dürüstlük, güven, iç güzelliği” derler ama, bunların hepsi palavra! Kötü olacaksın kötü! Şaşırtacaksın, peşinden koşturacaksın, süründüreceksin. Oynayacaksın onlarla!

— Ne oyunu, ne taktiği canım yaa... Ben kaçırıyorsam istemiyorumdur, istiyorsam kaçmıyorumdur. Seviyorsam da bunu açıkça söylerim!

— Vahhhh Pamuk Prensesim benim:)) Bu devirde senin gibisi kaldı mı yaaa?

— Pooofffffffffffffff...

Ev Muhabbetlerinde Neler Yaparız?

— Asmalı Konak'ın filmini seyrettin mi?

— Yooo... seyretmedim. Ben zaten dizisini de seyretmiyordum ki.

— Aman sen de! Ne sorsam seyretmiyorum diyorsun. Neyse! Kaç zamandır sabırsızlıkla bekliyordum. *Biletix*te bilet kalmamış, çok zor ayarladık. Ama büyük hayal kırıklığına uğradım. Diziyi hiç alakası yok! Sanki başka bir konu. Üstelik senaryoda mantıksızlıklar var. Ayyy hiç beğenmedim.

— Ehhh.. Çok bir şey kaçırmamışım desene o zaman.

— Yok yok kaçırmadın... Eeee sen ne yapıyorsun, neredesin?

— Spordan dönüyorum, araba kullanıyorum şu an...

— Yarın akşam kızları çağırdım, sen de gelsene. Türk pornosu seyredeceğiz...

— Neeee? Türk pornosu mu? O da nereden çıktı şimdi?

— Geçen hafta cuma gecesi seyrettik, yerlere yattık. Nasıl komik anlatamam!

— İnanmıyorum sana! Nereden buluyorsun böyle şeyleri?

— Kızlardan birinin işyerinden arkadaşı getiriyor. Erotik filan zannetme. Bizimkilerin konuşmaları, hareketleri felaket derecede komik! Eeee, geliyor musun, gelmiyor musun?

— Canımcım, ben gelmeyeyim. Haftaya çok önemli bir toplantım var, konuşma yapacağım. Prezantasyon hazırlamam lazım. Sen sonra bana anlatırsın, olur mu?

— İyi!

Neleri Dert Ediniriz?

— Ben ona “Aşkım” yazdım, o bana cevabında “Canım” dedi. Acaba çok mu anlam yükledim? Aynı şeyleri hissetmiyor muyuz? Belki de hissetmiyoruz ve beni frenlemek istiyor...

— Nèreden çıkarıyorsun bunları canım yaaa... Belki işte başı çok kalabalıktı ve bir çırpıda yazdı... Bence boşuna endişeleniyorsun... Hem zaten erkekler bizim kadar duygu yüklü olamıyorlar, canım-cicim yapamıyorlar ki...

— Ama bak bitirirken ben ona “Muckssssssssssss” yazmıştım, o bana “Öptüm” demiş.... Yok yok, beni sevmiyor galiba... Üfffff...

Daha Daha Neler Konuşuruz?

— İlk *g-string*imi 96 yılında giymiştim.

— 96 mı? O zamanlar *g-sfring* var mıydı ki? Ben sanıyorum 99’da filan giydim...

— Vardı vardı ama yeni çıkmıştı. Öyle çok yaygın değildi. Nasıl rahat ettim, anlatamam.

— Ay gerçekten çok rahatlar. Şimdi eski tipler bana babaanne çamaşırı gibi geliyor. Giyenleri resmen küçümsüyorum!

— Sen her gün mü giyiyorsun? Ben periyodik günlerde rahat edemiyorum ama.

— Yooo... Ben gayet iyiyim. Hiç üstümden çıkartmıyorum.

— Erkeklerde de *boxer*lar hoşuma gidiyor benim.

— Aaa, benim de hoşuma gidiyor bak. Ama bazısı çok rahat edemiyormuymuş ne? Halbuki ne rahat görünüyorlar değil mi?

— Evet evet... Ben de duydum, bazısı sevmiyormuş. Eski erkek arkadaşım baba tarzı giyyordu, gittim bir düzine *boxer* aldım...

— Ayıp olmuştur çocuğa!

— Aman ne olacak canım! Bir de onların yanına çeşit çeşit atletler almıştım; V yakalısı, yuvarlak yakalısı...

— Ay benim bir de *Calvin Klein* tarzı çok hoşuma gidiyor... Offf nasıl seksi duruyor anlatamam...

İkinci Bölüm

OTUZ YAŞ SENDROMU

HOŞGELDİN OTUZ YAŞ

*“Bizim neslimiz Büyük Depresyon’u ya da
Büyük Savaş’ı yaşamadı. Bizim savaşımız
ruhsal bir savaş. Bizim depresyonumuz
kendi hayatlarımız...”*

Tyler Durden-”Fight Club”

Otuz yaşın kapıyı çaldığı gün, yirmi dokuzdan otuza sadece bir yıl geçmiş olsa da, insan beton duvara çarpmış gibi oluyor.

Bu yeni yaşa adapte olabilmek başlangıçta zordur. Aynaya bakılır. Evet. Ufak-tefek çizgiler, saçlarda tek tük beyazlar oluşmaya başlamıştır. Bir süre bunlara alışılmaya çalışılır... Her gün aynada bunların durumları gözlenir. Artıyor mu, olduğu yerde sayıyor mu?

Bunların haricinde çok fazla olumsuzluk hissedilmez.

Tam tersine, otuz yaş olgunluğuyla birlikte; saç-baş, makyaj, giyiniş tarzı yerine oturmuş, istediğin her şeyi yapabilecek özgürlük ve parasal kaynak elde edilmiştir.

Birçok insanın hayal ettiği ancak elde edemediği bir zenginliğe sahip olunmuştur.

O halde ortada sorun edecek bir durum yoktur.

Ehh güzel...

Biz de yeni yaşımıza alışırız, hayatın tadını çıkarırız...

Çıkaramayız! Neden mi?

Çünkü daha önce farketmediğimiz bazı “acı gerçekler” vardır ki, onları çocuklar bile yüzümüze vurmaya başlar:

— “Teyze”, sen kaç yaşındasın?

— Otuz iki!

— Kocan nerede?

— Benim kocam yok güzelim.

— Aaaa... Sen evde mi kaldın?

— Al bir münasebetsiz çocuk daha! Ne olmuş canım evli değilsek, bu evde kalmışız mı demek? Kariyerim var benim. Cık cık...

Yoksa ben gerçekten evde mi kaldım? Aslında üç sene önce-sine kadar evlenmeyi çok “domestik” buluyordum ve evlenen-lere burun kıvırıyordum. Ama bak şimdi, şu bacaksız yüzün-den bunca yıllık hayat çizgimi sorguluyorum.

Olacak iş mi?

*

Otuzlu yaşlara geçişle birlikte hissettiğimiz değişimler sa-dece gözüaltı kırışıklıkları ve saçların beyazlamaya başlamasıyla sınırlı kalmaz. Başka fizyolojik değişimler de ortaya çıkar.

Mesela -hormonların düzeni değiştiği için belki de- cinsel istek şiddetle artar, adet dönemleri daha sancılı geçmeye baş-lar, fazla tüyler azalacaklarına fazlalaşır...

Sanıyorum yine hormonlarımızın bir azizliği olarak; yerli yersiz bastıran “ağlama isteği”ni de unutmamalı tabii. O istek öyle olmadık zamanlarda bizi yakalar ki, iş yemeğiymiş, iş toplantısıymış hiç dinlemez ve gözyaşları gözlere hücum eder. Ağzınızı açtığınız anda zırl zırl ağlamaya başlayacağınızı bil-diğinizden, aniden tuvalete koşar yüzünüzü gözünüzü yıkar-sınız. Derin derin nefes alıp, kendinizi toparlar ve insanların arasına -az önce hiçbir şey olmamış gibi- geri dönersiniz...

Ah bu hormonlarımız!

Onlar yüzünden hayatımızın neredeyse dörtte birini, yani adet dönemlerimizi depresif ruh halleriyle yaşamak zorunda

kalırız. O günlerde hayat, iş, eğlence, sevgili, seks, ve hoşumuza giden daha ne varsa hepsi de anlamını yitirir. Bir amaçsızlık başgösterir. Neyse ki, bu günler uzun sürmez ve “iniş”ler yerini “çıkışlar”a bırakır.

*

Otuzlu yaşlarımıza girdiğimizde tek değişimi bizler mi yaşadık?

Kesinlikle hayır!

Biz öyle “şanslı” bir nesiliz ki, 90’lardan 2000’lere, toplumun geçirdiği “Büyük Değişim” sürecinin tam göbeğine düştük.

Çoğumuz babalarımızın yoğun baskısı altında ve flört etmenin “çok büyük bir ayıp” olduğu telkinleri altında büyümüştük. O babanın kızını birileri yanında erkek arkadaşla görse “Filancanın kızı erkeklerle fink atıyor,” demezler miydi? Hayatta olmazdı. Bir erkek kızının yanına bir metreden fazla yaklaşmamalı, eve telefon bile açmamalıydı.

Kızların eve geliş-gidiş saatleri, görüştükleri arkadaşları, ne sıklıkta görüştükleri...

Her şey ama her şey kontrol altında olmalıydı...

Kimi babalar bu kontrollerle yetinmemiş, bir de kızlarına öğüt vermeyi (yani beyinlerini yıkamayı) ihmal etmemişlerdi. “Bak, falanca flört ederek evlendi. Halini görüyorsun. Ama filanca öyle mi? O görücü usulü ile evlendi; bak ne mutlu. Şunu kafana iyice yerleştir: Sokaktan bulunan adamdan hayır gelmez!”

Bu sözcüklerin sahibi olan “aynı” babalar, 2000’li yıllara geldiklerinde bu kez “Kızım gez-toz, dünyaya bir kere gelinir!” diyorlardı artık.

Diğer taraftan, aynı dönemlerde ve yine aynı toplum tarafından “Çapkınlık erkeğin elinin kiri,” olduğu anlayışıyla öz-gürce yetiştirilmiş olan erkekler vardı. Haliyle toplumun yaşamış olduğu bu “Büyük Değişim” sürecinin faturası kadınlar için çok daha ağırdı.

Çünkü bugüne kadar kendilerine aşılana değerler, gün gelmiş bizzat o değerleri aşıl原因anlar tarafından yıkılmıştı. Bugüne kadar içinde yaşadıkları binaları, temelinden çökmüş-tü...

Haliyle, 2000’li yıllarda otuzlu yaşlarını süren kariyer sahibi ve bekâr kadınların kafa karışıklığının kökeninde bu vardı.

Kimileri bu değişime bir şekilde adapte olmuştu.

Ancak kimileri de vardı ki, ailelerinden gördükleri yoğun telkinin etkilerini üzerlerinden atamamış ve bugüne kadar doğru dürüst tek bir ciddi ilişki bile yaşayamamışlardı. Bundan sonra da yaşamaları çok güçtü. Çünkü otuz yaşına gelmiş bekâr bir kadın “üstelik de bakireyse” bir çok erkek tarafından “Kesin bir psikolojik sorunu var ve uzak durulması gerek,” türünden tepkilere maruz kalabiliyordu.

Böyle bir tepkiyle karşılaşmaktan korkan genç kadınların “el değmemişliklerini” başlangıçta saklamak, sonra da yüzü gözü kızarak açıklamaktan başka çareleri yoktu.

Ya da “kim vurduya vermek”ten başka...

*

Bizim toplumumuzda “genç kadın” statüsü genelde evlenince kazanılır. Bir kız on sekizinde olsa bile evlenir evlenmez kılık kıyafeti, oturuşu, kalkışı değişir; çünkü artık o “genç kadın”lığa terfi etmiştir.

Evlenmek kadınlığa geçiş basamağıdır.

Bu statü değişimi, kişinin kendi tercihi olduğundan “kadınlık” hazırlıklı karşılanır. Haliyle herhangi bir şok yaşanmaz.

Hatırlarım, on altı yaşından itibaren yaşıml sorulduğunda “On sekize iki sene var”, “On sekize bir sene var”, “Beş ay var” diye gün sayardım. O yaşlarda büyümek, rüştünü ispat etmek, aile içerisinde “adam yerine konarak” her konuda fikri alınmak ne büyük bir özenti idi.

Bu yüzden olsa gerek, ufak yaşta elde edilen “kadınlık” statüsü hoplaya zıplaya, tam bir coşkuyla karşılanırdı.

Ancak, biz kariyer sahibi ve bekâr kadınlar için durum farklıydı.

Bizler, hayatımızın yaklaşık on beş senesini “genç kız” olarak yaşamışken, sonra birdenbire, otuz yaşına girilen o lanet doğum gününde on beş yaş birden yaşlanarak statü değiştirmiştik.

Bu durum kafalarımızın içini darmadağın etti... Zaten bu dağınıklık da psikolojide adı geçen “Otuz yaş sendromu” nun ta kendisiydi.

*

Offf ne hallere düştük biz :((

Sadece çocuklar değil, aile ortamlarında da bilumum akrabalar hep aynı soruyu soruyor:

— Senin evlenmeye niyetin yok mu? E hadi artık!

Üstelik bu ortamlara eşleri ve hatta çocuklarıyla birlikte katılan diğer genç akrabalar öyle kötü örnek oluyor ki; tüm ilgi ve merak dolu bakışlar bizim üzerimizde yoğunlaşıyor.

— E ne yapalım canım? Ben çalışıyorum, ev kızı değilim ki! Kariyerim var benim!

Daha da kötüsü işyerindeki son bekârlar da teker teker evleniyorlar. Bazıları durumdan istifade kıs kıs gülerek:

— Hadi darısı başına, diyorlar!

Bu bazıları, her fırsatta bizlere takılmadan edemiyorlar.

Örneğin, yurtdışı seyahatlerinden birinde aldığı küçük plastik kurbağacığı bilgisayarının yanına “süs” diye koyan arkadaşımızın başına geleni tahmin edersiniz artık:

— Ne o? Yakışıklı bir prense dönüşsün diye, durup durup kurbağayı öpüyorsun değil mi? Heh heh hehhh...

Bunu söyleyen arkadaşımız, kızın moralini bozmakla kalmadı; esprisiñi de öyle beğendi ki, şirketin tüm departmanlarını dolaşarak duymadık kimse bırakmadı.

Kızcağızın halini siz düşünün!

*

Umarım otuz yaşla birlikte hayatımızın değişen çehresini bir parça da olsa sizlere aktarabilmişimdir.

Fazla söze ne hacet?

EYVAH! GEÇ KALİYORUM!

*“Hayatı seviyor musun?
Öyleyse zamanını israf etme,
çünkü hayatın yapıldığı madde zamandır.”*

Benjamin Franklin

Bu paniğin en bilinen belirtilerinden biri “Bu ilişki nereye gidiyor?” sendromudur. Bir ilişki sürdükçe sürüyor ve ufukta evlilik görünmüyorsa, o zaman durup bir düşünmelidir. İlişkinin sonu bir yere varmayacaksa, vakit kaybetmemelidir.

İşte bu psikolojiyle güzelim ilişkiler bir çırpıda bitirilir.

İçimizde, “Sonu nereye varırsa varır. Mühim olan yaşanan güzel anlardır.” deme cesaretini gösterebilen aslan yüreklielerin sayısı pek azdır.

Öylesine şartlandırılmışız ki.

Çocukluk günlerimizden beri, oyuncak olarak elimize hep bebekler, plastik çay-kahve fincanları, küçük ocaklar, tencere-ler filan verilmiş. Bebeklerimizi pışpışlamış, altlarını temizlemiş, saçlarını taramış-örmüş, onlara kıyafetler dikmişiz. Haya-li misafirlerimize görünmez yemekler pişirip boş tabaklarda ikram etmişiz.

Gelecekte üstleneceğimiz “anne”lik rolüne daha o zamandan, böylece hazırlanmışız.

Gelecekte izleyeceğimiz yol, yani evlenip çocuklu çocuğa karışmamız gerektiği, bilinçaltımıza böylece işlenirmiş.

Kafalarımızın içinde bu kayıtlarla yaşarken, toplumda yaşanan model yine bu iken korkmamak mümkün mü?

Üstelik anne-babaların endişe dolu bakışlarını üzerinde hissederken, yakın arkadaşların teker teker bekârlığa veda

ARTIK BİRİNİ
BULMA KONUSUNDA
ÖYLE TITİZ OLMICAM...
İYİ BİRİ OLSUN YETER
YAA...

SADECE SÖYLE
UZUN BOYLU OLSUN...

...PARADAN PULDAN
DA VAZGEÇTİM AMA
BEŞ PARASIZDA
OLMASIN
YAANII...

Bİ DE SÖYLE GENİŞ
OMUZ FILAN, HA?

HAYIR YAKIŞIKLILIK
ARAMIYORUM YÜZÜNE
BAKILCAK KADAR
OLSUN YETER...

Böüüü...
Ben gene evde
kaldım!!

edişlerine şahit olurken, sağdan soldan otuz beşinden sonra çocuk doğurmanın riskli olduğunu duyarken ve tüm bunlar olduğunda hâlâ bekârken...

Panik olmamak mümkün mü?

Kimilerimizin omuzları bu baskılar altında gün geçtikçe daha bir çöker.

Kimilerimizin önceliği her şeye rağmen hâlâ kariyeridir, bu baskıları duymazdan, görmezden gelir.

Ne var ki bu baskılar gerçekten çok kuvvetlidir. En baba-yığidin bile üzerine kâbus gibi çöker, perişan eder.

Sanıyorum bu konuda en zorlandığımız anlar, işyerinde izlemek zorunda kaldığımız “hamilelerin geçit törenleri”dir.

Özellikle büyük şirketlerde -nüfus kalabalık olduğu için- hamileler hiç bitmez. Evli genç kadınlar arka arkaya hamile kalırlar. Hatta öyle bir denk getirirler ki (bu ayarlama nasıl yapılır, aralarında bir danışıklı dövüş mü vardır, bir bilen varsa lütfen söylesin!) aynı anda -biri hamileliğinin başında, biri ortasında, biri de sonunda- üç kişi birden ortalarda karnı burunda dolaşır.

Bu manzarayı görmezden gelmek kesinlikle mümkün değildir. Hadi görmeyeyim, başka bir yere bakayım filan dersiniz sonra küt diye tuvalette bir tanesiyle burun buruna gelirsiniz. Tam o anda (ben diyorum, aralarında kesin bir telepati var onların!) ikinci de kapıdan girer ve kendinizi iki şiş göbek arasında buluverirsiniz.

Eh bana müsaade diyemeden, onlar hemen hamile muhabbetine başlarlar. Yok benimki şöyle tekmeliyor, yok benimkinin cinsiyeti ultrasonda gözükmedi tekrar gideceğiz... Bir şeyler bir şeyler... (Zannediyorum bilinçaltım tüm algılarımı ka-

piyor olacak ki, diyalogların nasıl devam ettiğini hiç bilmiyorum. Ben de lafın gelişi iki söz edip, hemen yanlarından kaçırıyorum!)

Tuvaletten apar topar çıkıp kendi ofisinize hızlı adımlarla adeta koşarken, bu kez de tam kapının önünde üçüncü hamile ile bir önceki turun hamilelerinden (yani yeni annelerden) biriyle burun buruna gelirsiniz. Yeni doğurmuş anne, karnı burnunda olan diğerine fısır fısır -muhtemelen doğum anıyla ilgili- tecrübelerini aktarmaktadır. Gündem, sezaryen mi, normal doğum mu?

İçinizden *“Ne sezaryeni, ne normal doğumu; ikisinden de korkarım ben yahu!”* diye geçirirsiniz. Bu muhabbetlerin tümünü birden arkanızda bırakabilmek için kapıya doğru son bir atak yaparsınız.

Ohhhh... Kapı arkanızda kalmıştır. Tehlike artık geçmiştir.

Masanıza oturur, *“Ben en doğrusunu yapıyorum, ben en doğrusunu yapıyorum,”* telkinleriyle kendinizi toparlar ve tekrar işlerinize konsantre olmaya çalışırsınız. Ta ki bir sonraki tuvalet ziyaretiniz için masanızı (sığındığınız kalenizi) terk etmek zorunda kalana dek.

Bu çocuk mevzuu öyle karmaşıktır ki, bir yandan bekârlığın tüm sultanlıklarını yaşayacak pâyaya ve özgürlüğe kavuşmuşken, diğer yandan biyolojik saatin ilerliyor olması işleri sarpa sardırır.

Bir yandan çocuk sesini, çocuk gürültüsü olarak algılayarak, doğumun vücudunuzu deforme edeceğinden ödünüz patlarken; diğer yandan yeni doğum yapmış arkadaşınızın bebeğiyle mutlu mesut fotoğraflarını görmek ağzınızın sularını akıtır.

Ancak “çocuk yapmak için evlenmek” fikri de hiç cazip değildir. Bu yüzden “*Sperm bankasına başvurup çocuk yapsam ailem nasıl karşılar?*” ya da “*Evlatlık alsam kendi çocuğum gibi bağrıma basabilir miyim?*” gibi soruların muhasebelerini yapmak kaçınılmazdır.

Her ne olursa olsun, işler döner dolaşır, yine evliliğe gelir. Ve bir “*Eyvah geç kalıyorum,*” telâşı alır başını gider!

İŞTE ASRIN İCADI: DOĞRU ERKEK!

“Lanet Olasıca, Parayla Satılmıyo ki Alalım!” diyenler için müjde!

Zihni Sinir, “Otuz Mumlu Pasta”nın aradığı erkeği bir türlü bulamamaktan şikayet eden bekâr bayan okurları için, her erkeği “Mükemmel”e dönüştürecek bir “Proce” üretti!

“DOĞRU ERKEĞİ” BİR TÜRLÜ BULAMIYORUM

*“Beni olduğum gibi kabul et.
Ancak o zaman birbirimizi keşfedebiliriz...”*

Guido - “8 1/2”

— *Prensimi bulmak için daha kaç kurbağa öpmem lazım?*

Bir “doğru erkek” arayışı (ya da “Bay Mükemmel” mi demeli?) bir de etrafta “doğru düzgün erkek” kalmadı inancı bizim aramızda çok yaygın. Tüm hayat neredeyse bu arayışa ve bulamayışa endekslenmiş.

Ne zor şey bu doğru erkeği bulmak!

Sanki gökten üç milyar tane elma düşmüş. Her biri ikiye bölünmüş ve birbirine karıştırılıp dünyanın dört bir yanına saçılmışlar.

Sanki bizler “bিরer yarım elma”yız ve eski bütün hallerimize geri dönebilmek için diğer yarımızı arıyoruz. Diğer deyişle “ruh eşimizi” arıyoruz. Ama bu ruh eşi belki dünyanın diğer ucunda yaşıyor, belki de Kars-Ardahan’da şu anda koyun güdüyor. Kavuşabilme şansımız, kavuşsak da paylaşabilecek tek bir ortak cümlemiz bile olamıyor.

O halde bize de mecburen etraftaki diğer elma yarılarından kendi formumuza en uygun olanını bulup çıkarmak kalıyor.

Bu iş hiç kolay değil.

Oysa, bildiğimiz elma bu. Atla deve değil yani! Biri olmazsa diğeri mutlaka uyar. Ancak öyle olmuyor. Bir yarı, diğerine hiçbir şekilde uymuyor.

Uyar gibi görünenler, başka yarılarla zaten birleşmişler.

Diğer uyma potansiyeli taşıyanlar, daha önce bir araya gelmeye çalıştıkları başka elma yarıları tarafından deforme edilmiş, hasarlanmışlar. Sanki gevşemiş birer vida gibi; bir türlü sıkıştırılamıyor, ayar tutmuyorlar. Ortalık hasarlı elmadan geçilmiyor. Baştan fark edilmiyor ki bu lanet olası “arıza”lar. Birbirine yudurmaya çalışınca ortaya çıkıyor.

Bir de ortalıkta o kadar çok yarım elma var ki, hangisi benim yarım, o mu bu mu derken kafalar karışıyor. Bir elma yarısından diğerine atlanıyor. Tam buldum derken, “*Acaba formuma daha uygun başka bir tane bulabilir miydim?*” diye kafada bir soru peydahlanıyor. İçin için arayışlar devam ediyor...

Gerçekten birer yarım elma mıyız?

Gerçekten “yarım” mıyız?

Yaşamak için bir bütüne mi dönüşmeliyiz?

Şu an eksigiz de, hayatımıza girecek ikinci insan mı bizi tamamlayacak? Elimiz, kolumuz, bacağımız mı olacak?

Peki bu arada kendi ikinci kol ve bacaklarımız ne yapacak?

Onlar neden tek başına ayakta durmamıza yetmiyor da bir başkasının kilere ihtiyaç duyuyoruz? Neden kendi özvarlığımız mutlu bir şekilde yaşamamıza yetmiyor?

Neden mutluluğumuzu hayatımıza girecek ikinci kişinin varlığına endekliyoruz?

Neden? Neden? Neden?

*

“*Erkekler ne istediğini bilmiyor, ciddi ilişkiye girmekten korkuyor, gündelik ilişki tercih ediyor, aşık olduğunu fark ettikleri anda hemen kaçıyor*” deyip, ilişkilerdeki istikrarsızlığın tüm sorumlusunun karşı cins olduğunu ilan ediyoruz.

O halde, biz kadınlar sütten çıkmış ak kaşık mıyız?

Acaba biz de bir şeyleri yanlış yapıyor olabilir miyiz?

Zihniyetlerimizde değiştirilmesi gereken hiçbir şey yok mu?

Çuvaldızı başkasına (yani erkeklere) saplarken iğneyi de kendimize saplamayı unutmuyor muyuz?

Hımmm?

*

— *Anasını satayım! Bütün beğendiklerimiz arkadaşımızın ya eski aşkı, ya şimdiki aşkı, ya da gelecek aşkı. E geriye kim kaldı ki?*

Bu söylemlerin sahibi bizlerin, bir yandan etrafta “doğru düzgün” erkek kalmadığından şikâyet ederken; diğer yandan başka hemcinslerimizin aşklarını çekici bulmamız sizce de hayret verici değil mi?

Hayatında biri olmayan erkeklere gözücuyla bile dönüp bakmazken; aynı erkeğin hayatına bir kadın girdiğinde elimizden kaçırdığımızı düşünerek pişmanlık duymalarımız ya da güzel bir ilişkisi olan herhangi bir erkeğin ilgisini çekmek için -kadınsı içgüdülerle- önüne çeşit çeşit sepetler koymalarımız?

Yoksa gerçekte aradığımız bir rekabet veya herkesin hayran olduğu bir erkeğe sahip olmanın pompaladığı tatmin duygusu mu?

*

Arıyoruz ama bir türlü şu “doğru düzgün” adamı bulamıyoruz...

Nasıl bir adam ki bu, bir türlü karşımıza çıkmıyor? Gerektiğinde başımızı omzuna yaslayabilmemiz ya da bozulan mus-

luğu tamir edebilme yeteneği dışında başka nasıl özelliklere sahip olmasını bekliyoruz?

Ben bu soruları “Otuz Mumlu Pasta” için görüştüğüm birçok hemcinsimize sordum.

Ne cevap aldım biliyor musunuz?

Aslında cevap değil, “listeler” demek daha doğru olacak. Yanlış duymadınız. Hem de neredeyse otuz-kırk maddelik listeler.

Bu yazının sonunda çeşitli görüşlerden derlediğim bir liste vereceğim. Ancak bunu bekâr kadınlarımıza örnek olsun diye değil, bekâr beyefendilerin kişisel gelişim çalışmalarına katkıda bulunsun diye yapacağım.

Sizin de fark edeceğiniz gibi listedeki “aranan özellikler” tamamen yüzeysel. Birlikte neler paylaşılabileceği, hayata karşı birlikte nasıl bir duruş izlenebileceği, bu birlikteliğin birbirlerinin hayatlarına ne katabilmesi gerektiği gibi sorgulamalar hiç yok.

“Ben böyle bir ilişkiye ne katabilirim?” o da yok.

Karşı tarafın bu özelliklere sahip olmasını beklerken, biz nasıl davranışlar sergiliyoruz?

Mesela yanımızda hayata pozitif bakan birini isterken, biz hayata nasıl bakıyoruz? Gerektiğinde baş yaslayacak bir omuz ararken biz aynı durumda ne sunuyoruz? Sorunları paylaşabilecek mi, yoksa sorunlarıyla başbaşa bırakıp arkamızı dönüp kaçacak mıyız? Veya bir erkeğin hayatımıza değer katmasını beklerken, biz o erkeğin hayatına ne değer katabileceğiz?

Bir de hep “aşk”ı aradığımızı düşünür, söyleriz.

Aşk “İki gönül bir olunca samanlık seyran olur.” anlayışı göstermeyi gerektirmez mi?

Eğer gerçekten aşkı arıyorsak, neden yanımıza yaklaşan erkeğin etiketini yetersiz gördüğümüzde ona şans vermiyor ve hemen yanımızdan uzaklaştırıyoruz?

Acaba işini gücünü beğenmediğimizden bugüne kadar kaç muhteşem aşk fırsatı kaçırdık böyle? Burnumuzun dibinden kaç ruh eşimizi kaçırdık?

Etrafta “doğru düzgün” erkek kalmadı mı gerçekten?

Yoksa biz mi görmesini bilmiyoruz?

Mail Zinciri İle Birbirimize En Çok Gönderdiğimiz Metin

“Sonunda anladım;

İyi adamlar çirkindir. Yakışıklı adamlar iyi değildir, yakışıklı ve iyi olan adamlar eşcinseldir.

Yakışıklı, iyi ve heteroseksüel adamlar evlidir. Çok yakışıklı değil ama iyi olan adamların parası yoktur. Parası olan, çok yakışıklı değil ama iyi adamlar, bizim onların parası peşinde olduğumuzu düşünürler.

Yakışıklı ama parasız adamlar bizim paramızın peşindedir. Parası olan, çok iyi değil ama nasılsa heteroseksüel olan adamlar bizim yeterince güzel olmadığımızı düşünür. Bizim güzel olduğumuzu düşünen heteroseksüel, biraz iyi ve paralı adamlar korkaktır.

Biraz yakışıklı, biraz iyi, bir miktar parası olan ve heteroseksüel adamlar utangaçtır ve ASLA İLK HAREKETİ YAPMAZLAR. Asla ilk hareketi yapmayan adamlar, inisiyatifi biz ele aldığımızda otomatik olarak bize olan ilgisini kaybeder.

Görüyorsunuz arkadaşlar hiç alternatif yok!”

İşte Aranan ve Bir Türlü Bulunamayan “Mükemmel Erkek!”

Biz otuzlu yaşlarındaki, kariyer sahibi ve bekâr kadınların aradıkları erkeğe ilişkin kafalarında belirli bir model var. Bu modele uymayanları eksik buluyorlar ve kendilerine yakıştırmıyorlar.

Ben bu modeli gördüğüm 25 genç kadına da sordum. Onların dile getirdiği özelliklerden derlediğim bir listeyi karşınıza getiriyorum.

Sanıyorum bu özelliklerin hepsini bir arada gördüğümüzde “ne kadar imkansız” bir arayış içerisinde olduğumuz daha net anlaşıyor, değil mi?

- Kariyer sahibi ve çekici bir erkek olacak
- Karizmatik olacak
- Uzun boylu olacak
- Sevecek, sevdiğini hissettirecek ve de sahiplenecek
- Ama kıskançlık krizlerine de girmeyecek
- Temiz ve bakımlı olacak... Hatta mümkünse parfüm kullanacak (Eller ve ayakların bakımı çok önemli, aman dikkat!!!)
- Kadın ruhundan anlayacak ama gözü arkada bırakmayacak
- Gerektiğinde yaslanılabilmesi için omzunu uzatabilecek
- Güleryüzlü, çalışkan, mütevazı ve paylaşımcı olacak
- Maço olmayacak ama hiçbir zaman da ipleri bırakmayacak
- Yerine göre ağırbaşlı, yerine göre neşeli olacak

- Birlikte olduğu kadını taşıyabilecek (!!!)
- Olaylara pozitif bakmayı bilecek
- Dip dibe, diz dize bir ilişki konusunda ısrar etmeyecek (Bir kadından bu kriteri duymak çok şaşırtıcı)
- Alkolün dozunu kaçırmayacak, ama aldığı da kendini bilecek
- Kadının hayatına artı bir değer katacak
- İyi dost ve arkadaş olacak
- Anne kuzusu olmayacak
- Problemleri konuşarak halledebilecek
- Bonkör olacak, cimri olmayacak
- Sakın ha fazla kıllı olmayacak!
- Çocuk sevecek
- Düzgün giyinecek
- Özel günleri unutmayacak
- Kimine göre hayvanları sevecek, kimine göre sevmeyecek (!!!)
- Aile terbiyesi almış olacak
- Pimpirikli olmayacak
- Özgür bırakacak
- Alıngan ve kaprisli olmayacak
- ... cak ... cak ... cak
- ...

ÇEŞME BAŞINDAN CHAT BAŞINA SEVGİLİ BULMA ÇALIŞMALARI

“Sevdiğini elde edemezsen,
elde ettiğini sevmeye çalış.”

W.Corneille

Sevgili arama çalışmalarımız hem cep yakan hem de moral çökerten fiyaskolarla doludur.

Yeni birileriyle tanışabilmek umuduyla nelere nelere sardırılır: dans kursları, Japonca kursları, *trekking* organizasyonları, yurtiçi-yurtdışı turlar...

Ne zamanlar tüketilir...

Ne paralar harcanır...

On üç kıza karşılık iki erkeğin bulunduğu doğa yürüyüşünden, dökülen onca tere rağmen iş çıkmaz.

Ya da gidilen tango kursunda, kız kıza dans etmek zorunda kalınır. (Tıpkı varoş düğünlerindeki gibi!)

Yurtiçi-yurtdışı turlarının diğer katılımcıları balayındaki çiftler ya da yaşlılardır.

Sonuç yine ama yine hüsrandır.

*

Sevgili arama çalışmaları tüm hızıyla sürerken, olası evde kalma ihtimaline karşı akla müthiş bir çözüm gelir.

Eski sevgiliyle “centilmenlik anlaşması” yapılacaktır.

En kötü olasılıkla, çocuğun babası sperm bankasından ne idüğü belirsiz biri olacağına, bu ayrıcalığı eski sevgiliye tanımak en akıllıca olanıdır.

Bu anlaşma birçok eski sevgili arasında yarı şaka yarı ciddi dile getirilir. Mesaj alınmıştır. Her iki taraf da olumlu yaklaşır.

Ohh... Bu çözüm, her iki tarafı da ne rahatlatmış, yüreklerine ne sular serpmiştir.

İstikrarlı bir ilişki arayışı sürüp giderken, eski sevgilinin kötü giden yeni ilişkileri kendini güvende hissettirir. Çocuğu için en kötü ihtimalde devreye sokulacak anne ya da baba adayı hali hazırda ceptedir. Ancak olur da ilişkileri iyi gidiyorsa...

Ooof offf...

Otuz beşine gelip de hâlâ evlenememiş olma ihtimaline karşı elin altında tutulan can simidinin kayıverip gitmesi an meselesidir.

*

İş münasebeti nedeniyle yapılan telefon konuşmalarında karşı taraftaki genç beyefendinin sesi çekiciyse ve beyefendi bir o kadar da hoşsohbetse, çılgın bir merak duyulur:

— Nasıl biri acaba?

— Bekâr mı acaba?

— Hayatında biri var mı acaba?

Ama maalesef genellikle sesi güzel ve hoşsohbet genç beyefendiler hiç de yakışıklı değildirler. Çok büyük ihtimalle zevksiz bir giyim, kısa bir boy, kırmızı bir ten, pancar gibi bir burun ve yapış yapış ıslak eller...

*

Bir sevgili mi arıyorsunuz?

İşiniz çok kolay. Çünkü teknoloji emrinizde!

Artık sevgiliniz size tek bir “tık” kadar yakın!

Chat!

Bir sevgili bulmanın en zahmetsiz, ancak en sakıncalı yolu.

Zahmetsiz, çünkü bakımsız halinizi gizleyebilirsiniz. Üzerinizde salaş bir eşofmanla, yüzünüzde kocaman bir sivilceyle, bilgisayar karşısında oturuşunuzu kimse görmez. Saçlarda föne, tırnaklarda maniküre ihtiyaç yoktur.

Sakıncalıdır, çünkü sanal bir dünyadır. Karşınızdaki gerçekten sandığınız gibi erkek veya kadın mıdır? Evli veya bekâr mıdır? Yoksa bir sapık, manyak, şizofren, seri cinayetler işlemiş bir katil midir?

Asla bilemezsiniz!

Çok büyük bir risk yani.

Evet. Bu riski göze alıyorsanız, *chat* başında milyonlarca alternatif sizi bekliyor.

Seçin, beğenin, alın!

Dünyada her gün yüz binlerce insan bu yolla tanışıyor. Dedim ya, en zahmetsiz yol diye...

Ne kadar rüküş, ne kadar bakımsız olursanız olun, dünyanın en güzel kadını edasıyla konuşabilirsiniz. Karşınızdakine resminizi gönderene kadar (tabii o da gerçek resminizse!) bin bir farklı şekillerde hayal edilirsiniz.

Bir yandan yazarsınız, çizersiniz. Diğer yandan kuşkular tarafından kemirilirsiniz. Malum riskleri hatırlatmaya gerek yok. Bakalım karşı tarafın anlattıkları doğru mudur? Gerçekten bahsettiği yerde çalışıyor mudur? Gerçekten bekâr mı yoksa evli midir?

Bu soruların cevapları inceden inceye araştırılır. Yazışmalarda, satır araları tekrar tekrar okunur, çelişen bir şeyler var mı diye bakılır. Sevgili adayı -kazayla- çalıştığı işyerini açıkla-

dıysa hemen eş dost aranır, bir istihbarat ağı kurulmaya çalışılır. Tüm bu araştırma sonuçları olumluysa tanışma faslı kapıdadır.

Açıkça söylemek gerekirse, bu ilk tanışma sonrasında taraflardan en az birinin sükût-u hayale uğraması ihtimali yüzde doksandır.

Hatta bu ilk buluşmada yirmi yaşlarında bir çıtır beklerken, elli yaşlarında biriyle karşılaşmanız bile ihtimal dahilindedir.

Diyelim ki, siz o yüzde onluk kısmın içindesiniz ve birbirinizden hoşlandınız.

Genç beyefendinin veya genç hanımın evli veya sevgilisinin olması hâlâ ihtimal dahilindedir. Ya mevcut ilişkisinden memnun değildir, ya da bir heyecan veya bir “yedek” arıyordur.

Bu ihtimalleri de aşmayı başarır, adayınızla iyi anlaşır sevgili mertebesine ulaşırsanız, evlenmeniz bile söz konusu olabilir.

Tabii *chat* başındaki yüz binlerce insan arasından başta sıraladığınız riskleri ve üstüne az önce saydığım ihtimalleri aşabileceğiniz bir kişinin karşınıza çıkma olasılığını varın siz hesap edin.

Size bir sır vereyim. Her şeye rağmen, benim bu şekilde evlenen iki arkadaşım var. Hatta bir tanesi *chat* yaparak Sydney’de yaşayan bir Türk’le tanıştı. Sonra da işini, evini, ailesini, her şeyini bırakıp onun yanına gitti.

Mutlu son mu yani?

Bu sorunun cevabını zaman gösterecek.

Ama ben yine de sevgili bulmak, hele hele evlenmek için *chat* odalarını arşınlama, günlerce, saatlerce bilgisayar başında yaşamayı önermiyorum.

Bunun yerine insanların arasına karışmaktan, keyif alınan ortamlarda bizzat bulunmaktan ve doğal yollarla tanışmaktan yanayım her zaman.

Ben, tanışma şeklinin bile bir büyüğü olduğuna inanıyorum.

*

Yeni çağın boş kalpleri buluşturma yöntemlerinden bir diğeri de “Post-Modern Görücü Usulü”dür.

Bu yöntem öylesine yaygınlaşmıştır ki, sadece anne babalar değil, arkadaşlar arasında da yoğun olarak kullanılır.

Hele hele kış mevsiminden çıkıp da güneşin uzaktan görülmeye başladığı bahar aylarında tüm şehri bir panik alır. Malum kapıda koskoca bir yaz mevsimi vardır, sevgilisiz nasıl geçecektir?

İşte bu dönemde arkadaşlar hemen imdada yetişir ve birilerine birilerini yapmak için seferber olurlar...

Bazen bir düzenek kurulup iki tarafa da durum çaktırılmaz, bazen de -ki bahse girerim çoğunlukla- iki tarafa diğeri-nin durumu bilmediği söylenerek bir tanıştırma operasyonu düzenlenir.

Kimi zaman durum her iki tarafça da olgun karşılanır ve tanıştıranlar kasılmaktan kurtulurlar. Onlar belki bir otelin lobisinde, belki bir restoranda gayet medeni bir şekilde kendi kendilerine tanışırlar.

Erkek kızı beğendiyse “Sizi arayabilir miyim?” diye sorar. Kız erkeği beğendiyse -ya da beğenmemiş ve ayıp olur şimdi diye düşündüyse- “Tabii,” diye cevaplandırır.

Sonuç kimî zaman olumlu, ancak çoğu zaman olumsuzdur.

ÇITIR REKABETİ

*Bir kahkaha,
bir kilo pirzolaya bedeldir.*

Anonim

Biz kariyer sahibi ve bekâr otuz yaş kadınlarının bir diğerk gündenm maddesi de “çıtır” ve de “kıtır”lardır.

Önce “kıtır”lar.

Bunlar; gözleri otuzlu yaşlarındaki ablalarında olan yirmilerindeki genç beyefendilerdir. Ya gerçekten gönüllerini kaptırmışlar, ya da çapkınlık peşinde koşmaktadırlar.

Öyle bitmez tükenmez bir enerjileri vardır ki; “Hayır, git kendi yaşıtılarınla arkadaşlık yap”tan bir türlü anlamaz, kovalamaya devam ederler. Olgun görüntüde olanları da -durumdan istifade- kendi yaşını, otuzlarındaki ablasının gönlünü kazanana kadar ustaca saklarlar.

“Çıtır”lar ise yirmi yaşlarındaki genç kızlardır...

Onların gözlerinin otuz yaşlarındaki bekâr erkeklerde, otuzlarındaki erkeklerin de gözlerinin “çıtır”larda olduğuna dair yaygın bir inanış vardır.

Bu inanışı doğrulayan türlü hikâyeler kulaktan kulağa yayılır.

Bu hikâyeler, “bir sevgilisi bile olmayanlar” arasında umutsuzluğa yol açar. Anlatılanlar doğruysa, yani erkeklerin gözü yirmilik kızlardaysa, gelecek karanlıktır!

Bir yandan arkadan gelen “tazelerin” varlığı, diğerk yandan her sabah aynada karşılaşmak zorunda kalınan gözaltı kırışıklıkları iyice köşeye sıkıştırmaktadır...

Offff! Yeni nesil arkadan nasıl da güzel geliyor!

Sulak yerde mi yetişiyorlar nedir, hepsinin boyları fidan gibi oluyor!

Bir de güzel giyiniyorlar. Yeni trendleri günü gününe takip edip, kendilerine yakıştırmasını çok iyi beceriyorlar!

Sonra da ortalarda, adeta mankenler gibi, salına salına yürüyorlar...

Bizler eskiden spora yönlendirilmez, çatlak-patlaklara ve selülitlere karşı uyarılmazken; onlar her şeyden haberdar kendilerine çok iyi bakıyorlar.

*

Kendinizi daha zayıf hissedebilmek, “36 beden giyiyorum ben” diyebilmek için üzerinize zorla geçirmeye çalıştığınız bir pantolon düşünün. Düdük gibi oturur üzerinize. Paçalar kısa gelir, göbeğiniz yanlardan dışarı fırlar.

O pantolonun içinde rahat nefes alamadığınız gibi, mide-nizde oluşan gazdan dolayı ne sancılar çekersiniz.

Ama olsun, işte 36 beden bir pantolonun içindesiniz.

Inatla o pantolonu giymeye devam edersiniz...

Hele yeni yıkanıp daha bir darlaşıncı, onu giyebilmek için ne numaralar çekersiniz. Fermuarı kapayabilmek için ellerinizle iki yandan yukarı çekiştirir, aynı anda da zıplar durursunuz.

Olmaz, kapanmaz...

Bu kez kendinizi yatağa atar, ayakları havaya diker, farklı bir metodla aynı işlemi tekrarlırsınız. Fermuar yarıya kadar çıkmıştır ama, düğmeleri bir türlü kavuşturamazsınız...

Tersini düşünelim.

Çocukken hepimizin başına gelmiştir. Nasılsa boyumuz serpilecek, büyüyeceğiz diye kıyafetlerimiz iki beden, ayakka-

bılarımız bir numara büyük alınırdı. Ortalarda Şarlo gibi do-laşırdık.

Bir çıtırla beraberlik de böyle bir şeydir. (Unutmayın ki bu satırlar otuzlarında bir kadın tarafından yazılıyor!)

Ben de rastlıyorum.

Yirmi yaşlarında kimi kızların gözü otuzlarındaki erkeklerde, otuz yaşlarındaki erkeklerin kimilerinin de gözü yirmilerindeki kızlarda.

Otuzlarındaki bir erkek işini gücünü oturtmuş, hali vakti oldukça yerinde olduğu için herhalde, kızlara cazip gelebiliyor. O yaşlarda aileden harçlık desteği kesildiğinden ve daha yolun başında çok kazanılamadığından, sınırsız ihtiyaçları karşılayabilme oranı oldukça düşük seyrediyor. Eh bu durumda da aranılan konforlu hayatın anahtarı olgun erkekler olabiliyor.

Yirmilerinde genç bir kadın da, otuz yaşlarına ulaşmış ve de “yaşlanıyorum” paniğindeki bir erkek için çekici gelebiliyor. Sanki yolun yarısına yaklaşıldığı bu sayede biraz olsun unutuluyor.

Aslına bakarsanız, bu içgüdülerin birbirine yaklaştırdığı insanlar varolmakla birlikte, sayıları sanılanın aksine hiç de fazla değildir. Zaten böyle birliktelikler uyumlu olmaktan çok uzaktır. Tıpkı içine zorla sığmaya çalıştığınız o pantolon gibi -hiç beklenmedik bir anda- ters bir harekette dikişleri patlayı-verir. Ya da tıpkı o büyük beden kıyafetler gibi üzerinizde eğreti durur.

Tecrübeli ve hayattan ne istediğini bilenler de esasen, bir beraberlikte yaşı kriter olarak önlerine koymazlar.

Ben bu bakış açısında olan bir dolu erkek ve bir dolu kadın tanıyorum. Onlara göre, önemli olan uyum ve neyi nasıl paylaşabildiğindir. Tıpkı kalıbı üzerine cuk diye oturan bir kıyafet gibi.

Kimi kalıplar dar, kimileri geniş kesimdir. Bu yüzden beden numarasının ne olduğu hiç önemli değildir.

Ben burada erkeklere bir de sır vereyim,

Biz kadınlar yirmilerimizden otuzlara çooooook değişiyoruz. Otuzlara varırken ancak kendimizi tanıyabiliyoruz. Bu yüzden yirmilerimizde sizi sevdiyse, otuzlarımızda hâlâ sevebileceğimizin garantisini hiç veremiyoruz!

*

Kulağımıza çalınan hikâyelerden bazıları öyle kötümser olabiliyor ki, gerçekten moral bozuyor ve “erkek milleti”ne olan saygımızı ve güvenimizi korumakta bizi zorluyor.

Bakmayın başlığa öyle “rekabet” filan yazdım ama, çoğumuzun böyle düşündüğü yok.

Bizler eğer bir şeyleri paylaşabiliyorsak, birlikte olmaktan keyif alabiliyorsak ve en önemlisi seviyor ve seviliyorsak; kendimizden gençlerle de beraber olabiliriz, yaşlılarla da.

Bizler hayata böyle bakıyoruz.

Böyle düşünmeyenlere de, varsın yolu açık olsun diyoruz.

ALDATILMA FOBİSİ

*Eğer Doğru yolda
isen Bu dünyanın Hiçbir
tehlikesi Seni etkilemez.*

Meiji İmparatoru – Gyosei/Yol

Aldatıyorum, aldatıyorsun, aldatıyor...

Aldatıldım, aldatıldın, aldatıldı...

Bir “aldatılma fobisi” var ki, adeta paranoyaya dönüşmüş.

— *Telefonunu kapatmış, ulaşamıyor... Ya şu anda biriyle yatıyorsa?*

— *Bir “iş” olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi... Bu “iş” ya 90-60-90’lık bir hatunsa?*

— *O kızla pek samimi konuştun... Ya onunla kırıştırıyorsa?*

— *Çok dalgın görünüyor... Akli ya başkasındaysa?*

— *Çok neşeli görünüyor... Ya hayatında yeni biri varsa?*

Bu paranoya, insanları karşısındakini potansiyel çapkın olarak görmeye, foyasını ortaya çıkarmak için polisiye metodlara başvurmaya kadar varmış.

Çapraz sorularla şaşırtıp, ağzından laf koparmaya...

Arkadaşlarının ağzını yoklamaya...

Gizliden gizliye cep telefonunu kurcalamaya...

Falcıların yolunu aşındırmaya...

E-mail şifresini hack(!) etmeye...

Ceketini ve gömleklerini koklamaya...

Çaktırmadan telefon konuşmalarını dinlemeye...

Tek gözü açık uyumaya...

Tüm bunlara kafayı “sardırılmış”.

Bir yandan ayağının altındaki taşın her an kayıp gideceği endişesi ile yaşarken; diğer yandan kişinin kendisi kaygan zemin haline gelmiş...

Beni aldatıyorsa, ben de onu aldatsam mı acaba?

Doğum günümü unuttu, şu karşımdaki bana asılan adamla yatsam mı acaba?

Aldatınca çok pişman olur muyum acaba?

İşte toplum olarak yaşadığımız “Büyük Değişim”in bizi ulaştırdığı son nokta. “Özgürlük Akımı”nın ürünü olan neredeyse “şip-şak” hızında yaşanan ilişkiler; genç kadınların kafalarını böyle allak bullak ediyor, şüphe ile güven arasında savurup duruyor.

Bu ruh haliyle kendi hayatları tam bir çileye dönüştüğü gibi, sevgililerinin de dünyaları kararıyor....

*

“Büyük Değişim” sürecinin vardığı son nokta: özgür ve hızlı ilişkiler çağına geçiş.

Biz bu değişimin “tanığı” olan bir kuşağız. Belki de mağduruz.

90’ların sonlarında başladı, 2000’lerin başında zirveye ulaştı bu özgür ve hızlı ilişkiler akımı.

Artık önüne gelen birbiriyle yatıyor!

Hiç ummadığınız insanların *one night stand* maceralarını duymak insanı resmen şok ediyor.

Bu maceraları kadın-erkek, evli-bekâr, çocuklu-çocuksuz fark etmeden, birçok insan yaşıyor.

*

Seks... Seks... Seks...

Galiba kafamızı seksle bozduk!

Resmen skor peşinde koşuyoruz...

Tabii bunu yapmayanlar da var.

Onlar da sinmişler bir köşeye, dehşetten açılmış gözlerle etraflarında olan biteni seyrediyorlar. Bir sevgilileri varsa, arkadaşlarından bile sakınıyorlar. Ve çok büyük ihtimalle sevgililerini aldatmıyorlar diye arkadaşları tarafından "geri kafalı" damgası yiyorlar.

Çok garipseniyor onlar.

Büyük bir korku var, adeta fobiye dönüşmüş.

İnsanlar yeni bir ilişkiye girmekten veya evlenmekten çekiniyorlar. Yalnızlığı tercih ediyorlar.

Büyük bir güvensizlik var. Bu yüzden kurunun yanında yaş da yanıyor...

— *Ulan bu kadar ilgi gösterdiğine göre var bir sakatlık, deniyor.*

Gardlar alınmış, kimse kimseyi kalbine sokmuyor.

Çünkü artık kimse üzölmek istemiyor.

*

Eskiden insanlar kıyafetlerinin, arabalarının markalarıyla birbirlerine hava atardı.

Şimdi seksüel skorla yapıyorlar bunu!

Bir nevi ego tatmini bu, başka bir şey değil...

Yaptığın skor eşittir karşı cins tarafından çekici bulunma sanılıyor.

Sonra da arkadaşlara "işin" nasıl yapıldığı ballandıra ballandıra anlatılıyor...

Bu muhabbetler almış başını yürümüş.

Orada, burada, kafede, sinemada...

İnsanlar başka bir şey konuşmuyor.

Siz de istemeden kulak misafiri oluyorsunuz ve o en “özel” masaya yatırılan kişinin yerinde olmak istemiyorsunuz.

İçin için yine bir korku...

“Sevgilim de böyle anlatıyor mudur birlikte paylaştıklarımızı?” diye düşünüyorsunuz...

Psikolojisi sağlıklı insanların bile dengesi bozuluyor.

Doğrusu sonumuz hiç iyi görünmüyor...

*

Bu özgürlük dışarıdan bakıldığında öylesine şaşırtıcı ve çekici duruyor ki.

Etraftan yüzlerce, binlerce alternatif fışkırıyor, alabildiğine bir bolluk var. Bir bara gir, canın kimi çekerse tak koluna, git beraber ol.

Biri vermezse, diğeri mutlaka ‘veriyor.’

Yanlarında sevgilileri veya eşleri olanlar bile, uzaktan uzağa başkalarını kesiyor.

Nasıl tanışılıyor, diyalog nasıl geliyor ve yatakta nasıl buluşuluyor hiç belli değil. Ama oluyor işte.

Peki bu bolluk, bu refah insanları nereye götürüyor?

Mutluluğa mı?

Bir özgürlüğün normal şartlarda mutluluk hissi vermesi beklenirken, bu özgürlüğün getirisi koskoca bir tatminsizlik oluyor.

Sanki bu bir tuzak ve hayat karşınıza daha ince bellisini, daha güzel gözlüsünü, daha uzun boylusunu, daha yakışıklısını, daha güzelini, daha zenginini illâ ki çıkarıyor.

Hangisini alsam? Birini seçsem? Ama daha iyisi var!

Hele hele duygusal hiçbir bağın olmadığı biriyle yaşanan fiziksel beraberliğin getirdiği feci bir iç huzursuzluğu da cabası.

*

Aldatılma korkusu bende fobi düzeyinde değil. Ancak zaman zaman duyduğum hikâyeler benim de içimi hoplatır, midemi ekşitir, sonra da unuttur giderim.

Öyle bir gün hatırlıyorum ki duyduklarım bende tarif edilmez bir dibe vuruş yaşatmıştı.

Biri evli ve bir kız çocuğu sahibi, diğeri bekâr iki erkek arkadaşım ile akşam yemeği yiyorduk.

Yemek faslı geçilmiş ve sohbet koyulaşmıştı. Evli olanımız haliyle bizden çok daha tecrübeliydi -ve belki de yemekte içtiği içkilerden gevşemişti ki- hem kendi kırdığı, hem de çevresinde kırıldığına şahit olduğu cevizleri anlatıyordu.

O kadar rahat anlatıyordu ki, sanki çok alışlageldik şeylermiş gibi.

Uzun uzun yazmayacağım, ama tek bir örnek belki anlatıkları hakkında ipucu verebilir. Düşünün ki birbirini daha önceden hiç tanımayan iki kadın ve iki erkekten oluşan dörtlülük -ki dördü de evli ve çocukları var- bir gecelik “eğlence” için bir araya geliyorlar ve ertesi gün de normal hayatlarına geri dönüyorlar.

Bu ve benzeri bir dolu hikâye.

Hadi erkeklerinkini “çapkınlık” olarak kanıksadık biraz da, kadınların da aynı “çapkınlık”la hareket ediyor oluşu durumun vehametini iyice ortaya koyuyor.

Hele de o kadınlar, birer “anne” olunca.

Bizler “anne”liğı kutsal bir meslek olarak tanımış, cenneti “anne”lerin ayaklarının altında bilerek büyümüştük.

Demek çağımızda “annelik” de eski saflığını ve temizliğini yitirmişti...

Demek bu kadar dejenere olunmuş, ahlaki değerler tümüyle unutulmuştu...

Ama babam bana böyle öğretmemişti ki! Aile olmanın, doğru olmanın en büyük hazine olduğunu söylemişti. Ben de bugüne kadar hep “doğru” olmuş, doğru davranmıştım. Ama etraftaki insanlar benim gibi değillerdi. Dünya benim zannettiğim gibi bir yer değildi ve benim canım çok yanacaktı.

Ama nasıl olurdu?

Kendi ailemde, yakın arkadaşlarım arasında hiç böyle hikâyeler duymamıştım.

Yoksa vardı da, ben mi bilmiyordum?

O güne kadar pespembe bir dünyada tavşan tavşan mı yaşıyordum?

Ben ne yapacaktım?

Onlardan biri gibi mi davranmalıyıldım?

Yoksa ömrümün sonuna kadar yalnız mı yaşamalıyıldım?

İşte bu ve benzeri sorularla sabaha kadar boğuştum durdum. Hayat çizgimi sorguladım; bundan sonra ne yapmam, nasıl yaşamam gerektiğine bir türlü karar veremedim.

Hayatımın dönüm noktalarından biriydi o gece.

Ya o güne kadar sahip olduğum ve asla ödün vermediğim değerlerimi çöpe atacaktım; ya da her ne pahasına olursa olsun, kanımın son damlasına kadar “savunmaya” devam edecektim.

Gecenin sonunda, perdenin aralığından güneşin doğuşunu fark ettim.

Güneşin o sabahki doğuşuyla birlikte, tüm sorularımın cevapları da kafama üşüşmüşlerdi.

Hayır. Yalnız değildim.

Ben sabaha kadar kendi içimde büyük bir savaş vermiş ve bu savaştan galip çıkmıştım. Eminim bir yerlerde benim gibi başkaları da vardı.

“Dilerim hayat karşıma kendim gibilerini çıkarır,” dedim ve sabaha karşı uykuya daldım.

Büyük bir huzurla.

*

Sonuç olarak yukarıda bahsettiğim olumsuzluklar hemen hemen herkesi geleceğe dair umutsuzluğa sürüklüyor. Sanki pes edilmiş. Oyun böyleyse, kurallarına göre oynayayım denmiş.

Ama bu çözüm, çözüm olmamış.

Çok üzgünüm.

Bu noktada hiç *trendy* olamayacağım ve ben mertçe diyeceğim ki...

İnsanın doğasında tek eşlilik var.

Ömrünün sonuna kadar aynı eşle gitmeyebilir, ancak bir eş varken diğerleri olmamalıdır.

Oldu mu sonuç ortadadır.

Ve ben yine diyorum ki...

Eğer bu olumsuzluklar sizi mutsuzluğa sevk ediyorsa, başkalarını boşverin. Siz inandığınız doğrultuda yaşamaya devam edin. Asla ve kesinlikle diğerlerinizden ödün vermeyin.

Ben kalıbımı basarım ki, hayat karşınıza sizin gibileri çıkaracaktır.

Hayat sizi kötülerden koruyacaktır.

YALNIZLIK

*Her birimiz birer melez;
ama tek kanadımız var. Uçabilmek
için mutlaka birbirimize
sarılmamız gerekir.*

Luciano de Crescenzo

Tüylerimizi diken diken eden bir kelime.

Derinlerde içten içe hissettiğimiz, kimselere açamadığımız, yüzeye çıktığında boşluğa sürüklendiğimiz, hayatımızın anlamını sorgulattıran bir garip duygu.

Öyle ki, ne kalabalık bir aileye ve dizi dizi arkadaşlara sahip olmak; ne yapacak bir dolu iş olduğundan, bir başına kalacak zaman bulamamak. Hiçbiri bu duyguyu kaybettirmiyor. Yalnızlık, içerilerde bir yerlere o kadar iyi gizlenmiş ki. Onu yok edemediğiniz gibi, o mutlaka ortaya çıkıp kendini gösterecek bir fırsat buluyor.

Ashında yalnızlık, sadece otuzlu yaşlara has bir endişe değil. Ancak bu yaşlarda eğer hali hazırda toplumun çizgisinin dışında ilerleniyorsa (yani ufukta evlilik görünmüyorsa), hele de hayatında bir sevgili yoksa; o zaman bu endişe tavana vuruyor.

İlginç olan ise; aynı duygu, insanları farklı davranış biçimlerine yönlendiriyor.

*

Yalnızlık sevilmez. Çok sayıda arkadaşının, seveninin olması teselli etmez. Onlarla yapılacak programlar cazip gelmez.

İlle de bir sevgiliniz olmalıdır. Sevgililer günü artık kös kös geçmemelidir. En yakın arkadaşınız yanınızda sevgiliysiye

öpüşüp koklaşırken onlara bakmak yerine siz de sevgilinizin dudaklarına bir öpücük kondurabilmelisinizdir.

Bu yoğun ihtiyaç ve “Eğer iki kişi değilsen, yarımsındır; bir bütüne tamamlanman gerekir,” inanışıyla, sevgilisi olmayanlarımız zaman zaman dünyadan çel etek çekebiliyorlar.

— Bazen bir yere gidiyorum, çiftler geliyor. Ben sap! Çocuk konuları, nişanlar evlilikler konuşuluyor. Ne güzel! Yok! Benim evlenmeye hiç niyetim yok! Hiç kusuruma bakmayın! Ay ben çocuk da düşünmüyorum zaten! Gerçekten çok üzülüyorum. Bu seneki doğum günümü evde oturup ağlayarak geçirdim. Yok. Yalnızsın. Bomboş. Hayatında hiçbir şey yok. Önüne bakıyorsun, o an arayıp da hadi kalk bir yere gidelim diyebileceğin, omzuna başını yaslayabileceğin bir sevgilin yok. En yakın arkadaşım yurtdışındaydı. Bomboş oturdum televizyon karşısında. Hüngür hüngür ağladım bütün gece.

Kimilerimiz ise yalnızlığını giderecek bir aşkla tanışmak ümidiyle, kendini programdan programa vuruyor. Böyleleri yakın çevrelerinde “satışçı” olarak da biliniyor.

— Ben gelmesem?

— Hayatta olmaz! Söz vermiştin! *(Kesin daha cazip bir program çıktı son anda, yine satıyor!)*

— Vallahi... Şimdi düşündüm de, çok fazla para harcamam lazım bu ara. Hem zaten bugün keyfim de pek yok. Sizin de keyfinizi kaçırmayayım. *(Grup aynı. Buradan iş çıkmaz! Diğerlerine takılırsam, yeni birisiyle tanışma ihtimalim daha fazla. Filancanın bankadan arkadaşları da gelecekmiş, ay inşallah içlerinde yakışıklı biri vardır.)*

— Hep böyle yapıyorsun ama. *(Bir daha davet edersem n’olayım!)*

— N'olur, bu seferlik beni affedin. (Ay, ne giysem acaba? Saçlarıma mutlaka fön çektireyim. Geçen sefer çocuk iyi taramıştı, umarım yine öyle güzel yapar. Kot mu giysem, siyah pantolon mu?)

Yine kimimiz kıyafet değiştirir gibi sevgili değiştiriyor. Yalnızlığı sevmemediğinden, raflardaki kıyafetleri dener gibi sevgili deniyor. O sevgili istediği gibi çıkmazsa da, bir sonraki rafa yöneliyor.

Hatta bazen bir sonraki rafa yönelmeden bile alternatifler oluşturup, aradaki diyalogu sıcak tutuyor. “Yumurtaları tek sepete koymamak” olarak da tanımlayabileceğimiz bu anlayışla, birinden ayrılır ayrılmaz hemen diğerini devreye alıyor.

— Yanındaki çocuk da kim? Ne zaman ayrıldın ki öbüründen? Hani evlenecektiniz?

— Aaa... Sana anlatmadım mı? Ayrıldık. Bu nasıl, yakışıklı değil mi?

— Hımın... Efendi bir çocuğa benziyor.

— Bilgisayar Mühendisi.

— Aferin ona.

İki hafta sonraki karşılaşma:

— E hani ayrılmıştınız?

— Şşttttt!

— Mühendis çocuğa ne oldu pekii?

— Kavga ettik.

— Neyse, bu çocuk efendi görünüyordu, tekrar bir araya geldiğiniz iyi olmuş. (Yoksa, o sevgili senin bu sevgili benim derken, en iyisini o mu yapıyor? Biz “İlle de aşık olucam,” diye tutturduğumuzdan, resmen rahibe hayatı yaşıyoruz burada! Bakšana, yanında hep biri var, hayatında seks hep var. Ben nasıl böy-

le yapar, ortalarda çapkın çapkın nasıl dolaşırım? Kim, ne der benim için? Ulan, acaba tebdil-i kıyafet bir gece kulübüne gidip dağıtsam mı? Ya da beni hiç kimsenin tanımadığı bir ülkeye gitsem ve bir daha hiç karşılaşmayacağım biriyle birlikte mi olsam? Hımmm... Fena fikir değil aslında... Yok yaa... Elin adamıyla ne işim var? Çıkacak... Çıkacak... Aşık olabileceğim bir erkek çok yakında karşıma çıkacak!)

Dördüncü haftada:

— Önümüzdeki hafta Amerika'ya gidiyorum.

— Ne güzel.

— Gitmişken eski sevgilimi de göreceğim. Hâlâ aklımdan atamadım onu. Bakalım o beni unutmuş mu!

— İyi olur tabii, gitmişken...

Sekizinci haftada:

— İyi ki gidip gördüm. Hiçbir şey hissetmiyormuşum artık ona karşı. Artık aklımdan tümüyle sildim.

— Sevindim gerçekten.

— Ben evleniyorum!

— Hiii? Gerçekten mi?

— Evet.

— Falanca ile mi?

— Hayır filanca ile.

— O kim yaaa? Ay kafam karıştı, en son falanca ile tekrar bir araya gelmiştiniz ama.

— Yok, o tamamen bitti. Bu uzun boylu esmer olan.

— Ha o bilgisayarlı çocuk mu?

— Evet. Bilgisayar Mühendisi olan.

Bazen bir anlık göze ilişen “aile saadeti manzarası” bile yalnızlığı hatırlatmaya yeter de artar bile. O anlarda hayatın anlamını sorgular ve geleceğe dair büyük bir umutsuzluk duygusuyla kendi kendinizi hırpalamaya bile başlarsınız:

— *Ay uçak ne çok sarstı! Midem ağzıma geldi. Biran önce bavulum gelse de eve gidip yatsam. Şu işe bak!. Benim bir karşılayım yok, ama kadını karşılamaya kocası ve çocukları gelmişler... Ooof Offf.... Ben bu gidişle herhalde yalnız yaşlanacağım ve yalnız öleceğim. Öldüğümü de sadece kedim fark edecek artık. Bir an önce eve gideyim de patlayana kadar ağlayayım. Ne güzel yaa... Kadının bir ailesi var, en azından önündeki 5-10 senesini nasıl geçireceğini üç aşağı beş yukarı biliyor. Ya ben? Oradan oraya koşturup duruyorum. Tamam çok iyi para kazanıyorum. Ama kariyer, kariyer, kariyer... Nereye kadar? Ne için uğraşıyorum ben? Yalnızlığımı elimdeki dosyalar, kontrol ettiğim fonlar mı giderecek? Offf... Ben galiba yalnızlığa mahkum oldum.*

Yalnızlık öyle tuhaf bir duygudur ki, kalabalıklar içerisinde bile kendinizi tek başınıza hissedersiniz kimi zaman. Ya zihniniz geçmişe kayıp gitmiştir, özlüyorsunuzdur bir şeyleri, tekrar geri istiyorsunuzdur hayatınızda ya da yarın nasıl olacak, yine tek başıma mı olacağım diye kuruyorsunuzdur kafanızda. Kafanızı çevirip bakarsınız. En yakın arkadaşınız sevgiliyle öpüşüp koklaşıyordur. Onun için sevinir, ama kendiniz için üzülürsünüz. Çevrenizdeki herkes eğleniyor, kahkahalarla gülüyor, dans ediyordur...

Ne konuşluyordur, kim kime ne diyordur, ne müzik çalışıyordu... Hiçbir şey duymazsınız. Sadece bir uğultudur kulaklarınızdaki. Fiziksel olarak evet orada, o insanların arasındasınızdır. Ama siz orada ve içinde yaşanan o anda değilsinizdir.

Ya geçmişte oyalanıyor, ya geleceğe el uzatmaya çalışıyorsunuzdur.

Oradan kaçıp uzaklaşmak, kendi yalnızlığınızı özgürce yaşamak istersiniz.

“Pardon, ne demiştin, kaçırdım...” diye yalan kıvırmak, insanların kahkahalarına içiniz kan ağlayarak eşlik edip rol kesmek zorunda kalmayacağınız bir yere gitmek, kabuğunuza çekilmek için kaçış planları kurarsınız.

Gözünüz sürekli saattedir.

İlk bulduğunuz fırsatta da arkanıza bile bakmadan uzaklaşırsınız o insan topluluğundan.

Böylece üzerinizde garip bir huzur olduğu halde, evinizin yolunu tutarsınız. Çok büyük ihtimalle de, eve varınca zırlı zırlı ağlarsınız.

KENDİNİ YEMEĞE, UYKUYA, ALİŞVERİŞE VURMAK!

*Kendini ümit ile besleyen
insanlar şişmanlamaz!*

Sicilya Özdeyişi

Bu bölümde dile getirilen tüm sıkıntılardan kaçmanın en etkin görülen yolu “düşünmemeye” çalışmaktır. Düşünmeye-
rek hiçbir şeyi çözemezsiniz ancak en azından beyin patlat-
mak zorunda da kalmazsınız.

Düşünmekten kaçma yöntemlerinden biri yalnız kalmamak,
insanların arasına karışmak veya bir şeylerle oyalanmaktır.

Mesela hafta başında ajanda ele alınıp da boş olduğu fark
edildiğinde -bir başına kalma tehlikesiyle- hemen bir telaş alır.
Acil program yapılmalıdır!

Hemen şehirde ne var ne yok araştırılır. İmdada “bile-
tix.com”, “sehriye.com”, “beyazperde.com” gibi siteler yetişir.
Tüm seçenekler ortaya dökülüp, teker teker arkadaşlar aranır.
Grup toparlanır.

Ohhh!

Tehlike geçmiştir.

Tüm hafta yapacak sinemaymış, tiyatroymuş, konsermiş
bir dolu iş bulunmuştur.

Kendi kendine oyalanma yöntemlerinden bir diğer tercih
edileni, önceden program yapmayı gerektirmediğinden veya
aklına esince kendini atabileceğinden olsa gerek alışverişlerdir.

Bu çoğu zaman kıyafet alışverişi olabileceği gibi, boyutları
kendine taşı yüzük hediye etmeye veya araba almaya kadar
bile uzanabilir.

Bankada bu kadar para biriktirdim de ne işime yarayacak? Satacağım şu Opel Corsa'mı. Alacağım gül gibi bir Megane Scenic. Yahu manyak mıyım ben? Niye bir başımayken gidip kendime aile arabası alıyorum ki? Şu bekâr halimle spor araba istemem gerekmez mi? Olsun. Ben yine de gidip kendime bir aile arabası alacağım.

Haydi şimdi küçük bir mola ile otuz yaşlarında, cebinde bol parası olan kariyer sahibi genç bir kadının sıradan bir alış-veriş gününde kafasının içindeki sese kulak verelim:

*

Tam bir buçuk saat vaktim var. Beğendiğim bir ayakkabı bulabilirsem alırım belki... *Cosmopolitan*'ın son sayısında *İnci*'nin reklamını görmüştüm. İthal markalar da varmış Nişantaşı mağazasında. Hazır buralardayken bakıvereyim. Belki orada aradığım gibi bir şey bulurum. Şöyle kotun altına güzzel bir çizme arıyorum. Kovboy mu olmalı yoksa sivri topuklu mu? Geçen akşam o kadının ayağındakiler çok hoş duruyordu... Nereden aldı acaba? Bu kadını ne zaman görsem bir şık, bir alımlı. İnsanlar böyle güzel şeyleri nereden buluyorlar? Neden ben bulamıyorum? Aynı mağazalara bakıyoruz halbuki...

Bak şimdi... Bizimkilerin dikişleriyle adamlarinkiler nasıl da farklı? Tabanı bile çok orijinal çizmenin... Çok güzeller yaaa... Ne kadarmış acaba? 500 Euro! Ben de gidiyorum gidiyorum hep bu pahalı şeyleri beğeniyorum yahu... Bari şu yerli olanlara bakayım tekrar. Belki gözümünden kaçan şık bir model vardır...

Cık cık... Bizimkilerin dikişleri, fermuarları çok kalitesiz duruyor. Ayağımda böyle kalitesiz şeylerle ben nasıl dolaşırım?

Ben şu ithal olanlara bir daha bakayım. Belki gözümünden kaçan ucuz bir şeyler vardır...

399 Euro.... 599 Euro....

Ama çooooookkkk güzeller!

Bir çılgınlık yapsam mı?

Kendimi şımartsam mı?

Ne olacak ki?

Çalışıyorum, kazanıyorum.

Şu an heyecandan titriyorum... Galiba adrenalin salgıladım... “Alıyorum” desem mi?

800 milyon bir çizmeye verilir mi ? Ben manyak mıyım?

Bütün bir ay uğraş dur, sonra da git, kazandıklarını bir çizmeye yatır.

Yok yok... Almamalıyım...

Bir giyse miydim acaba?

Çık kızım şu mağazadan. Biraz daha bakın. Hemen öyle ilk gördüğüne kapılma...

Hazır çıkmışken üstüme de bir şeyler bakayım... Gözüm hep ayakkabılarda... Ayakkabı alıyorum ama üzerine kıyafet almıyorum. Ben de çok bir tuhafım...

Askılarda da ne uçuk şeyler var? İnsanlar nasıl seçim yapıyor bunların arasından? Şu etek fena değil. Altında sivri burunlu çizmem güzel durur... Ama üstüne ne giyeceğim? Yok yok... Çok kadınsı bir kıyafet olur şimdi bu... Ben kotun üzerine bir şeyler bakayım.

Şu kotu kim icat ettiyse alnından öpmek istiyorum... Hem gündüz hem gece vaziyeti nasıl da kurtarıyor?

Aaa! Bak'buradaki çizme de çok güzel... Neeee? 900 milyon mu!

Şu çizme için galiba 700-800 milyonu gözden çıkarmam gerekecek.

Offf.. Boğuldum...

Kendimi bu garip kıyafetlerle düşünemiyorum... Moda çok bir acayip oldu. Şu tezgahhtarlar bön bön durup bakacaklarına bir yardımcı olsalar ya... Aslında mağaza sahipleri işi bilmiyorlar. Müşterilerini askılardaki mallarla giydirecek birilerini bulundursalar ne satış yapacaklar. Bak şimdi cebimde param var, ama hiçbir şey almadan çıkıp gidiyorum...

Geniş bir vakitte tekrar geleyim bari. Ama yine bir şey bulamazsam yandım. Zevkli bir arkadaş mı alsam yanıma?

Hımmmm... Bu beyaz bluz da çok hoş yani... Göğüs dekoltesi de hiç fena değil. Sevgilim beni bunun içinde çok begenecek...

Altına şu pantolon nasıl gider? Yok. Çok klasik. Ama belki şu fena olmaz... O da ne? Bu ayna mı şişman gösteriyor yoksa ben mi şişmanladım? Başka ayna var mı etrafta?

Yüzüm ne kadar da kocaman gözüktüyor? Bacaklarım? Onlar da çok kalın.... İri bir güvercin gibi duruyorum üzerimde şu kabanla. Acilen kilo vermem lazım!

Bak alışveriş yapıp, moral bulayım derken büsbütün moralim bozuldu şimdi.

Rejim yapmalıyım...

Geçen sefer üç kilo verdiğim diyeti mi uygulasam?

Sabah işe kepek ekmeği ve *light* peynir hazırlayayım... Öğlen de salata... Bir hafta yapsam üç kilo veririm!

Ama o çok katı bir rejimdi, ya bozarsam?

Yoksa *Atkins* mi yapsam?

Yok yok... Ben bir şey alamayacağını bugün anlaşılan... Elim boş dönüyorum alışverişten... O kadar boşuna dolaştım.. Neyse param cebimde kaldı, öyle çok içime sinmeden bir şey almamış oldum...

Benim şu çorba rejimi de hiç fena değildi... Sabah-öğlen normal yiyorsun... Akşam sadece bir tabak çorba... O da rahat bir 3-4 kilo verdirir... Bak bu da iyi bir fikir...

Eve gidince sadece meyve yiyip yatayım bari...

*

İlginç olan bir davranış biçimimiz de sıkıntılı günlerimizi yanına koşarak aşmaya çalıştığımız arkadaşlarımızdan; o sıkıntılı dönemden sıyrıldıktan sonra köşe bucak kaçmamızdır. Bunalımlı günlerimizi, içinden çıkamadığımız ruh hallerimizi hatırlatan arkadaşlarımızla tekrar bir araya gelmemek, o duyguları tekrar hatırlamamak için ne mazeretler üretiriz.

Kabak böylece, unutmak istediğimiz geçmişimizle bugün arasındaki son bağlar oldukları için, o güzelim arkadaşların başına patlar.

*

Hiç şüphesiz düşünmekten kaçış için en iyi yöntem kendini “uykuya vurmaktır”. İşten eve gelir gelmez; yemek yemek, duş almak, saç kurutmak gibi en “yapılmazsa olmaz” işleri halledip kafayı vurup yatmak.

Sıkıntının dozuna göre, bazen bu işlerin hiçbiri yapılmayıp direkt yatağa atlandığı bile olur. Tabii ertesi gün de çok uyumuş olmanın; hiçbir iş yapmamış olmanın verdiği vicdan azabıyla moral dibe vurur!

Eğer aile ile yaşıyorsa, ebeveynleri bir panik alır:

— Kızın bir derdi mi var? Hasta mı? Yoksa hamile mi kaldı? Yok yok. Belki erkek arkadaşıyla kavga etmiştir. Yoksa, yoksa uyuşturucu mu kullanıyor? Aman Allahım! Yok yok. Belki işte sorunları vardır. Sakın işten çıkmayı düşünüyor olmasın?

Bu soruların cevabını tek bir kişi verebilecektir.

O kişi de ışıklarını ve odasının kapısını kapatmış, kendini uykuya vurmuş olan kız çocuğunun ta kendisidir.

Çok fazla üzerine gitmek, iyice ürkütmek, rahatsız etmek istenmez. Ama endişe diz boyudur. Bir cesaret kapı vurulur:

— Kızım, sana meyve getirdim!

— Uyuyorum anne. (Öff... Hep bir şeyleri bahane edip odama giriyorlar. Yok meyveymiş, yok bir şey soracaklarmış!)

— Niye erkenden yattın, hasta mısın?

— Bir şeyim yok anne. Uykum var, uyuyacağım. (Geleceğim yok, hiçbir ümidim de kalmadı. Boş boş televizyon mu seyredeyim? Düşünmek istiyorum, doya doya ağlamak istiyorum, rahatlamak istiyorum.)

— Bari bir çay içseydin, yeni demledim!

— Rahat bırak beni anne... Uyuyorum. (Gidin artık, lütfen gidin! Beni yalnız bırakın!)

*

“O bile evlendi!” sendromunu bilir misiniz?

Adı üstünde: “O bile” evlenmiştir! Ehh... Bize de hırslımızı Nutella’dan çıkarmak kalmıştır.

— Şu kıza bakar mısın? Ne salak bir sey? Ama kocası ne kadar düzgün bir adam. İnanamıyorum, o adam bu kızla ne yapar? Ya da...

— O da evleniyor... Ama baksana çocuğa... Ne tipsiz... Ben böylesini yanıma bile yaklaştırmam... İşte evlenenler böyle evleniyor... E o zaman ben de şimdiye kadar yüz kere evlenirdim!

Bu hayıflanmalar ne çok tanıdık geliyor, değil mi?

Öyle ya da böyle. Bu hayıflanmaların peşi sıra bir çikolata çok iyi gidiyor.

AŞK MI, MANTIK MI?

*Konu duygular olduğunda,
büyük kahramanlar bile
aptalca davranabilirler...*

Sir Te-“Crouching Tiger Hidden Dragon”

— Karar verdim, evleneceğim!

— O da nereden çıktı şimdi?

— Beş ay sonra otuz dördüme basıyorum. Çocuk yapmak için zamanım kalmadı. Acilen evlenip çocuk yapmam lazım.

— Saçmalama! Çocuk yapacağım diye evlenmeye kalkırmı? Yanlış bir seçim yapmayasın sonra? Bakarsın bir sene sonra aşık olabileceğin biri çıkar karşına, ama sen sevmediğin bir adamdan çocuk bekliyor olursun.

— Aşkın peşinden koşacak yaşta değilim artık! Hem zaten aşık olacağın adamdan iyi bir koca, iyi bir baba olmaz ki! Ben artık mantığımı kullanacağım.

— Kızım delirdin mi sen! Aşık olmadığın bir adamla aynı yastığa, nasıl bir ömür baş koyarsın? Her sabah kalktığında yanında onu bulmaya nasıl katlanırsın?

— Ne yapalım? Ben de çocuk yaptıktan sonra sepetlerim!

— !!!

Çoğumuz umutsuzca hâlâ aşkı arıyoruz.

Bu gerçek.

Ancak yaşın otuzları bulması; üzerimizdeki malum baskılar, iç ve dış tehditler, geç kalma endişesi ve yalnızlık korkusuyla birleşerek, bugüne kadar inandıklarımızın doğruluğundan şüpheye düşmemize yol açıyor.

Haliyle, kafamızın içindeki en büyük çatışma konularından biri de elbette “aşk” oluyor ve biz duygular ile mantık arasında savruluyoruz.

“Bugüne kadar aşkın peşinden koştuk da ne oldu? Sonuca ulaştık mı? Hayır! O zaman artık akıllı olmalı ve mantığımızın peşinden koşmalıyız...”

Kimilerimiz bu sonuca varabiliyor.

Ve kendini bir “mantık evliliği”nin kucağına atıyor!

Kimilerimiz ise “aşk”tan ümidini kesmiyor.

Direnebildiği kadar direniyor.

— Bilmiyorum... O bana göre değil. Muhabbetinden çok hoşlanıyorum ama, sadece o kadar. Biraz çocuksu galiba!

— Olur mu canım? Eski erkek arkadaşından daha olgun bence... Ama biraz fazla *outdoor*, değil mi?

— Doğayı sevmesi hoşuma gidiyor aslında, ama o benim aşık olabileceğim bir erkek değil.

— Kızım sana evlen demiyoruz. Çıkıver gitsin! Eğlenirsin biraz...

— Nasıl çıkarım yaa... Aşık olmadığım birini nasıl hayatıma sokarım? Ona nasıl sarılır, nasıl “Sevgilim” derim?

— Ne oldu peki öbür çocuk?

— Onunla birkaç kere daha görüştük. Aslında çok iyi bir insan. Kendimi çok zorladım, ama olmuyor... İçim kaldırmıyor...

— Aman sen de, armudun sapı üzümün çöpü demeyi bırak artık.

*

O her ne pahasına olursa olsun “aşk”ın peşinden koşmaya devam edenler adeta birer filozof oluyorlar.

İçlerinde öyle fırtınalar kopuyor ki...

Ne felsefeler geliştiriyorlar içten içe?

Ne tespitler yapıyorlar “aşk” üzerine...

Yüksek müsaadelerinizle ben de “aşkın peşinde koşanlar” grubunun bir üyesi olarak, bu konudaki “derin” tespitlerimi sunmak istiyorum size.

Hem bu zaten bir “Otuz Yaş Kitabı”. Aşksız olmaz ki!

*

Aşk modelimizi ne belirliyor?

Aşk duygusuyla, sanıyorum *Uyuyan Güzel, Külkedisi* gibi masallarla -ufak dozda da olsa- daha çocukken tanıştık. İlerleyen yaşlarda *Leyla ile Mecnun, Kerem ile Aslı, Romeo ve Jüliet*’leri duyar olduk.

Beyaz dizi okumayanınız var mı?

Ben elimden düşürmezdim. Sanıyorum ortaokuldaydım ve bu küçük beyaz kitaplarda tarif edilen erkek tipine aşık olmuştum. Son derece *cool*, yakışıklı, güçlü, karizmatik, tutkulu bir aşıktı o adam. Ve kartlar ortaya dökülüp de her iki taraf aşkını birbirine itiraf edince birbirlerini uçururlardı. Kitap da burada biterdi zaten. Ancak o itiraf anına kadar, iki taraf da gizliden gizliye platonik aşk duyarlardı birbirlerine ve nedense hep bir yanlış anlamalar, gurur yapmalar yüzünden çok acı çekerlerdi. Ama ne olursa olsun hikâyenin sonu hep mutlu biterdi.

Günümüzde tüm bu masalların, hikâyelerin yerini Beyaz Perde aldı. Binbir çeşit aşk hikâyesi seyrederek olduk. *Love Story*ler, *Pretty Woman*lar... Kiminin sonu acı bitti ağladık, kiminin sonu mutluydu sevindik.

Önümüzdeki aşk modeli bu okuduklarımız ve seyrettiklerimizdi, o kesin. Ama bize bu sunulanlar gerçek hayat mıydı yoksa hayal ürünü müydü?

Kimse bu soru üzerinde düşünmedi ve herkes aşk adına kendisine gösterilenleri yaşamaya çalıştı.

Herkes umutsuzca, Hollywood filmlerinde gördükleri sahneleri yaşamaya ve birer Richard Gere, birer Julia Roberts olmaya çalıştı.

Tabii olamadı.

Richard Gere perdede bize gösterilen adam değildi ki...

Şüphesiz Julia Roberts da öyle...

Rita Hayworth'a sormuşlar, "Neden çok sayıda evlilik yaptın?" diye. "Kocalarımın hepsi, sabah yanlarında Gilda ile uyanacaklarını sanıyorlardı. Ben onları hayal kırıklığına uğrattım" demiş.

*

Aşkın çeşitli halleri vardır. Bunlardan biri "sonradan olma" aşktır. Ki biz otuz yaş kadınlarında aşkın bu haline sıkça rastlanır.

İki insan tanışır, arada elektrik oluşur ve birbirlerine çekilirler. Birdenbire sıkça görüşmeye başlarlar, beraber olmaktan keyif alır, bol bol gezer tozarlar. Hatta belki de taraflardan biri diğerini ucurur, sevgiye ve ilgiye boğar. Ama gün gelir ayrılık kapıyı çalar ve yollar ayrılır. Bu ayrılık için ortada önemli bir sebep olmasına bile gerek yoktur; ya zaman ya şartlar uygun değildir. Böyle bir karardır, alınır. Ayrılır.

İşte her ne olursa, bu karar verildikten sonra olur.

Önce bir pişmanlık başgösterir. Acaba doğru bir karar mı verilmiştir? Ya yanlış bir kararsa?

Sonra şiddetli bir özlem başlar. Birlikte geçirilen o güzel anlar tekrar tekrar hatırlanır. Sevgilinin kötü tarafları unutulur, sadece iyi taraflar akılda kalır.

Etraftaki diğer alternatiflere baktıkça ve onları kendine uygun görmedikçe eski sevgiliye olan özlem günden güne büyür. Elden çıkan kıymete binmiştir. İçin için kavrulmalar başlar... Geceler çelik gibi soğuk ve uykusuzdur artık... Bu, eski sevgiliye aşık olmaktır.

*

Ender rastlanılan ve rastladıysanız kendinizi çok şanslı hissettiğiniz “ilk görüşte” aşk ise bambaşkadır.

Onunla tanışmanın bile ayrı bir hikâyesi vardır. Hiç aklınızda yokken, ansızın çıkıverir aşk karşınıza. Belki de, o dakikada başkalarıyla farklı bir yerde olacakken, zorla o buluşma noktasına sürüklemiştir hayat sizi. Eliniz kolunuz bağlıdır, o karenin içine çivilenmişsinizdir. O bir çift yeni gözü tanımaktan başka çareniz yoktur.

Nitekim o bir çift gözü üzerinde barındıran yüzün resmi, onu ilk gördüğünüz anda, adeta beyninize çakılır. Her nereye baksanız o resim hep karşınızdadır.

Kaçamazsınız, unutamazsınız, silemezsiniz, üzerini karalayamazsınız...

Sanki hayatınızın milâdını bu tanışma belirlemiştir. Sizin için hayat “ondan öncesi” ve “ondan sonrası” olarak iki dönemdir artık.

Sanki asırlardır kilitli olan, yüzlerce kilo ağırlığındaki kalbinizin demir kapısı ardına kadar açılmıştır. Oysa geçmişte ne çok zorlamışsınızdır onu açmak için. Hem siz kendiniz, hem hayatınız boyunca karşınıza çıkan belki de onlarcası.

Ama olmuştur, anahtarı ve belki tutacak kolu bile olmayan o paslı demir kapı açılmıştır işte.

Hiç alışık olmadığınız bu durum karşısında ne yapacağınızı, vaziyeti nasıl idare edeceğinizi şaşırırsınız. Durumu karşı tarafa çaktırmadan, konuşup hoş beş yapayım derken; patavatsızlık üstüne patavatsızlıklar, sakarlık üstüne sakarlıklardan kaçamazsınız...

İlk görüşte aşk insanı, işte böyle şapşala çevirir.

“İlk görüşte” aşk bir piyangodur.

Hayatınız boyunca ya hiç çıkmaz, ya da bir kere çıkar.

*

Günümüz metropol hayatında aşkı yaşamak çok zor.

Çünkü aşkın doğasında “karşılıksız sevmek” ve “koşulsuz vermek” varken, çağdaş insan öyle “ben merkezci” olmuştur ki, çoğunluk bu saydığım iki kavramı tanımamaktadır.

Tanışa bile karşı tarafa gösterdiğinde, bu kez şüpheyle karşılaşılır.

— Ulan, bu kadar çabuk “seni seviyorum” dediğine göre bu işte kesin bir yamuk var. Ya şıpsevdi, ya da bir çıkar söz konusu. Beni kapatmaya mı çalışıyor nedir? Çok temkinli olmalıyım. Evet evet... Çok temkinli olayım, hatta ufaktan ufaktan uzayayım...

Türünün son örneklerinden, yani “karşılıksız sevmeyi” bilen insan, aşkına yukarıdaki karşılığı alınca o da saf değiştirip “ben merkezci”lerden tarafa geçer. Çünkü karşılıksız sevgi gösteren tarafta hayat yoktur, yalnızca acı vardır. Bir daha üzülmemek, kırılmamak için bu tarafta yaşamaktan başka çare yoktur.

Oyunu kurallarına göre oynamalıdır.
Oynamalı mıdır?

*

Sizin de dikkatinizi çekiyor mu?

Çağımızda iki kişilik aşka çok ender rastlanıyor. Genelde bir taraf “aşık” diğeri “aşık olunan” oluyor. Bir taraf “kovalayan” diğeri “kaçan” yani.

Bence toplumların akyonu futbol değil, aşk! Sonunda acı ve üzüntünün geleceğini bile bile, göz göre göre aşkın peşinden koşuyoruz.

Hepimiz “aşık olan” taraf olmak, adına “aşk” denilen bu çok yoğun duygu havuzunun içinde, bizzat kendimiz boğulmak istiyoruz.

Boşuna demiyorum “Herkes kendi aşkının peşinden koşuyor,” diye. Şimdi bu duyguları bizzat kendiniz yaşamak varken, karşınızdakinin hissetmesini seyretmek ne derece zevk verebilir ki? Tıpkı karşınızdakinin içtiğı içkinin kendisine vereceğı keyiften bizim zevk alamamamız gibi. O keyfi biz de tatmak istiyorsak, alkolün bizzat bizim damarlarınızda dolaşıyor olması lazım, karşınızdakinin değil.

Bu yüzden aşık olmaya aşığız işte. Kimsenin bir başkasına aşık olduğı yok.

*

“Aşk mı, mantık mı?” sorusunun cevabını “aşk”tan yana verenleriniz var mı?

Hele hele otuzlarına bekâr girmiş, eyvah geç kalıyorum, evlenmem ve çocuk yapmam lazım diyenleriniz ne düşünüyor?

Bu baskı altında dahi “aşk”ı mı seçiyorsunuz?

Bana sorarsanız, ben bugüne kadar hep aşkın peşinden koştum.

Aşkın ruhumda yarattığı o muhteşem güzel duyguları tattım, aşık bir “ben”in ne şahane bir varlığa dönüştüğüne tanık oldum. O halimi sevdim. Kimi zaman üzüldüm, kimi zaman uykusuz kaldım, kimi zaman korktum.

Ama pişman değilim. İyi ki de aşık olmuşum, iyi ki de bu duyguları yaşayabilmişim.

Bundan sonra ne yapacağım peki? Yine “aşk”ın peşinden koşmaya devam mı edeceğim? Yoksa “mantık” mı diyeceğim?

Kesinlikle söyleyebileceğim şu ki;

Ben asla ve asla “mantık”tan yana olmayacağım.

Ancak “aşk” için aynı kesinlikte konuşamayacağım.

Belki aşk... Belki sevgi... Belki arkadaşlık.

Belki de hepsi...

Ben o cevabı bulduğumda ilk size haber vereceğim.

Söz!

OTUZ YAŞLARINDAKİ KADINLARDAN BERABER VE SOLO SÖYLENMELER-2

*Düşünmek ruhun kendi kendiyile
konuşmasıdır.*

Sokrates

Otuz yaşlarındaki kariyer sahibi ve bekâr kadınlar, “Otuz Yaş Sendromu”nun pençesindeyken neler konuşur, sorunlarından ne çıkış yolları üretirler?

Bizleri ve kafamızın içindeki soru(n)ları daha yakından anlayabilmeniz için bu diyaloglar...

Evlilik Baskıları Nasıl Geliyor?

— Ah benim açmamış çiçeğim, kızım... Artık sen de evlen bir an önce de, dünya gözüyle seni rahat bir yere yerleştireyim.

— Ne yani, ölmek için beni mi bekliyorsun anne?

— Üzülüyorum kızım...

— Ben ne yapayım? Yoksa yok! Bu öyle kavun gibi kıcını, başını, orasını, burasını koklayıp alınabilecek bir şey değil ki!

Etraftaki Yeni Hamileler Nasıl Moral Bozuyorlar?

— Sence bir gün gelecek, biz de “senin çocuğun-benim çocuğum” muhabbetleri yapacak mıyız?

— Ay aman aman! O günler gelsin de biz o muhabbetleri yapmayalım ama!

— Ben çok ciddiylim.

— Elbette sıra bize de gelecek... Sen hiç merak etme!

— Duydun mu, filanca hamileymiş! O ikinciği yapıyor, biz hâlâ olduğumuz yerde sayalım.

— Olaya bir de iyi tarafından bakalım. Herkes sırasını savıyor, ehh sıra da bize geliyor!

— Sen öyle mi sanıyorsun? Onlar tenis oynar gibi aralarında top yapıyorlar. Biz de o hamile senin, bu hamile benim bakıp duruyoruz işte!

— ! ?

Sonu Ayrılıkla Biten İlişkiler Bizi Nasıl Etkiliyor?

— Biliyor musun? Sevgilisinden ayrılmış...

— Aaaa... Hani o resmini bilgisayarına *wallpaper* olarak koyduğu kız mı?

— Sen daha orada mısın? Bilgisayarında resmi olan ex ex olmuş...

— Neee ? Yahu adamı lezbiyen yapacaksınız wallaaa... Ya da ortalarda frijit frijit dolaşacağız... Gel kızım yanıma, seveyim seni biraz!

Ne Bilmeceleer Çözeriz?

— Duydun mu? Adam beşinci evliliğini, dördüncü evliliğinden olan dört numaralı oğlundan daha genç biriyle yapmış...

— O nasıl oluyor yahu? Adam kaç yaşında ki?

— Elli beş.

— Yok canım... Kesin bir yanlışlık var! Çocuğu kaç yaşındaymış?

— Üniversiteyi bitirmiş.

— Bu adamın en büyük çocuğu kaç yaşında ki? Kesin bir yanlışlık var...

— Ne bileyim? Ama çocuklar altı yaşına gelince ayrılıyor-muş adam.

— Olamaz yahu... Matematik olarak mümkün değil...

— Ama öyle... Çok yakından biliyorum...

— Ehh, ne diyeyim o zaman? Yuhh!

Eşini Nasıl Seçmeli?

— Duydun mu? Tanıştıklarının dördüncü gününde evlen-me teklif etmiş!

— O nasıl oluyor öyle?

— Aşk kızım aşk!

— İyi güzel aşk da... Evlilik başka bir şey. Bu karar öyle kolay verilebilir mi ki?

— Neden verilmesin canım, ne var ki?

— Yahu eve eşya alınır gibi “eş” seçilmez ki... Kaldı ki ben eşyalarımı seçene kadar kaç ay geçmişti, hatırlasana... Her gün her gün ben hep o kanepeye oturacağım, ayaklarımı hep o sehpaye uzatacağım... Hangi tarzı daha çok seveceğim, hangisi ruhumu daha çok okşayacak, hangisi daha rahat ettirecek, kolay mı seçmek? E evlilik bu yaa...

— Hiç belli olmaz. İşte aradığım kadın demiştir. Zaten başımıza ne gelirse bu müşkülpesentlikten geliyor. Yok daha karizmatik olsun, yok daha çok güldürsün, daha çok gezdirsin... Bunun sonu yok.

— Olsun. Ben yine de doğru bulmuyorum dört gün önce tanıdığın biriyle evlenmeye karar vermeyi. Hem kimin nesi,

neyin nesi ne kadar tanıyabilirsin ki? Etraf psikopat dolu. Ya kız lezbiyense? Al başına belayı... Yok, ben hiç doğru bulmuyorum.

— Ayy... Lezbiyen dedin de... Kimdi o annesi görücü usulüyle oğluna bir kız buluyor... Şöyle iyi kız, böyle iyi kız diye çocuğa methediyorlar da, sonradan kız lezbiyen çıkıyor. “Ama ne var ki? Senden önceydi zaten” demiş hani kız.

— Hatırladım... Ne komikti yaaa... Koptum gerçekten... Annesi tövbe etmiş, artık oğluna kız bakmıyormuş... İyi de olmuş aslında, çocuğu rahat bırakmışlardır...

Çözümü Nerede Buluyoruz?

— Ben kesin tutucu, çok sosyal olmayan, gözü işinden başka bir şey görmeyen, sağına soluna hiç bakmayan biriyle evleneceğim.

— Böyle erkek yok ki... O dediğin modelde görünüyorlar, ama öyle olmuyorlar!

— Ve, öyle olmadıkları gibi karılarının böyle davranmasını istiyorlar, değil mi?

— Kessinlikle.

— Ufffff...

— O zaman çaresiz bir süre sonra kocamın gözü dışarı kayacak. Demek bir evlilik maksimum 3-5 sene sonra bitiyor, ona göre kendini baştan hazırlamak lazım.

— Ama böyle düşünerek de evlenilmez ki. Bir ilişkiye başlarken ömür boyu süreceğini düşünmeli insan.

— Öyle diyorsun ama, üç yıl insanda çok şey değiştiriyor. Bakalım üç sene sonra ben onu isteyecek miyim ya da o beni isteyecek mi?

— Beni en çok etrafta akbaba gibi dolaşan kadınlar korkutuyor. Yaptıkları cilvelerle, sevgilimin veya kocamın aklını çelmelerinden tırsıyorum.

— Vallaa... Benimle birlikte olan erkek bir başka kadına bakıyorsa, ben istemem o erkeği. Ne hali varsa görsün!

— Galiba çözüm, ya sen de gününü gün edeceksin ya da her şeyden elini eteğini çekip elli yaşında bir adamla evleneceksin. En azından seni aldatmayacağı kesin!

Üçüncü Bölüm

NASIL YAPSAK?

NASIL ETSEK?

BEN NELER YAŞADIM?

“Hiçbir insan geçmişini geri satın alabilecek kadar varlıklı değildir.”

Oscar Wilde

Benim otuz mumlu pastamın tadı, o güne kadar yediklerimden çok farklıydı. Adından da anlaşılacağı gibi otuzuncu yaş günümde karşılaşmıştık onunla.

Çok gösterişli bir pastaydı.

Çikolatalı ve vişneliydi.

Ne var ki öbürlerinden farklı olarak, tadının neye benzediğini hayal ederek ve bir an önce yemek için sabırsızlanarak bakamıyordum ona. Tam tersine midemde bir ekşime, beynimde bir basınç ve kulaklarımda da uğultu vardı.

Etrafımdaki kalabalık ise neşe içerisinde bağırıyordu:

— Hadi üflesene!

Ben hâlâ donmuş bir şekilde pastaya bakıyordum.

Tüm hayatım gözümün önünden geçti!

Yahu daha dün bir yandan üniversitede finalleri vermekle uğraşırken, diğer yandan işyerinde benden istenen raporları yetiştirmeye çalışıyordum. Çok iyi bir performans göstermeliydim ki, daha iyi bir ünvan alayım ve daha çok para kazanayım. Çalıştım, çok çalıştım... Gece yaralarına kadar, hafta sonları bile çalıştım. Doğru düzgün bir özel hayat bile yaşayamadım. Ben daha dün üniversiteden mezun olmuş, işlerimi de henüz oturtmaya başlamıştım... Artık hayatımı yaşayabilecek ve “dağıtılabilecektim.” Hangi arada derede, ne zaman otuz olmuştum?

Ben hiç fark etmeden, zaman nasıl bu kadar çabuk ilerlemişti?

O gece -ben hariç- herkes çok eğlendi. Ben ise içine girdiğim şoku bir süre üstümden atamadım. Günler ve geceler bo-
yu düşündüm durdum.

Kariyer hırsıyla deli gibi çalışarak tükettiğim yirmili yaşla-
rımı nasıl geri kazanacaktım?

Tamam. Çok da kötü geçirmemiştim o yılları. Her kesim-
den, her türden bir dolu arkadaşım vardı. Yaşadığımı acı tatlı
pek çok anım vardı. Ancak o yıllarda odak noktam kendim
değil, dış dünyaydı. En çok da işim. Yükselme hırsıyla kendi
sorumluluk alanımda olmayan işleri bile üstlenmiş, “kendimi
ispatlamaya” çalışıyordum. Günler de, ben farkında değilken
geçip gidiyordu.

Neyse ki, o yılları geri getiremeyeceğimi, o yaşlarıma geri
dönemeyeceğimi anlamam çok uzun sürmedi. Tek çarem kay-
bettığım zamanı telafi etmek, aradaki açığı kapatmaktı. Ar-
tık çalışmak için yaşamamalı, yaşamak için çalışmalıyım.

İşe öncelikle kendimi keşfederek başlamalıyım. Mesle-
ğimde çok iyiydim ama tüm yapabileceklerim bu kadar mıy-
dı? İş dışında başka başarabileceklerim de var mıydı? Bugüne
kadar hiç fark etmediğim yeteneklerim olabilir miydi? Yaşam-
dan aldığım hazzı daha fazla arttırabilir miydim?

İşte otuz yaşıma girdiğim gece sanki benim yeniden doğu-
şum oldu.

Çünkü ben böylece kendimi keşfetmek için bir yolculuğa
doğru ilk adımımı atmıştım.

İlk olarak kaptan ehliyeti almak, yelken öğrenmekle başla-
yan yolculuğum; iki sene içerisinde beni önce radyo program-
cılığına, sonra bir *web sitesi* sahibi olmaya ve en son olarak da
şu anda elinizde tutmakta olduğunuz bu kitabı yazmaya gö-
türdü.

*

Biliyorum ki, birçoğunuz aynen benim yaptığım gibi, otuz yaşınızla birlikte hayatlarınızı sorgulamaya başladınız. “Kariyer kariyer kariyer... Nereye kadar? Ne için uğraşıyorum ben?” söylemleri de buradan çıkıyor zaten.

Ne hayallerle, uğraşıp didinerek yapılan kariyerler ve bugün gelinek noktanın mutluluk vermemesi, tatmin etmemesi; onca yıl yanlış bir amaç için çabalamış olma hissi veriyor.

Üstüne üstlük, hayatla ilgili bu sorgulamaları yaparken aileden ve yakın çevreden evlilik baskılarının gelmesi, işyerinde son bekârların da evlenip barklanıyor oluşu, bizi en hassas yerimizden vurup; hayatlarımızdan tatmin olamayışımızın sorumlusunu “evli olmayışımız” sanmamıza yol açıyor.

Çözüm “evlilik”te zannediliyor.

(Sakin evliliğe karşı filan olduğumu zannetmeyin; bu konudaki görüşlerim ilerleyen sayfalarda karşınıza çıkacak.)

Bir labirent düşünün...

Ortasında bir noktaya bırakılmışsınız. Labirentten çıkışı bulabilirseniz büyük bir parça “peynir” yani mutluluk sizi bekliyor. Siz mutluluğun kaynağının evlilik olduğunu düşünüyorsanız, labirentin içinde her ne tarafa adım atarsanız atın karşınıza çıkan kapıları aşamıyorsunuz. Etrafta doğru düzgün adam yok, ilişkiler uzun soluklu olmuyor, aldatan aldatana gibi gerekçelerle her nereye dönseniz tüm yollar kapalı oluyor. Tabii arada sizin gibi çözümü evlilikte bulan diğer arkadaşlarınızla da dertleşmeyi ihmal etmiyorsunuz: “Kapılar hep kapalı, galiba bize dışarı çıkış yok, buraya tıkdıldık kaldık...”

İkinci bir labirent düşünün.

Evet mutsuzsunuz. Bugün geldiğiniz noktada hayat tatmin duygusu vermiyor, tek başına kariyer mutlu etmeye yetmiyor.

Siz çözümü; kendi iç dünyanıza yolculuk etmekte, içinizde saklı olan yeteneği (belki de yetenekleri) ortaya çıkarmak için aramakta buluyorsunuz.

Yine bir labirentin ortasındasınız. Bu kez yolunuza çıkan her kapı açılıyor ve her biri sizi başka bir kapıya götürüyor. Tüm kapıların dibinde de -ödül olarak sizin için özel yerleştirilmiş- küçük küçük peynir parçaları duruyor. Ve siz labirentten çıkışa giden o yol boyunca yükünüzü toplamaya başlıyorsunuz bile...

*

Otuzlu yaşlarında kariyer sahibi ve bekâr bir kadın olarak, hepimizin maruz kaldığı evlilik baskılarıyla aynen ben de karşı karşıya kalıyorum.

Kimi zaman kolayca savuşturabiliyorum, ancak kimi zaman baltayı taşa vuruyorum. O baskı öyle beklenmedik bir yerden, öyle bilinmedik bir maskeyle karşıma çıkıyor ki, resmen duvara tosluyorum.

Ancak bu savaşın galibi her zaman ama her zaman ben oluyorum.

Çünkü ben karşıma çıkan sorunları nasıl çözebileceğimi iyi biliyorum.

İnsanların dolduruşuna göre hareket etmiyor, olumsuz düşüncelerine kulak asmıyor ve her daim kendi akıl ve sağduyuma başvuruyorum.

— Etrafta adam gibi adam kalmadı!

— Dur ya, bir bakalım, gerçekten kalmadı mı?

— Geç kalıyoruz, çocuk doğurmamız lazım!

— Araştırmadan, hemen karar vermeyelim öyle, geç kalıyoruz meç kalıyoruz...

— Erkekler ciddi ilişkiye girmekten kaçıyorlar!

— Erkeklerin de bir görüşünü alalım, gerçekten kaçıyorlar mı ciddi ilişkiden?

— Erkekler yanlarında akıllı kadın istemiyorlar!

— Dur bir, aslı astarı var mı araştıralım... Öyle kapıp ko-yuvermeyelim hemen.

İçimizde felaket tellallığı yapmaya bayılanlar çok! Hemen bir olumsuz görüş atıveriyorlar ortaya, insanları sap gibi orta yerde bırakıyorlar, umutsuzluğa sürüklüyorlar. Hadi temizle temizleyebilirsen şimdi.

Benim tavrım, duruşum çok açık.

Ben, aklımın ve sağduyumun gösterdiği yolun savunucusuyum.

Herkese de aynen, etraflarındaki çığırtkanların seslerine kulak vermeden, kesinlikle ve kesinlikle kendi akıl ve sağduyularına başvurarak, hüküm vermelerini öneriyorum.

EVLİLİK VE ÇOCUK: GEÇ Mİ KALDIK GERÇEKTEN?

*Şunu unutma ki; her şeyin yok
olduğunu düşündüğün anda
gelecek hâlâ yerindedir.*

Bob Goddard

Ben bu soruya sizin adınıza cevap veremem.

Yani geç kaldık ya da kalmadık; bu sorunun cevabını her biriniz, ayrı ayrı, sadece kendiniz için vermelisiniz.

Ne bana, ne de başkalarına hiçbir şekilde kulak asmamalısınız.

Siz, doğru olduğuna inandığınız yolda, asla duraksamadan, dümdüz ilerlemelisiniz.

*

Tabii bu başlığı, hiçbir şey söylemeden geçiştireceğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Sizin adınıza cevap veremem dediysem, bu kendi adıma da cevap vermeyeceğim anlamına gelmiyor!

Aslına bakarsanız, ben kadınlığımı (hatta “dişiliğimi” demeliyim) ancak yirmilerimin sonlarında fark ettim. Otuz yaşlarına ulaşan kadınlar çok iyi bilir, kadınlık hormonları bu yaşta nasıl tavana vuruyor!

Neyse, ben bu farkındalıkla birlikte sanki doğurganlığımı da yeni kazanmışım, daha önceleri böyle bir kabiliyetim yokmuş gibi...

Bu yüzden; yeni kazanmışım gibi hissettiğim çocuk doğurma kabiliyetimin elimden çıkması için önümde daha uzun yıl-

lar varmış gibi düşünürdüm. Ancak kazın ayağı öyle değilmiş! Otuz beş yaşından sonra doğumda riskler artabiliyormuş.

Bu söylentiler kulağıma gelince, ben de hemen araştırdım. İlginizi çekeceği umuduyla, bulduklarımı sizinle de paylaşıyorum. Hani siz de araştırmaya kalkarsanız, boşu boşuna Amerika'yı tekrardan keşfetmek zorunda kalmayın diye.

Buyurun araştırma sonuçlarım:

- Biyolojik açıdan, hamilelik için en uygun yaşın 19-29 yaş arası olduğu söyleniyor. Ancak kendine dikkat eden ve sağlıklı bir kadın için bu aralık 35 yaşa kadar uzatılabiliyormuş. Doktor kontrolünde olunduğu, birtakım gerekli testler yapıldığı ve önlemler alındığı takdirde 40-45 yaşına kadar sağlıklı çocuk doğurmak mümkünmüş. *(E ben ne içki ne sigara, her ikisinden de uzak duruyorum. Hem spor yapıyorum, hem de sağlıklı besleniyorum. Var var... Benim daha çoook yolum var!)*
- İtalya'da doğurganlık tedavisi gören bir kadın tıp dünyasını şaşkınlık içinde bırakarak 61 yaşında çocuk sahibi olmuş. *(Vay canına! Gelişen tıp böyle de sonuçlar alabiliyor demek.)*
- Yaşın ilerlemesiyle birlikte doğurganlık azalıyormuş. Doğum kontrol yöntemi kullanmayarak düzenli ilişkiye giren 20 yaşlarındaki kadınların hamile kalma oranı %20'lerde iken, bu oran 30 yaşında %15'e, 35 yaşında %10'a düşüyormuş. *(Tamam, oran %50 düşüyor olabilir. Daha iyi ya işte, iki katı seks yaparız biz de!)*
- 35 yaşından sonra yaşanan hamileliklerde en büyük risk genetik bozukluk olasılığıymış. Mesela Mongolizm.

(Buna “Down Sendromu” deniyor bu arada) 20 yaşında Down Sendromlu çocuk doğurma oranı on binde bir iken, 35 yaşında bu oran binde bir, 40 yaşında yüzde bir olarak artıyormuş. (Evet, bu korkutucu gerçekten. Ancak, bu tip bozukluklar doğum öncesinde birtakım yöntemlerle teşhis edilebiliyormuş. Hem bizim aile taş gibi sağlıklıdır, genlerimiz sapasağlamdır! Şaka bir yana, ben şahsen doktor kontrolünde olduktan sonra, hiç sorun görmüyorum.)

- 35’inden sonra düşük yapma riski de artıyormuş. (Ama Allah aşkına, hamilelik zaten hiçbir yaşta tamamen risksiz değilmiş ki. Ben de 35’imden sonra hamile kalırsam dikkatli olurum, ne yapayım yani!)
- İlk çocuğuna hamile kalanların yaşı ortalama 28’miş. Avrupa’da 40 yaşında bebek sahibi olmaya hazırlanan kadınların sayısı gitgide artıyormuş. (E çağ bunu gerektiriyor artık.)

Gördüğünüz gibi, ben kendi adıma -doktor kontrolünde olmak kaydıyla tabii- doğumla ilgili herhangi bir risk görmüyorum.

Ayrıca bir çocuğu dünyaya getirmek ve iyi bir şekilde yetiştirebilmek için risklerin doğumla sınırlı olduğuna da inanmıyorum.

Başka riskler de var.

Başta da, boşanma riski ve çocuğunu huzurlu bir ortamda yetiştiremememe riski.

Ben yirmilerimde evlenmiş olsaydım, garanti ediyorum şimdiye kadar beş yüz kere boşanmış olurdum!

Çünkü ben o kadar çok değiştim ki.

Ben kendimi o kadar yeni tanıdım ki.

Bugün yirmilerimde evlenmemiş ve bir çocuk sahibi olmayışından dolayı, kendimi son derece şanslı görüyorum, geç kalmış değil!

Ve ben biliyorum ki, sağlıklı bir çocuk yetiştirmek için iyi eğitilmiş olmak ve çocuğun ihtiyaçlarını karşılayabilecek yeterli maddi kaynağa sahip olmak yeterli değildir. Bir çocuk, önüne yığılan oyuncaklarla mutlu edilemez.

İyi beslenmenin yanında, bir çocuk en çok sevgiye ve huzura ihtiyaç duyar. Sevgisiz ve huzursuz ortamda büyüyen bir çocuk ise, beraberinde geleceğe tamir edilmez arızalar taşır.

Oysa, her çocuğun, anne ve babasıyla birlikte, mutlu bir ailede yetişmek en vazgeçilmez hakkıdır. Bu da ancak mutlu bir anne ve mutlu bir babanın oluşturacağı bir ailede sağlanabilir.

Ben bunun bilinciyle, çocuğuma enfes bir gelecek sunmak istiyorum.

Ben dünyaya benim gibi masmavi gözler arkasından bakan harika bir çocuğun, harika annesi olmak istiyorum.

Ve ona hayal ettiğim gibi bir gelecek hazırlamak için de işe önce kendimi geliştirmekten başlıyorum.

Onu dünyaya getirmeden önce kendimi keşfetmeli, dış dünyadan bağımsız bir şekilde, mutluluğun kaynağını kendi içimde bulmalı ve sonra da çocuğumu bu mutlulukla yetiştirmeliyim.

Benim çocuğum dünyaya “geç kaldım paniği” ile değil; en ideal zamanda, hayatın bana vereceği yeni bir ödül ve yüzde yüz “büyük bir sevginin meyvesi” olarak gelmeli.

Hiç acelem yok!

“DOĞRU-DÜZGÜN” ERKEKLER HANGİ DELİĞE GİRDİLER?

*“O mükemmel değil. Sen de
mükemmel değilsin. Asıl soru birbiriniz
için mükemmel olup olmadığınız...”*

Sean- “Good Will Hunting”

Etrafta “doğru-düzgün” erkek kalmadığını sanmak en büyük yanılgılarımızdan biri.

Size yemin ediyorum ki yok böyle bir şey!

Ben tam tersini, etrafta sürüsüne bereket “doğru-düzgün erkek” olduğunu iddia ediyorum.

Hayır. Hiç de farklı gezegenlerde yaşamıyoruz.

Ben öyle aşırı sosyal bir insan da değilim. Belki de öyle olumsuz bir inanca sahip olmadığımdandır, bilmiyorum; etrafta çok fazla sayıda “doğru-düzgün” adama rastlıyorum.

İşin asıl ilginç tarafı bu yanılgı sadece bizde değil, erkeklerde de var. Onlar da etrafta “doğru-düzgün kadın” olmadığının şikâyet ediyorlar.

Madem iki taraf da “doğru-düzgün” olduğunu iddia ediyor, neden birbirlerini bulamıyorlar diye düşündüm ve gittim aynen bizim profilimizde yani otuz yaşlarında, kariyer basamaklarının zirvesinde ve bekâr, üstelik de hepsi birbirinden yakışıklı tam yirmi beş erkekle görüştüm.

Onlara “hangi deliğe girdiklerini” sordum. Tabii merak ettiğinizi düşündüğüm daha birçok şeyi de. Dünyaya, biraz da onların “ayakkabılarının içinden” bakalım istedim.

İyi de yaptım sanıyorum.

Bu arada içimden bir ses (kadınlık içgüdülerim mi yoksa!) elimde tuttuğum o hazine değerindeki listeyi nasıl ele geçirebileceğinizi düşündüğünüzü söylüyor.

Sakın ha, aklınızdan bile geçirmeyin:))

İyisi mi ben listemi sımsıkı elimde tutayım ve sizi yakışıklı beyefendilerimin söyledikleriyle başbaşa bırakayım.

Bu Adamlar Nerede Yaşıyorlar?

Otuzlu yaşlarda, gönlü boş ve kariyer sahibi erkeklere ulaşmak hiç kolay değil. Kabul ediyorum.

Çünkü onlar vakitlerinin büyük bir çoğunluğunu işte geçiriyorlar ve biraz da ev kuşluğu yapıyorlar.

Barlarda pek dolaşmıyorlar. Dolaşsalar da kapalı bir grup içerisinde ve kafaları da “Bu ortamdan nasıl bir iş bağlantısı çıkarırım?” diye bin bir hinlik dolu. Yani gözleri pek kadınları görececek durumda değil!

Erkekler, genellikle birbirleriyle “kümeler” halinde yaşamayı tercih ediyorlar. Birine ulaştınız mı, çorap sökücü gibi arkadan beş-on tane daha geliyor.

Aradıkları “doğru kadını” bulamamaktan onlar da çok dertliler. Birçoğu belki de mükemmeli aradığına ve galiba o kadının varolmadığına kanaat getirmiş, ancak yine de hayatın ümitlerini kesmemişler.

“Doğru kadın”larını bulamamış olmak erkeklerin de moralini bozuyor. Ne var ki onlar bu durumdan kurtulmak için pek uğraş vermiyor, bizim gibi o kurs senin bu kurs benim dolaşmıyorlar!

Onlar yeni birileriyle tanışmak için en çok hangi yöntemi kullanıyorlar, biliyor musunuz?

Post-modern görücü usulünü!

Birçoğu, sevgililerinin kız arkadaşlarıyla kendi arkadaşlarının arasını yapmaya çalışıyor. Hem iyi bir kız bulacaklarını umdukları, hem de büyük bir grup oluşturup birlikte eğlenebilecekleri için.

Böylece hem ilişkileri gelişebilecek hem de arkadaşlıkları devam edebilecek.

Önemli bir nokta da...

Erkekler kadınlarla tanışmak için ilk adımı karşı taraftan bekliyorlar. Bu onlara göre kadının kendine güveninin göstergesi.

Bizim nesil bu konuda zorlanıyoruz galiba, değil mi?

Biz de ilk adımı erkeklerden bekliyoruz.

Ehhh... İki taraf da birbirinden bekleyince de bir sonuç çıkmıyor tabii!

Bir de, cesaret gösterip ilk adımı atan erkekler, kadınların naz yapmasından çok şikâyetçi.

Otuz yaşlarındaki erkekler, artık kadın kovalamak, kapris çekmek istemiyor. Onlar yorulmuşlar, bıkmışlar.

Benden hoşlandıysa arasın, ben aradıysam da naz yapmasın diyorlar. Zaten naz yapıldığında da ikinci bir kez aramıyorlar.

Erkeklerin “Doğru Kadın”ı Nasıl Biri?

Biz kadınların “Doğru Erkek” te arağımız otuz-kırk maddelik özellikler listesine karşılık erkeklerin böyle bir listesi yok.

İlginç değil mi?

Bu bir “kimya meselesi,” “elektrik” ya da “büyü” deyip geçiyorlar.

Ben zorla deşince de güvenin kendileri için çok önemli olduğunu söylüyorlar. Öyle örnekler yaşamışlar ya da şahit olmuşlar ki...

Mesela sevgilisinin akşam arkadaşlarıyla çıkacağını bilen kadın “tesadüfen” kendi arkadaşlarıyla sevgilisinin gittiği mekâna geliyor. Sevgilisini görünce, kendini fark ettirmeden dışarı çıkıp telefon açıyor ve “Neredesin?” diye sorarak onu deniyor. Erkek kopuyor tabii... Çünkü sevgilisinin aynı mekâna geldiğini fark etmiş, ama kendini fark ettirmemeye çalıştığı için yanma gitmemiş. Böyle bir muameleye maruz kalınca ne güven kalıyor, ne saygı...

Aynı gecede birkaç erkekle birlikte olanlar...

Aynı gecede, aynı erkekle ayrı ayrı birlikte olan kız arkadaşlar...

Genç adamın kapısını çalıp, sonra da yatak odasının yolunu kendi bulan evli kadınlar...

Tüm bu örneklerle şahit olmak erkeklerde çok büyük bir güvensizlik yaratıyor. “Doğru-düzgün” erkek arayan kadınlara “Önce kendileri doğru-düzgün olsunlar!” diyerek tepkilerini dile getiriyorlar.

Her ne kadar erkeklerden aradıkları kadınla ilgili detaylı bir tarif alamamış da olsam, kendi merak ettiğim konulardaki düşüncelerini zorla ağızlarından çektim.

Örneğin, “taktikçi” bir kadın olmak bana her zaman itici geldiği için, durup durup hepsine “Kaçan kadın mı, yoksa sevdiğini söyleyen kadın mı makbul sence?” diye sorduğumda cevap olarak “Seven kadın!” karşılığını aldım.

Bu arada erkeklerimiz, naza, kaprise hiç gelemiyorlar. Toleransları kalmamış!

Ayrıca, kendilerine sosyal konumları veya paraları için yaklaşılmamasını, kadınlar tarafından “kullanılmayı” istemiyorlar. (Tabii bu noktada restoranda elini cebine atmayanları, kendilerine emrivaki hediye aldırانları hatırlatıyorlar hemen.)

Her şeyden önce onlar için önemli olan arkadaşlık.

Kendilerini anlayacak, kendileri için bir şeyleri feda etmeye istekli olacak kadın arıyorlar.

Yanlarında rahat edebilecekleri, kasılmayacakları, gerektiğinde aşk, gerektiğinde iş konuşabilecekleri birini arıyorlar.

Hatta iş konularını konuşamayacakları bir kadınla birlikte uzun ömür de biçmiyorlar. Çünkü işleri hepsinin hayatında çok büyük önem taşıyor. “Kafamızı sürekli meşgul eden bu konuyu konuşamazsak başka ne konuşacağız?” diyorlar.

Erkekler için bir diğer önemli olan da, beyniyle kalbi arasına başkalarını koymayan, sevgiliyle olan ilişkisini başkalarının yönetmesine izin vermeyen, aklı başında bir kadınla birlikte olmak.

Onlara Göre Neden İlişkiler Uzun Soluklu Olmuyor?

Aslında bu soruya aldığım cevaplarla ilgili birkaç ipucunu az önce verdim. Güven, naz, kapris, arkadaşlık diye tekrar hatırlatıyor ve çok önemli gördüğüm başka konulara geçiyorum:

Erkekleri en çok biz kadınların “kontrolcülüğü” rahatsız ediyor. “Neredesin, ne yapıyorsun, saat kaçta geldin, kaçta gittin, yanında kimler vardı, neden aramadın?” gibi milyon tane soruyla karşı karşıya kaldıklarını ve bunaldıklarını açıkça ifade ediyorlar. Üstelik bu kontroller gizliden gizliye yapıldı-

ğında da fark ettiklerini ve bu kontrolcülüğü kendine güven-sizliğe bağladıklarını belirtiyorlar. Bu durumda sevgililerine duydukları saygı zedeleniyor.

Tipik kadınsı davranışlardan olan “bozulma”, “gizli intikam” alma ve “imalar” da onlara kök söktüren diğer hareketlerimiz.

Kendilerinden ne bekleniyorsa, ne isteniyorsa açıkça söylensin; dolambaçlı yollara sapılmasın istiyorlar.

Bir diğer önemli konu da biz kadınların ilişkilerini kendi kafasındaki modele tıpa tıp uydurmaya çalışması. Belki de çıt-çıt misali bir ilişki onları boğuyor. Sevgililerinin kendilerini sürekli göz önünde ve dizi dibinde tutmak için gösterdikleri yoğun ilgi (kontrol!), sevgi (vıdı vıdı!), şefkat (baskı!) onlara rahatsızlık veriyor.

Onların ifadesiyle; bir ilişkinin birlikte olmak zorunluluğu üzerine değil, tamamen keyif üzerine kurulması gerekiyor. Aksi durumda tüm büyü bozuluyor. Bir ilişkinin ömrünü uzun tutabilmek için, çiftlerin kendilerine ait alanlarının, birbirlerinden ayrı hayatlarının olmasına ihtiyaç var. Böyle bir durumda çiftlerin birbirlerini özleme fırsatı bulması ve ilişkilerinin taze kalması ihtimali çok fazla.

Sanıyorum mesajlar çok açık, değil mi?

Erkekler Evlenmekten Korkuyor mu?

Görüştüğüm beyefendilerden tek bir tanesi bile evlenmekten korkmuyordu. Boşanmaların artan yüzdesi onları evlilik fikrinden soğutmamış, sadece yapacakları seçim konusunda titiz davranmaya yönlendirmiş.

Bu arada erkekler değil evlenmek, ciddi bir ilişki yaşamaya da tahmin ettiğimizden çok daha fazla önem veriyorlar. Hatta günübirlik ilişkilerin, öpüşmek istemedikleri biriyle yaşayacakları fiziksel birlikteliğin kendilerini yıprattığını da söylemeyi ihmal etmiyorlar.

Ben bu noktada, erkeklerin ciddi ilişkiden kaçtıkları ve evlenmekten korktuklarına dair inanışlarınızı gözden geçirmenizi öneriyorum.

Evlilik konusunda bizim ailemizden gördüğümüz “Hadi evlen artık!”, “Torun istiyoruz torun!”, “Yok mu birisi hâlâ?” baskılarına aynen erkekler de maruz kalıyorlar. Onlar da otuzlu yaşlarında artık hayata ciddi bakıyor ve hemen hemen hepsi çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşuyorlar.

“Baba” olma fikri onların da içini kasıp kavuruyor.

“Çocuğunun annesi”ni henüz bulamamış olmak, çoğunu mutsuzluğa sürüklüyor. Doğrusunu isterseniz, -üstelik de gözleri dolarak- bunu bana söyleyen birkaç beyefendi oldu.

Özellikle bu “çocuğunun annesi” kavramı çok dikkat çekici!

Çünkü, çoğu erkek evlenmek ve bu evliliği “çocuğunun annesi” ile gerçekleştirmek istiyor. (Size benden bir tüyo! Kimileri, evlenmeyi düşündükleri kadının çocukluk resimlerine bakmayı da ihmal etmiyor. Bu kadından çocuğum olursa neye benzer, güzel olur mu diye de araştırma yapıyorlar hani!)

Gördüğüm kadarıyla erkekler, her ne kadar çok evlenmek ve baba olmak istiyorlarsa da, bu konuda bir telaşları yok. Kendilerini hayatın akışına bırakmış görüntüsündeler. (“*Tabii onların çocuk yapmak için geç kalma gibi bir dertleri yok!*” dediğinizi duyar gibi oluyorum.)

Erkeklerin dikkat çekici bir yönü, onların bizim gibi üç-beş adım ötesini görüp, planlama güdüsü taşıyor olmaları. Onlar içinde bulundukları anı yaşıyorlar. Bizler bu ilişki bir yere gidiyor mu diye kafamızda kurup geleceği şimdiden görmeye çalışırken; onlar yolda yürürken, birdenbire evlenmeye karar verebiliyorlar. Olaya bu kadar basit yaklaşıyorlar işte.

*

Erkeklerle yaptığım görüşmelerin sonuçlarını aktardım size...

Yaptığım tüm bu görüşmeler bana bir şeyi fark ettirdi. Kadın ve erkek olarak düşünce tarzlarımız farklı olduğu için birbirimizle iletişim kurmakta güçlük çekiyoruz. Bu iletişimi kuvvetlendirmek ve birbirimizle daha iyi anlaşabilmek için karşı cinsi daha yakından tanımaya ihtiyaç var. Bu amaçla ben -özellikle biz kadınlar için- *“Kadınlar Mars’tan Erkekler Venüs’ten”*, *“Erkekler Dile Gelse”*, *“Erkekler Nasıl Düşünür”*, *“Etekli İktidar”* gibi kitapları okumayı ve içi saçma sapan bir sürü taktikle dolu, karşı cinsi kullanmaya yönelik yazılmış kılavuzlardan uzak durmayı öneriyorum.

İLLE DE BİR ERKEK ŞART MI?

*Eğer yanıtlarım seni korkutuyorsa,
o zaman korkutucu sorular
sormaktan vazgeçmelisin...*

Jules Winnfield -“Pulp Fiction”

Korkmayın!

“Bir erkek şart değil” demeyeceğim!

Çünkü çok iyi biliyorum ki hayat bir erkekle beraberken -tabii o ilişki yolunda giden bir ilişkiyse- müthiş güzel.

Bazen düşünüyorum da, uyumlu bir ilişki yaşıyorsanız şayet, sevdiğiniz erkek gökkuşağının yedi rengine ek sekizinci bir renk gibi, dünyanızı çok daha görkemli bir hale getiriyor. Haliyle ben de sizler gibi, hayatımdan bu görkemin ve ihtişamın hiç eksik olmamasını diliyorum.

Ancak bu “ille” ve “şart” konularına küçük de olsa bir şeyler eklemek istiyorum.

Biz kadınlar, çok duygusal olduğumuz için belki de, erkeği ve ilişkimizi oldukça fazla önemsiyoruz. Alıyoruz, hayatımızın merkezine oturtuyoruz. Sanki o güneşimizmiş gibi yörüngesine girip etrafında dön babam dönüyoruz.

Tüm hayatımızı o ilişkiye endekslemeye başlıyoruz.

İşte bu yüzden erkeği de boğuyoruz. Sürekli aradı aramadı diye kulağımız telefonda, görüştük görüşemedik diye gözümüz takvimde...

Bir “ilişki oburluğu” yapıp, “kusana kadar yemek yer gibi” bıktırana kadar görüşmek istiyoruz...

Birbirimizi özlemeye fırsat bırakmıyoruz...

Beklediğimiz ilgide bir gün bile aksama olsa başlıyoruz içimizi kemirmeye.

Bu yüzden “ille de bir erkek” diye düşünmek hiç sağlıklı değil. Bir erkek elbette olmalı, ancak bu şekilde değil.

Gelmek istediğim nokta şu:

Ben, taraflardan biri, diğerini hayatının merkezine oturtmuşsa o ilişkiye uzun ömür biçemiyorum.

Bir yol düşünün. O yolda iki insan cla ayakta durmuş birbirlerine bakıyorlarsa oldukları yerde kalakalırlar. Aynı yolda iki insan ayakta durmuş, her ikisi de ileri bakarlarsa o zaman el ele yürüyebilirler.

Bırakınız bir ilişki götürmeyi, “ille de bir erkek” zihniyetiyle arayışa çıktığımızda, o erkeği bir türlü bulamayışımız da bu yüzden aslında.

Hayattan tatmin duyamayışımızın sebebini hayatımızda bir erkeğin olmayışına bağlarsak, mutluluğu hayatımıza bir sevgilinin (veya kocanın) gireceği güne ertelersek ve sürekli olarak onu arayıp durursak bulma şansımız çok zor.

Hatta yok denecek kadar az.

Hatta hiç yok!

Bu yüzden değil mi o kurs senin bu kurs benim sevgili arama çalışmalarımız sonuçsuz kalıyor ve fiyaskolarla son buluyor?

Kendimizi içine soktuğumuz bu kısır döngüden dışarı çıkış olmuyor?

Maalesef bizler zihniyetlerimizi değiştirmedığımız sürece, mutluluğu orada burada aramaktan vazgeçmediğimiz sürece, bu fiyaskolardan kurtulmamız söz konusu değil.

Çözüm ise kafalarımızın içinde.

Bizler asla ve kesinlikle yarım değiliz ve diğer yarımızı aramıyoruz.

Bizler tek başımıza birer bütünüz ve sapasağlam dimdik ayaktayız. Yaşamımızı mutlu bir şekilde sürdürmek için bir ikinciye ihtiyacımız yok.

Bizler tek başımıza, olduğumuz gibi, yapayalnız ve çırılçıplak mutlu olmayı öğrenmek zorundayız.

Eğer siz de, etrafta doğru-düzgün erkek olmadığından, aradığınız erkeği bir türlü bulamıyor olmaktan şikâyetçiyseniz ve bu durum sizi mutsuzluğa sürüklüyorsa; ben derim ki, hayat şu anda ısrarla size bu gerçeği göstermeye çalışıyor. “Mutluluğun kaynağını dışarıda aramayın!” diyor.

Siz de bu mesajı almalı ve kendi yollarınızda dümdüz ileri bakarak ilerlemeye başlamalısınız. Tıpkı az önce bahsettiğim o yoldaki gibi...

Sonra da kendi mutluluğunuzun kaynağını bulmalısınız.

Bakın görün o zaman ne erkekler çıkacak karşınıza.

Gözleriniz mutluluktan pırıl pırıl parlarken, mutluluğunuzdan bir parça da kendilerine bulaştırabilin diye ne erkekler arşınlayacak kapınızı...

Ben her bahse girerim!

EVLENMELİ Mİ, EVLENMEMELİ Mİ?

*Doğru ya da yanlış diye bir şey yok,
sadece popüler fikirler var...*

Jeffrey Goines-“Twelve Monkeys”

Elbette evleneceğiz.

Kim söylemiş evlenmeyeceğimizi!

Bırakın erken yaşta veya yanlış seçimler yaparak evlenip de sonradan sapır sapır boşananları... Bizim hayatımız mükemmel bir zamanlamayla ve tam olması gerektiği gibi ilerliyor.

Araştırmalar otuzlarından sonra yapılan evliliklerin daha uzun ömürlü olduğunu gösteriyor.

Yani evlenmek için daha vaktimiz var. İş ki biz kendimizi iyice bulalım ve hazır olalım.

Ve bilelim ki...

Tıpkı şu ana kadar ilerlediği gibi, bundan sonra da hayatımız mükemmel bir zamanlamayla devam edecek ve tam olması gereken zamanda kendimizi evlenirken bulacağız.

Tabii burada yine unutmamamız gereken önemli bir nokta, evliliği amaç edinmemek. Tıpkı bir erkeği amaç edinmeyeceğimiz gibi.

Durup durup hatırlatmadan edemiyorum; yaşamlarımız erkekler, evlilik ve çocuk üçgeni üzerine kurulmamalı. Hayat bize şu anda bu gerçeği öğretmeye çalışıyor. Bugüne kadar yaşadığımızı düşündüğümüz tüm olumsuzluklar da bu gerçeği fark edebilmemiz için birer “işaret” aslında.

Bu yüzden sağdan soldan duyulan olumsuz hikâyelere, ailelerden gelen “Yok mu biri?” sorularına hiç kulak asmamak,

doğruluğundan emin olunan yolda dümdüz ilerlemek gerekiyor.

İçiniz ferah olsun.

Kadın-erkek hepimizin kalbinde başka biriyle yakınlaşmak ve onun tarafından sevilme arzusu yatıyor. Evlilik de bu ihtiyacı güvenle karşılamak için özel olarak tasarlanmış bir birlik-telik şekli.

Ayrıca doğamızda hem tek eşlilik hem de çoğalma güdüsü var. Haliyle evlilik doğamıza uygun. (Tersi durumun, yani çekeşliliğin insanları yıpratmış da çok açık bir gerçek.)

Elbette ömrümüzün sonuna kadar aynı kişiyle gitmemiz söz konusu olmayabilir, ama olabilir de. Bunu yaptığımız seçim gösterir. Geleceği de şimdiden hiçbirimiz göremeyeceğine göre, sona ulaşacak bir birliktelik kurmaya niyetlenerek hareket etmek en doğrusu.

*

Evleneceğiz dedim ama, bu hayatımıza girecek her erkeğe “potansiyel koca adayı” olarak bakmayı gerektirmiyor elbette.

Yine kendimizi kaybedip, içten içe o erkekle evlilik hayalleri kurmayı gerektirmiyor.

Bence bu evlilik konusunu yine de zihinden olabildiğince uzak tutmak lazım.

Çünkü evlilik “gelecek”te.

Biz ise “şu anda” yaşıyoruz.

Düşünce yapımız her ne kadar üç-beş adım ötesini görüp planlamaya bizi yönlendiriyor olsa da; gelin biz bu yönümüzü sadece şirketlerimizi yönetirken kullanalım. Çünkü bir şirket yönetmek ve başarılı bir yönetici olabilmek için bu özelliğe gerçekten çok ihtiyaç var.

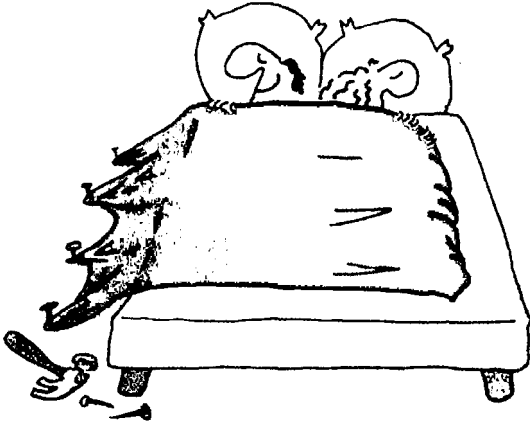
Ne var ki hayat, şirket yönetir gibi yönetilmez.

Hayat sadece “şu anda”dır.

Geleceği de sadece ve sadece “şu an” yaratır.

Bu yüzden iyi bir hayat sürmek için tüm dikkatin “şu an”da olması gerekir. “İlişkim nereye gidiyor, bir yere varacak mı? Yeni birini nereden bulacağım?” hayıflanmalarına “şu an”da yer yoktur.

“Şu an”da “Nasıl daha çok neşelenebilirim?”, “Bugünümü nasıl daha çok güzelleştirebilirim?”, “Nasıl daha uyumlu bir ilişki yaşayabilirim?”, “Sevgilime nasıl daha iyi bir ilişki yaşatabilirim?”, “Ne yapsam da onu daha çok mutlu etsem?”, “Ona ne sürpriz yapsam?” “Bugüne kadar hiç kimseden almadığı nasıl bir hediye versem?” türünden sorulara kafa yormak vardır.

“DOĞRU KADIN” OLMAK

*“Yaşamak kendi kendini adam etmektir.
Zekâ ve bilgiyi kullanarak, etinden
kemiğinden kendi heykelini yapmaktır.”*

Goethe

Bizim doğru erkeği tanımladığımız ne listelerimiz vardı... Kariyer sahibi olsun, çekici ve karizmatik olsun, birlikte olduğu kadını taşıyabilsin, güldürsün, eğlendsin, bonkör olsun, kadın ruhundan anlasın, gerektiğinde yaslanabilmemiz için omzunu uzatabilsin...

Peki bu özelliklere sahip bir erkek neden gelip bizi seçsin?
Bizim ne ayrıcalığımız var?

Çok iyi okullarda okumuş olmak, iyi birer kariyer sahibi olmak, hali vakti yerinde olmak, güzel olmak mı?

Bu özelliklerde koskoca bir kadın ordusu var...

Başka ne ayrıcalığımız var bizim?

İyi yemek yapmak?

Çağımızda erkeğin kalbine giden yol midesinden geçmiyor artık. O eskidendi.

İyi seks?

Maalesef yataktan da geçmiyor. Dertleri seks olsaydı, düzenli ve ciddi bir ilişki peşinde koşmazlardı zaten.

Bir şekilde o erkeği tavlamisş olsak da, ne çeşitli taktik teknikler, ne *trendy* giyimler, ne saçlar, ne başlar, ne de bir yüzük o erkeği elde tutmaya yetmez.

Saydığımız özelliklerde bir erkeğin seçimini bizden yana kullanması, gözünün bizden başkasını görmemesi ve belki de

ömrünün sonuna kadar “başka gül koklamaması” için, o erkeğe farklı bir şeyler sunabiliyor olmak lazım.

O erkeğin, en az bir özelliğimizden dolayı bize hayran olması lazım.

Biz bir taraftan otuz-kırk maddelik “Erkeklerde aradığımız özellikler listesi!” döşerken, kendi özelliklerimizi sıraladığımız listemiz kaç maddeden oluşuyor?

O listede, bizi diğer insanlardan farklılaştıran ne özellikler var?

O listeye, her geçen gün hangi yeni özelliklerimiz ekleniyor?

*

Bir başka açı.

Çok akıllı bir kadınsınız. Müthiş bir kariyeriniz var, iyi kazanıyorsunuz, pek hoş ve alımlısınız. Erkeğin ilgisini çekmeyi başardınız. O sizin dışarıdaki görüntünüze bakıp, iç dünyanızın da çok “zengin” olacağını hayal ediyor. Belki aylarca peşinizden koşup, sonunda gönlünüzü çalmayı başarıyor.

Mutlu son mu?

Hiç kuşkusuz hayır!

Çünkü, çok büyük ihtimalle, ilişkinin içine girdikten sonra siz de aynen diğer kadınlar gibi davranmaya başlıyorsunuz. Erkeği alıyor ve hayatınızın merkezine oturtuyorsunuz. Tüm ilginiz onun üzerine yoğunlaşıyor, tüm odak noktanız o oluyor.

Aradı-aramadı, görüştük-görüşemedik, gitti-geldi...

Takvime bakıp, şecere tutmaya başlıyorsunuz.

İki gün üst üste görüşemeseniz, stres oluyor, erkeğe bozuk çalışıyorsunuz. Huzurunuz kaçıyor. İki gün daha üst üste görüş-

şemediğinizde bu kez, için için şüphelenmelere başlıyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, kendi kendinizi yiyip bitiriyorsunuz, belki biraz ileri gidip polisiye metodlara bile başvurmadan çekinmiyor, araştırıp soruşturuyorsunuz...

Klasik kadınsı hareketler yani.

Haliyle, bu tavırlarınızla erkeği kendinizden uzaklaştırıyorsunuz...

Ve de arkadan bir açıklama patlatmayı ihmal etmiyorsunuz: Erkekler akıllı kadın istemiyorlar!

Akılcılıkla şüpheciliği karıştırıyor olabilir miyiz?

Evet siz çok akıllısınız, iş hayatında çok başarılısınız da...

Ancak bir ilişkinin içinde “aydın” bir kadın gibi davranmıyorsunuz. Eski, klasik kadınsı yaklaşımları uyguluyorsunuz. İlişkinizi kafanızdaki modele oturtmaya çalışıyorsunuz. Erkeğinize tasma takmaya uğraşıyorsunuz.

Bu durumda, haliyle erkeğiniz de diğerlerinden farklı olmayışınızdan dolayı hayal kırıklığına uğruyor.

*

Bana göre, biz otuz yaşlarında, kariyer sahibi ve bekâr kadınlar hepimiz birbirimize çok fazla benziyoruz. Hepimizin hayat çizgisi aynı. Aynı yollardan geçip, benzer okullarda okuyup, benzer şekillerde kariyer basamaklarını tırmandık.

İyi, hoş, güzel.

Bugün çok başarılıyız, iyi kazanıyoruz, iyi giyiniyoruz, bol bol gezip tozuyoruz.

Başardık. Görüntülerimiz annelerimizden çok farklı.

Kalıbımız çok çağdaş, çok modern...

Peki ya içimiz?

İçimiz de çağdaş ve modern mi?

İşte ben tam burada sıkışıp kaldığımızı düşünüyorum. Çok çağdaş, çok modern bir kadın görüntüsü çiziyor olabiliriz, evet. Ancak öyle davranmıyoruz.

Hâlâ klasik zihniyetlere sahip olmaktan uzaklaşamıyoruz. Olur mu canım?

Bal gibi de moderniz!

Mesela hiç tabumuz yok, cinsellik minsellik, her şeyi sonuna kadar yaşıyoruz, gerektiğinde ilk adımı biz atıyoruz...

Böyle mi diyorsunuz?

Bana katılanlarınız yok mu?

Peki, karşımıza çıkan erkekleri etiketlerine göre değerlendirişimize ne demeli? Ailelerimizin “hayırlı kısmet adayı” değerlendirmelerine benzemiyor mu?

Kendi harika etiketlerimizle yetinmemiz ve kendimizi geliştirme ihtiyacı duymamamız,

Dipdibe, yapış yapış bir ilişki aramamız,

Erkeğimizi dizimizin dibine bağlamaya çalışmamız,

Evlerimizin perdelerini dert edinmek isteğimiz,

Çocuğun “agu dedi-gugu dedi” muhabbetlerini yapmaya özeniğimiz,

Bunlar da ailelerimizde gördüğümüz modeli aramak değil mi?

Biz görüntüde çok moderniz, çok çağdaşız da; zihniyetlerimiz de öyle mi?

Bana göre zihniyetlerimizi çağdaşıktan ve modernlikten uzaklaştıran şey dünyaya “kadın gözlüğü”yle bakıyor oluşumuz.

“Doğru” sıfatı kazanmak için işe önce bu “kadın gözlüğü”nü çıkarmaktan başlamalı diyorum ben. Kadınca düşü-

nüp, kadınca hareket etmekten vazgeçmeli. Belki de kadın olduğumuzu “kıyafet seçmek” ve “yatak” dışında unutmalı.

Kadın-erkek ilişkisine de iki insanın ilişkisi olarak bakmalı.

“Doğru kadın” değil, “doğru insan” olmaya çalışmalı.

Ben zannettiğiniz gibi oturup paragraf paragraf taktik yazmayacağım. Çünkü inanmıyorum ben onlara!

Ben insanım.

Karşımdakine, bana nasıl davranmasını istiyorsam, öyle davranırım.

Ne almak istiyorsam, onu veririm.

Bana güvenilmesini istediğimden, işe ilk ben ona güvenmekle başlarım.

Özgürlüğümün kısıtlanmasını istemediğimden, onu olabildiğince özgür bırakırım.

Sevilmeyi çok sevdiğimden, önce ben onu çok severim.

Sürprizlere ve hediyelere bayıldığımdan, ben sürpriz yaparım, ben hediye alırım.

*

Bu farklılaşma konusuna geri gelecek olursak, bunun da tek bir yolu var. Kendi özgün kimliğini ortaya çıkarmak.

Üçüncü Bölümün başından beri, “kendinizi keşfetmek” derken hep bunu kastediyordum aslında. Belki siz de “Ne demek istiyor şimdi bu kendini keşfetmek filan?” diye kendi kendinize soruyordunuz.

Ben her insanın içinde bir veya birden çok yetenek olduğuna ve o insanın kendine özgü birçok özellikleri olduğuna inanıyorum. Ne var ki çoğumuz bunları ortaya çıkaramıyoruz.

Hepimiz bir örnek yaşıyor, bir örnek davranıyoruz.

Giyim, kuşam, yaşayış, düşünüş, hareket ediş tarzlarımız çok benzer.

Hal böyle olunca, içimizde saklı duran cevhere rağmen, sıradan olmaktan kurtulamıyoruz. Farklılaşmıyoruz.

Ne yapacağız o zaman?

Benim fikrimi sorarsanız “ruhunuza kulak verin” derim ben.

O nasıl yaşamaktan, neler yapmaktan hoşlanıyor? Neler onu tatmin ediyor, neler heyecanlandırıyor?

Bunları keşfetmek kolay değil. Çok şey denemek lazım. Zaman lazım. Emek lazım. Çaba lazım.

Ama tüm bu “lazım”lardan yılmaz ve siz kafanızı kendi özgün kimliğinizi ortaya çıkarmaya takarsanız ödülünüz çok büyük olur.

En baştaki labirent örneğimi hatırlayın.

Hani siz bir yoldaydınız, yolunuza çıkan tüm kapılar açılıyor ve her birinin arkasında daha büyük ve daha gösterişli bir başkası sizi bekliyordu. Hani her birinin önünde sizin için özel yerleştirilmiş küçük ödüller vardı...

İşte o labirentteki her bir kapı aslında farklı bir dünyaya açılıyor. Siz yeteneklerinizi, neden daha çok haz aldığınızı ortaya çıkarmak üzere açtığınız her kapıda çok farklı renklerde bir dünyaya adım atıyorsunuz. O rengin ne olduğuna göre aldığınız hazzın miktarı değişiyor. En önemlisi orada, sizden önce oraya ayak basmış ve yerleşmiş başka insanlar tanırıyorsunuz. Farklı kültürler görüyor, farklı iletişim şekilleri, farklı yaşayışlar deneyimliyorsunuz. O dünya sizin aradığınız yerse oraya yerleşiyorsunuz. Değilse yolun devamındaki diğer kapıya uzanıyorsunuz. O da değilse bir başkasına...

Bu küçük çapta bir devr-i aleme benziyor.

Ne kadar çok ülke, ne kadar çok kültür görürseniz, bilginiz, görgünüz, olgunluğunuz da o oranda artıyor. Çok okuyan değil, çok gezen siz, biliyor ve öğreniyor oluyorsunuz.

Belki sonunda o ülkelerden birinde yaşamakta karar kılıyorsunuz. Belki ünü ülke sınırlarını aşmış bir heykeltıraş, perküsyon ustası, astroloji uzmanı, yoga eğitmeni, film yönetmeni, koreograf, ressam, otomobil yarışçısı, tasarımcı, dansçı, besteci, ahçı, fotoğrafçı, pastacı oluyorsunuz.

Ya da benim gibi, gördüğü ülkeleri bir radyo programıyla diğer insanlara da anlatan, sonra kendi ülkesine dönüp deneyimlerini ve gözlemlerini başkalarıyla paylaşmak isteyen bir yazar oluyorsunuz.

Yaptığımı o uzun yolculuktan sonra sanıyorum ben hem kendimi hem de bundan sonra ilerleyeceğim yolu buldum.

Ben böylece mutluluğumun da kaynağına ulaşmış oldum.

Bu satırları yazarken ben, tam şu anda, dünyanın en mutlu insanı olduğumu, hayattan aldığımı tatminin en doruk noktasında olduğunu hissediyorum.

Ben kendi otuz yıllık çizgimi aştım.

Ben “Doğru İnsan” oldum.

Ama önce “kendim için.”

BENİM MUTLULUĞUM

*Kişiler tembel değildir. Sadece,
kendilerine esin kaynağı oluşturacak
kadar güçlü amaçları yoktur.*

Anthony Robbins

Birini anlatmak istiyorum.

Onu tanımam ilginç oldu. Kitabım için görüşeceğim genç kadınlardan biriydi. Tutturmuştum, çapkın kadınlarla da konuşmalıyım, onlar hayata nasıl bakıyor öğrenmeliyim diye...

Adını bana “bir çapkın kız” olarak vermişlerdi. “O bir dansöz” diye de eklemişlerdi.

Bir dolu insanla tanıştım konuştum, ama onunla görüşüp görüşmemeye bir türlü karar veremedim. Ben kitabımda kariyer sahibi kadınları ele alıyordum, dans etmek bana göre bir kariyer değildi. O’nun anlatacakları işime yarayacak mıydı ki?

O adı bana veren ısrar etti: “Konuş onunla. O çok akıllı bir kız...”

Benim yine kafamda o sapık soru işareti.

Tüm görüşmelerim bitmiş, kitabımı sonlandırmaya çalışıyorum...

Derken bir gün yolum, onun işyerinin bulunduğu semte düşüyor. İki saatlik işimi hallettikten sonra özgürüm...

Vitrin bakabilirim.

Birden o isim aklıma geliyor.

Arasam mı?

Bak boşuna değil, şimdi durduk yerde aklıma geldi. Boşver, anlatacakları kitapta işime yaramasa da yeni bir insan tanımış olurum. Hem dans etmeyi ben de çok seviyorum; belki bana

dans arkadaşı olur... Olur olur... Ondan öğrenebileceğim bir şeyler mutlaka olur...

Arıyorum.

Müsait.

Gidiyorum.

Ve ben karşımda çapkın bir kız beklerken, “harbi bir kız”la karşılaşıyorum.

Onu tanıdıktan sonra etkisinden günlerce kurtulamıyorum, önüme gelene onu anlatıyorum ve tabii şimdi de size...

Benden birkaç yaş ufak bu genç kadın, hayata çok genç başlamış. On altısından itibaren çalışıyormuş. On sekizinde evlenmiş, on dokuzunda boşanmış. (Evlenirken de biteceğini, uzun sürmeyeceğini biliyormuş aslında.)

Daha sonra hayatına giren başka erkekler olmuş. Yıllarca hosteslik yapmış. Sonra da içindeki dans aşkına yenik düşüp hostesliği bırakarak dans etmeye başlamış.

Hem yurtiçinde hem de yurtdışında, kimlere kimlere dans etmiş...

İstanbul’da çalışan yabancıların eşlerine dersler vermiş.

Çok yakın bir zamanda da kendine bir şirket kurmuş.

O şimdi hem dans ediyor, hem de dans kostümleri tasarlayıp, hazırlayarak, yurtdışına ihraç ediyor.

Ben yanına gittiğimde bir yandan şirketi için *web sitesi* tasarlıyor, diğer yandan yurtdışına yetiştirilecek büyük parti bir sipariş için ekibiyle birlikte dikiş dikiyordu.

Gözlerinde de size tarif edemeyeceğim, pırıl pırıl bir bakış. Mutluluk fışkırıyor. O mutluluk etrafında beraber çalıştığı insanlara da sıçramış, onlar da etrafa gülücükler saçıyorlar.

Ben de aralarına katıldım, o gülücükleri etrafa hep birlikte saçmaya başladık.

Ben o genç kadının etrafına yaydığı inanılmaz güzel enerjiden ve hayata bakış açısından öyle etkilendim ki, sizinle de paylaşmazsam çatlayacağım.

Genç kadın üniversite mezunu değil; ancak sizin benim okuduğumuz kitaplardan çok daha fazlasını okumuş. Kendini çok iyi yetiştirmiş. Okuduğu farklı görüşler hiç kafasını bulandırmamış, çünkü o, okuduklarını yüreğiyle değerlendirmiş ve onun akıl süzgeci çok iyi çalışmış.

O şu anda yalnız. Hayatında bir erkek yok. Ama kalbinde bir erkek var. O da dünyanın öbür ucunda, Japonya’da yaşayan bir Mısırlı!

“Ben inanıyorum ki ruh eşimi buldum, bu yüzden çok huzurluyum. Hayatın bizi bir gün bir araya getireceğinden en ufak bir şüphem bile yok. O yüreğimde ve eminim ki ben de onun yüreğindeyim.” diyor.

Öyle uzun süreli bir tanışıklıkları yok ve hatta sevgili statüsüne hiç geçmemişler. Sevdigi adamın ne adresi ne de telefonu var elinde. Ama adam onunkini bir yerlerden bulmuş ve Türkiye’ye döndükten birkaç ay sonra da onu aramış.

Tek cümle: “Benim hissettiğimi sen de hissediyor musun?”

O konuşmanın üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen, bu genç kadın öyle huzurlu ve sonunda sevgisinin kazanacağından öyle emin ki...

En ufak bir gelecek endişesi duymuyor.

Sıfır!

Tam tersine, o öyle mutlu ki,

Bunu nasıl başardığını sorduğumda, hayatta çok büyük bir amacının olduğunu, dansa aşık olduğunu söylüyor. İşle ilgili bir dolu hedef sıralıyor. “Ben bu hedefleri gerçekleştirdikçe mutluluğum daha da katlanıyor. Benim mutluluğum hayatımda bir erkeğin varlığına bağlı değil. Evet, bir erkeği seviyorum. Ancak ondan uzak olmak, geleceğimizin ne olacağını bilmek beni zerre kadar olumsuz etkilemiyor. Tam tersine yüreğimde böyle bir sevgi taşıyor olmaktan büyük mutluluk duyuyorum” diyor.

Ben bugüne kadar kariyerinin doruğunda, ne güçlü, ne başarılı, ne eğitimli kadınlar tanıdım. Ancak hiçbirinde hem böyle bir bakış açısına hem de;

“Benim mutluluğum her şeyden önemli. Beni üzüyorsa o erkeğin yolu açık olsun. Ben buyum. Olduğum gibiyim. Beni beğenen böyle beğenmeli...” diyen bir özgüvene rastlamadım.

O kendi özgün kimliğini, kendi tarzını, kendi kişiliğini ve en önemlisi de hayattaki amacını bulmuş.

İçimizde böyle güzel örnekler de yaşıyor işte...

Onunla, arkadaşlığımızın iki saatlik bir geçmişi olmasına rağmen, kucaklaşarak ayrıldık. Giderken ona amacını çok kısa sürede gerçekleştireceğinden en ufak bir şüphem olmadığını ve hatta bu inanç ve şevkle çok kısa zamanda kendi alanında bir imparatorluk kuracağından emin olduğumu söyledim.

Güldü.

Ona söylemediğim, ama içimden geçirdiğim bir şey daha vardı.

Benim de en ufak bir tereddütüm yok ki, hayat onu sevdiği adamla bir şekilde tekrar bir araya getirecek.

Bir daha asla ayrılmamacasına...

O hayata bu kadar sıkı asıldığı ve kendine güvendiği sürece de sırtı hiçbir zaman yere gelmeyecek.

Ben buna gerçekten inanıyorum...

*

Bu kitabı yazmaya başladığımda “ilk görüşte aşkım” hayatımdaydı. Yani bir sevgilim vardı. Ve ben mutluydum.

Kitabın ilerleyen sayfalarında, o artık hayatımda değildi. Yani artık bir sevgilim yoktu. Ama ben yine mutluydum. Belki de daha çok...

Düşünüyorum da, hayatımda bir erkek varken; “Mutluluk bir erkeğe bağlı değil. Ben mutluyum, ama sevgilim olmasaydı da mutlu olurdum” demek pek inandırıcı olmazdı, değil mi?

Hele hele “Hanımlar, benim bir sevgilim var, ben çok mutluyum. Çok harika bir ilişkimiz ve seks hayatımız var. O bana tostlar pişiriyor, ben ona jartiyerli iç çamaşırlarımla muhteşem karşılama törenleri hazırlıyorum. Allah onu başımdan eksik etmesin!” demek, “Ehh, ben paçayı kurtardım, siz de artık kendi başınızın çaresine bakın” demekle aynı kapağı çıkardı.

Oysa ben, şu andaki medeni halimle size göğsümü gere gere “çok mutluyum” diye seslenebiliyorum.

Aklınızdan ne geçtiğini biliyorum:

— Nasıl yani? Sen manyak mısın? Hem aşkım hayatımda değil diyorsun, hem de çok mutluyum diyorsun... Ya sen aşık değildin, ya da şu an mutlu değil ve zırl zırl ağlıyorsun.

Yanılıyorsunuz.

Ben de zaten oraya gelmek istiyordum.

Ben çok mutluyum, çünkü çok daha büyük bir aşk keşfettim. Gözüm yeryüzündeki “hiçbir erkeği” görmüyor şu an. Evet, ben başka bir aşkın pençesindeyim şu an.

*

İnsanın doğasında bir doyumsuzluk var. Çok arzuladığı bir şeyi elde etmek doyum vermiyor. Dikkat; elde edilenden kayıp, başka bir arzuya çevriliyor. Onu da elde edince, bu kez bir başkasına.

Para mutlu etmiyor, daha fazlası isteniyor.

Aşk kavuşunca bitiyor, yeni aşklar aranıyor.

Şöhret yetmiyor, zirveye ulaşmaya çalışılıyor.

Başarı tatmin etmiyor, hep daha fazlasına koşuluyor.

O zaman da ortaya tatminsizlikler, depresyonlar, yalnızlık duyguları çıkıyor.

Bunun sonu yok!

Hep daha iyisi, daha çoğu, daha güzeli, daha ince bellisi, daha uzun boylusu, daha yakışıklısı var.

Mutluluk sürekli erteleniyor.

İsteddiği parayı kazanacağı günlere, şöhretin geleceği günlere; aradığı aşkın bulunacağı, belki evlenileceği veya dizi dizi çocukların doğurulacağı günlere bırakılıyor.

Bu süreçte mutsuzluk, istediğine henüz ulaşamamış olma-ya bağlanıyor.

Doyumsuzluk duygusu hiç bitmiyor, hiç tükenmiyor. Günden güne durum içinden daha çıkılmaz bir hal alıyor.

Aslında bu çok harika bir süreç.

Çünkü, doyuma ulaşmış olmak insanı durağanlığa sürükler, ilerletip geliştirmez, olduğu yerde saydırır.

Arzular ise insanı kamçılar.

Arzular, sanki toz toprak içinde yerlerde sürünmekten bıkmış, usanmış olan insana uçmayı özlettirir ve onu yerlerde süründüren mevcut sınırlamalardan çeken gizli bir güç olur.

Arzular o insana uçabilmesi için kanatlar kazandırır ve gökyüzünde alabildiğine, özgürce uçmasını sağlar.

İşte toz toprak içinde sürünmekten bıkmış o insan, arzuları sayesinde harekete geçer. Doyumsuzlukları sayesinde mutluluğun kaynağının dışarıda olmadığını anlar ve nihayet kendi içine yönelir.

Evet.

Mutluluğun kaynağı dışarıda değil, kesinlikle insanın kendi içindedir.

Mutluluğun kaynağı, insanın beyninin içinde, insanın bilincindedir.

*

İşte burada size büyük bir müjdem var. Hani otuz yaşla beraber üzerimize gelen baskılardan dolayı zorlaşan hayatımız, aradığımız erkeği bir türlü bulamayışlarımız, yalnızlık korkularımız, aldatılma fobilerimiz...

Tüm bunlar, mutluluğun kaynağına yönelmemiz için lokomotif güçler aslında.

Hep diyorum ya, bizim hayatımız tam olması gerektiği gibi, mükemmel bir zamanlama ile ilerliyor diye.

Yaşadığımız sıkıntılar bu sürecin bir parçası.

Zihniyetlerimizi değiştirmemiz, hayata artık farklı bir pencereden bakmayı öğrenmeye başlamamız için birer mesaj.

Mesajı aldığınız ve hemen harekete geçerseniz yaşadınız. Kendinizi hemen o ikinci labirente atın ve teker teker kapıları açmaya başlayın.

*

Yeni aşkım öyle bir aşk ki, bugüne kadar yaşadıklarım arasında en ateşlisi... Aylardır onunla uyuyorum, onunla kalkıyorum...

Gözüm ondan başkasını görmüyor.

Onu düşündükçe içim heyecandan titriyor...

Bazen uzaklara dalıp gidiyor, onu hayal ediyorum. Birlikte nasıl olacağız, birbirimize yakışacak mıyız diye...

Mutluluğumuzu başkalarıyla da paylaşabilecek miyiz diye...

Resmen hayattan kendimi çektim, sanki bir mağaranın içine kapattım... Ne ailem, ne arkadaşlarım, hepsinden uzaklaştım, köşe bucak kaçtım...

Hayatımda sadece o var...

Her an o var...

Uykuda, duşta, direksiyonda, yemek yerken, koridorda yürürken, aynada saçımı tararken...

O hep yanımda...

Beni görenler, muzip muzip "Ne olmuş sana böyle? Çok güzelleşmişsin, hayırdır?" diyorlar...

Onlara gülümsüyor ve içimden bağıriyorum...

Aşığım ben aşık!

Kabıma sığamıyorum...

Bir an önce birlikteliğimizi resmileştirelim istiyorum!...

*

İçten içe hissediyordum, her insanın yaşamda varoluşunun bir amacı olmalı diye...

İnsan olarak diğer canlılardan bir farkımız olması gerekmez mi?

Dünyaya geliş amacımız sadece çoğalıp buraları terk etmek mi?

Ardımızda insanlığa bırakacak bir şeylerimiz yok mu?

İyi güzel de, ben ne amaç edinmeliyim? Bir amacım olmalı da, o ne?

Bir senedir kafamı meşgul eden bu soruma cevap bulamıyordum.

Sizce de doğru değil mi?

Bir insanın amacı elinden geçen ithalat dosyaları, kontrol ettiği fonlar, günlük üretim programları, bilanço veya mizan oluşturmak olabilir mi?

Bunlar geleceğe bırakacağımız eserler olabilir mi?

Hayatlarımızı kazanmak için yapmak zorunda olduğumuz bu işler, bizim varoluş amacımızı bulup gerçekleştirmemizi engeller mi?

Elbette değil.

Bir yandan bu işleri yaparken, diğer yandan hayatımızın amacını da gerçekleştirebiliriz.

*

Size son bir sır daha vereyim mi?

Siz kendinizi keşfetmek için debelenip dururken, bir başkası da sizi keşfedebiliyor. Bu kez, kapıyı yolunuza bir başkası koyabiliyor.

Aslında çaba, emek, zaman harcamak lazım dediğime bakmayın. Asıl iş “kafayı takmak” ve “hayattan istemek.” Gerisini o hallediyor zaten.

Siz bir yerlerde *web sitesi* hazırlamak için kendinizi paralarlarken başka bir yerlerde bir gazetenin editörü sizden bahsedildiğini duyuyor ve tanışmak istiyor.

Bir davet alıyor ve gidiyor tanışılıyorsunuz.

Arkasından sizinle bir röportaj yapalım diyor. İtiraz etmiyorsunuz.

Yine başka bir zamanda, başka bir yerde bir yayınevi editörünün aklına bir kitap fikri düşüyor! Şu Otuz Yaş Sendromu"nu artık birileri ele almalı!"

Kim almalı?

Röportaj, planlarda aksama sonucu bir sonraki hafta yayınlanıyor.

İlginçtir, o hafta da yayınevi editörünün o gazeteyi okuyacağı tutuyor. Ve röportaj gözüne çarpıyor!

"İşte bu kitabı yazabilecek isim!" diyor kendi kendine.

O aralar siz "Ooofff... Offffff... Keşke bir dergi veya gazete de yazı yazsam!" diye hayaller kuruyorsunuz. Radyoculuk kesmemeye başlıyor...

Bir telefon.

Kitap yazar mısın?

*

Tam yedi aydır yazıyorum.

Tam beş aydır da yaşam amacımın ne olduğunu artık biliyorum.

Ben hem kişiliğim hem de yaşam tarzımla tüm insanlığa örnek olmalı ve insanlığa fayda sağlayacak işler yapmalıyım.

Benim ruhum en çok bundan haz alıyor, en çok bundan tatmin duyuyor.

İşte ben artık bu hedefe odaklandım.

Ve ben bu hedefe aşık oldum.

Bu aşkın, bir kadının bir erkeğe duyabileceği en büyük aşktan bile daha büyük, daha şehvetli ve daha ihtiraslı olduğunu keşfettim.

Beni bu hedefe götürecek her şeye, elde edeceğim her başarıya, bunun için göstereceğim her çabaya, uykusuz geçireceğim her geceye de ayrı ayrı aşık oldum...

Hayatın, her zaman olduğu gibi, bana bu faydayı sağlayacağı fırsatları çıkaracağından da en ufak şüphe duymuyorum.

İşte bunun için ben çok mutluyum.

Ben kabıma sığamıyorum!

Ben tam yedi aydır “Otuz Mumlu Pasta”mla uyuyorum, onunla kalkıyorum.

Sadece onu düşünüyorum.

“Nasıl bir şey olacak, neye benzeyecek, sevilecek mi?”

Meraktan ölüyorum!

Biran önce yayınlansın ve birlikteliğimiz “resmileşsin” istiyorum.

Az kaldı...

Okurlarımla buluşmama çok az kaldı...

Heyecandan tir tir titriyorum...

SON SÖZ: “VE JENERİK AKMAYA BAŞLAR!”

Ve “Otuz Mumlu Pasta” bitti!

Umarım okumaktan keyif almışsınızdır, ben yazmaktan “süpper” keyif aldım.

Size vedam klasik bir “Sonsöz” olmayacak. Yani alışılagediği gibi kısa bir özet geçmeyeceğim, anlattıklarımı bir yerlere bağlamayacağım.

Bunun yerine farklı bir fikrim var!

Hani filmlerin sonunda “kamera arkası” görüntüleri verirler ya (ben taparım o bölüme!), neden bu kitabın da bir “klavye arkası” olmasın? Kitabı yazma sürecimde bana sempatik gelen notlarımdan bir kısmını neden sizinle de paylaşmayayın?

Hadi, koltuklarınızın arkasına yaslanın ve “Otuz Mumlu Pasta”nın “Klavye Arkası”nın tadını çıkarın.

1- Öncelikle “Ben kitap yazıyorum!” dediğimde ne söylediler?

Sedat Birol (Eczacıbaşı İlaç Grubu Koordinatörü)

— Özgür Saatler’e ara verdim, şimdi de bir kitap yazıyorum.

— Peki satın almacılık ne durumda? O nasıl gidiyor? (Bu sorular aslında, kitap yazmanın yanında işlerimi ihmal etmemi öğütüyordu bana.)

— Siz hiç merak etmeyin.

Atilla Özdemir (Babam)

— Kitapta şöyle bir başlık da olacak: “Babanızın bulduğu koca adayını nasıl geri püskürtürsünüz?”

— Puffffffhuhaaaaaa haaaa haaaa! (Bu da neyin nesi diyorsanız hemen söyleyeyim; püskürterek kahkaha atmanın yazılı efekti. Babam'ın böyle bir girişimi olmuştu da...)

Burak Özdemir (Kardeşim)

— Bu eve iki yazar fazla! (Tamam itiraf ediyorum, kitap yazacağımı açıkladıktan sonra değil, onu kızdırdıktan sonra bana böyle çıkışmıştı!)

Murat Akcan (Bir dostum)

— (10 saniyelik bir sessizlikten sonra gülerek) Afferin kız!

Mümin Sekman (Kaşım benim ve bu kitabın editörü)

— Doğru kişiyi seçmişim. Açıkçası böyle bir iş çıkaracağını beklemiyordum.

Cem Tecimen (Radyo Kozmos Genel Yayın Yönetmeni)

— Sizin aile bir tuhaf! Önce kardeşi, sonra ablası!

Ayla Yavuz (Bil-Akademi Gn.Müdürü)

— Yaşasın artık “yazar” bir arkadaşım var!

2- “Otuz Mumlu Pasta”yı yazarken otuz yaşlarında, kariyer sahibi ve bekâr tam 25 genç kadın ve 25 erkekle görüştüm.

Genç kadınlarımın çoğunu evimde “kız muhabbeti” ortamı yaratmak için *brunch* ya da pizza partisine davet ettim. Bir yandan röportaj yapıp diğer yandan çay ve yemek servisi için koşturmaktan resmen terledim!

3- Bu kitabı yazarken adeta bir trafik canavarına dönüştüm. Elimde not defteri ve kalemle direksiyon salladım. Çevreye verdiğim rahatsızlık için özür diliyorum.

4- Yine bu kitabı yazarken, ülkemizin “çikolata” ve “kahve” endüstrisine büyük katkıda bulundum. Zannediyorum, özellikle çilekli-yoğurtlu ve üzümlü-fındıklı çikolata satışlarında büyük patlama yarattım. Neyse ki tükettiğim onca çiko-

lata ve Bailey's+Capuccino karışımım bana gram kilo aldırma-
dı! Sonuç: Hâlâ 58 kiloyum ve 28 beden kotumun içine gire-
biliyorum!

Son sözüm size!

Tüm okurlarımı teker teker tanımak için deli gibi sabırsız-
lanıyorum.

Bu yüzden size açık bir davetim var.

Gelin otuzlarımızda oluşumuzu bir “Otuz Yaş Partisi” ile
hep birlikte kutlayalım. Bunu her yıl yapalım.

Var mısınız?

O gün hep bir arada olalım, bu birliktelikten güç alalım.
Hoplayalım, zıplayalım, gülelim, eğlenelim, içelim, şarkılar
söyleyelim, dans edelim, birbirimize sarıلالım, gülelim, kah-
kahalar atalım, sonra yine dans edelim, yine birbirimize sarı-
lalım, yine kahkahalar atalım.

Ha tabii bir de 80'lerin parçalarını dinleyelim.

Partiyle ilgili detayları www.otuzmumlupasta.com adresin-
de bulabilirsiniz.

Yine bu web adresinden benimle iletişime geçebilirsiniz.

Maillerinizi mutlaka cevaplayacağımı şimdiden taahhüt
ediyor ve “Otuz Mumlu Pasta”nın hepimizin hayatlarında
yeni başlangıçlar yaratmasını diliyorum.

Tüm kalbimle...

Banu Özdemir

Onlar kentli, kariyer sahibi, otuzlu yaşlarda ve bekâr kadınlar.

*Türkiye'nin Brigitte Jones'ları, Ally Mc Beal'leri...
Onlardan biri onları anlatıyor.*

Biz kim miyiz?

Annelerimiz bizi evlendirmeye çalışır,

patronlarımız performansımızı artırmaya.

Arabanın motor gücüne değil, rengine tav olur alırız.

Dev şirketleri yönetir, iç çamaşırı rengine bir türlü karar veremeyiz.

Çeşme başını bıraktık, chat başında sevgili arıyoruz.

En önemli sorunumuz; doğru erkeği bulmak!

Gündemimiz: aşk, erkekler, ilişkiler!

Korkularımız: aldatılmak, yalnız kalmak, kilo almak!

Sloganımız: "Çocuk da yaparım kariyer de!"

Şaşkınlığımız: Kariyer yaptık evde kaldık!

Dertlerimiz: Kararsızlık, tatminsizlik, arayış!

Özlemimiz: Çocuk! Çocuk! Çocuk!

Havuz problemimiz: "Sperm bankasına bir uğrasam mı?"

Kabusumuz: Doğurabilmek için 35'ten önce evlenmek şart!

Teşhisimiz: 30 yaş sendromu yaşıyoruz.

ALFA Basım Yayın Dağıtım Ltd.
Ticaretthane Sokak No:53
34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel : +90 (212) 511 53 03
+90 (212) 513 87 51
Fax : +90 (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
e-mail: info@alfakitap.com

